

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CAPTURED
by a sinner

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

Sinopsis

Rahiplik ailemi yok ettikten sonra, kendimi Bratva'nın başı tarafından kaçırılmış ve esir tutulurken buluyorum - korkunç olduğu kadar çekici bir adam. Günlerim kaotik duygular ve korkuyla geçiyor ve zamanla Viktor Vetrov'un itaatimden daha fazlasını istediğini fark ediyorum.

Her şeyimi istiyor, ama ben onun iğrenç haz vaatlerine kanmayı reddediyorum.

Özgürlüğümü kazandığım an, doğruca Cosa Nostra'ya geri döneceğim. Ancak, dünyada beni tutsak edenden daha kötü canavarlar olduğunu çabucak öğreniyorum.

Ailem kalmadığı için benim yerime seçimler yapılıyor. Hiçbiri benim yararına değil.

Benim iki katım yaşında, nazik bir tarafı olmayan bir adamla evlenmek zorunda bırakıldım.

Tek bir umudum var. Viktor Vetrov.

Ama Bratva'nın liderinden beni kurtarmasını istemek beni ona borçlu bırakacak. Kendimi beni kullanıp istismar edecek yaşlı canavara mı yoksa ailemi yok eden çekici şeytana mı teslim edeyim?

Aile Ağacı

Viktor Vetrov

Aile Şirketi: Bratva Baba:

Demitri Vetrov Anne:

Ariana Vetrov Vaftiz

babası: Alexei Koslov

Amca: Damien Vetrov

En iyi arkadaşlar: Luca Cotroni & Mariya Koslov

Rosalie Manno

Aile: *(Vefat etti)*

Bölüm 1

Rosalie

Viktor; 25. Rosalie; 17.

Tüm bu çalışmalardan sonra çok yoruludum. Tanrı'ya şükür bitti ve geriye sadece mezuniyet günü kaldı.

Kestirmeyi planladığım zamanlarda her zaman giydiğim dar şortumu ve atletimi giyip yatağıma uzanıyorum ve kulaklıklarımı takıyorum. Karnımın üzerine uzanıp hazırladığım listeye bakarken en sevdiğim şarkı listesini tekrar tekrar dinliyorum.

Dudaklarımda bir gülümseme dolaşıyor. Bali. Portekiz. Yunanistan. İtalya. Ya da belki Finlandiya, Norveç ve İzlanda'yı ziyaret etmeliyim. Sonra Japonya, İskoçya ve İrlanda da var.

Kahretsin, seçmek çok zor.

Hayatımın geri kalanında ne yapacağıma karar vermeden önce bir yıl ara veriyorum ve hayallerimdeki bazı yerlere seyahat etmeyi planlıyorum. Bu düşünce hem heyecan verici hem de korkutucu. Sonunda istediğim her şeyi yapmak için okuldan kurtuldum, ancak bu 'her şeyin' neleri içerdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ailem varlıklı, bu yüzden çalışmama gerek yok. Sosyetik bir hayat sürebilirim, hayır işleri yapabilirim ya da daha fazla okuyabilirim. *Ugh.* Sonuncusunu boş ver. Uzun bir süre okulla ilgili hiçbir şey düşünmek istemiyorum.

Kulaklarımda bangır bangır çalan müzikle düşüncelerim kumsallara, tüm gece süren partilere ve geç saatlere kadar

uyumaya sürükleniyor.

Akdeniz. Kaleler. Şelaleler. Çok güzel olacak-

Kulağımdan bir kulaklık çekildi ve anında kaşlarımı çatmama neden oldu. "Bu da ne böyle?" Omzumun üzerinden bakıyorum ve sanki herhangi bir şeyi kavrama yeteneğim havaya uçup yok oluyor.

Adama bakıyorum.

Silah sesleri duyuluyor.

Oh, Tanrım. Yatak odamda yabancı bir adam var.

Bir saniye içinde onunla ilgili her şeyi anladım.

Koyu kahverengi saçları. Gece gibi siyah gözleri. Taştan oyulmuş gibi görünen güçlü çenesi.

O uzun. *Açayip uzun.* Vücudu kaslı. Hantal bir şekilde değil, ama göğsüne ikinci bir deri gibi yapışan siyah uzun kolun altında bir altılı paket vaadiyle sıkı.

Saçma bir şekilde seksi, okuldaki kızların çoğunun bir kalp atışında külotlarını düşürmesine neden olacak kötü bir çocuk havası veriyor.

Ama bu durumun sıcak ya da rüya gibi bir yanı yok.

İçimdeki alarm titriyor ve duyularım paniğin peşinden koşarak geri gelmeden hemen önce, gözleri vahşetle dolu. Duruşu eyleme hazır. Sağ elinde bir silah tutuyor.

Vay canına. Çıldırtıcı. Kahretsin.

Çok yavaş, korku damarlarımda dolaşıyor, sonra müthiş bir hızla panik beni öyle bir vuruyor ki yataktan düşüyorum.

Ayağa kalkmaya çabalarken nefeslerim anında dudaklarımdan fırlıyor. Kalbim sanki daha hızlı hareket etmem için beni teşvik ediyormuş gibi göğüs kafesime şiddetle çarpıyor.

Kapıya doğru atılıyorum ama güçlü bir kol ortamı sarınca başaramıyorum ve havaya savruluyorum. Sırtım onun sert göğsüne çarpıyor ve benimkini kolayca hapseden bedenindeki gücü hissedince içimden dehşet dolu bir çığlık kopuyor.

Sıcak hava kulağıma çarpıyor ve açıkta kalan tenimin her santimini ürpertiyor. "Dediğimi yaparsan buradan canlı çıkarsın."

Ne?

Ciğerlerim açgözlülükle sert bir nefes çekerken dudaklarım aralanıyor ve gözlerim açılıyor.

Hayatta kalma modu damarlarımda dolaşüyor, rastgele patlayan silah sesleri uzaktan geliyor, vücudunun ısı dayanılmayacak kadar fazla. Sanki beni ateşe verecekmiş gibi hissediyorum.

Tutuşuna karşı çekiyorum, ama bu sadece kolunun acı verene kadar ortamı sıkmasına neden oluyor. Bir şeytan tarafından ele geçirilmiş bir insan gibi, kendimi kurtarmak için mücadele ediyorum. Vücudum kıpırdanıyor ve burkuluyor. Tırnaklarım kolunu ve elini parçalıyor.

Nefeslerim yanan soluklardan başka bir şey değil, kalbim göğsümde acımasızca çırpınıyor.

Tek ve çok kolay bir hareketle beni kalın pelüş halının üzerine çarptı. Ciğerlerimdeki hava boşalıyor, ardından panikle bir gıcırta geliyor. Güçlü bir tutuşla parmakları boğazımı sarıyor ve buz gibi metali

Silahı alnıma dayadı. Kaslı bacakları üzerime binmiş, üst gövdesi kilitlenmiş ve üzerimde saldırıya hazır.

Yıkıcı rüzgârlar gibi, korku bana çarpıyor.

Ellerim bileklerini kavıyor, çaresiz bir çığlık ruhumun derinliklerinden kopup geliyor.

"Sakin ol lan!" diye sertçe çıkışıyor, sesinin tınısı derin ve tehditkâr, acı ve ölümden başka bir şey vaat etmiyor.

Nefeslerim dudaklarımdan şiddetle dökülüyor, geniş gözlerim onun sinir bozucu karanlık ve acımasız gözlerine kilitleniyor. "Bırak gideyim," diye yalvarıyorum, sesim dehşet içinde sırılsıklam. "Lütfen."

"Sakin ol" diye tekrarlamadan önce derin bir nefes alır. Dediğimi yaparsan buradan canlı çıkarsın."

Neyin dışında?

Vücudum o kadar gergin ki kaslarım protesto çığlıkları atıyor. Sesim de en az hissettiğim kadar savunmasız çıkıyor. "Neler oluyor?"

Yavaşça başını sola doğru eğiyor, gözleri yüzümde yanıyor. Bana bakma şekli dehşetimi on kat artırıyor.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Boğazımdaki tutuşu bir okşayış gibi hissedene kadar gevşiyor, sonra diyor ki, "Seni bırakacağım. Kaçmaya çalışma."

Cehennem gibi, yapmayacağım.

Üzerimden kalkması için titrek bir şekilde başımı sallıyorum.

Yirmili yaşlarının ortasında görünen adam fazla çaba harcamadan ayağa kalkar. Silah artık hedefte değil.

Kolumdan tutup beni ayağa kaldırdığında bana bakıyor.

Dilim kurumuş dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor, gözlerim birçok geceyi en sevdiğim kitapları okuyarak geçirdiğim cumbalı pencere ile kapı arasında gidip geliyor.

Tam o sırada kapıda başka bir adam beliriyor. Beni esir alan kişiden biraz daha yaşlı görünüyor ama onun kadar tehlikeli ve ağır silahlı.

Kahretsin. Biriyle savaşmak zor... ama iki mi?

İlk şok dalgasının azalmaya başlamasıyla birlikte saldırı altında olduğumuz anlaşıyor.

Bir kayanın altında yaşamadım. Ailemin ne iş yaptığını biliyorum. Büyükbabam Cosa Nostra'nın bir ortağıydı. Ya da en azından babam bir araba kazasında ölene kadar öyleydi ve biz Chicago'ya ve daha sonra Kanada'ya taşındık. Altı yıl önce babamı kaybettiğimde tüm hayatım değişti ve sahip olduğum tek arkadaş olan Alissa'ya veda etmek zorunda kaldım. Chicago'dan Kanada'ya taşındıktan sonra hiçbir zaman gerçek bir arkadaş edinemedim ve Alissa ile iletişimimi kaybettim.

Mafyadan her zaman haberim olmuştur ama hiçbir işlerine doğrudan dahil olmamıştım, bu yüzden bu düpedüz dehşet verici.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Dinleyip bu saldırıdan sağ çıkmayı mı umacağım, yoksa karşı koyup kaçmaya mı çalışacağım?

Büyükbabam ve Ricco amcam nerede?

Eminim karşı koyuyorlardır? Belki içlerinden biri beni kurtarmaya gelir. Ya da onlar için çalışan birçok muhafızdan biri.

Ailemiz.

Bu düşünce umudun kalbime geri dönmesine neden oluyor.

Kapıdaki adam sanki hayatının en büyük sıkıntısıymışım gibi "Kahretsin," diye mırıldanıyor. "Onunla ne halt edeceğiz?"

"Onu ben hallederim," diyor kolumu tutan adam, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Neler olup bittiğine dair hiçbir açıklama yapılmadan yatak odamdan çıkarıldım ve koridor ile merdivenlerden aşağı sürüklendim. Yarı yolda tökezliyorum, düşmemi engelleyen tek şey kolumdaki acımasız tutuş.

Hareket etmeyi bıraktığımız anda kolumu kurtarmak için çabalamaya başladım. Beni esir alan kişi bırakıyor, ama ben kaçamadan kolu boynuma dolanıyor ve sırtımı göğsüne yaslıyor.

"Sakin ona dokunma! Onun bununla hiçbir ilgisi yok," diye bağırdığını duyuyorum büyükbabamın. Dikkatimi beni esir alan kişiden uzaklaştırıyor ve büyükbabamı oturma odasının ortasında dizlerinin üzerinde görüyorum.

Başka bir adam, "Ama sen benim karımı ve kız kardeşimi öldürmeye çalıştın, öyle mi?" diye kükrerken büyükbabanın karnına tekme atar.

Oh, Tanrım.

Silahın buz gibi metali şakağıma bastırıyor ve vücudumdaki her kasın donmasına neden oluyor.

Hepimiz öleceğiz.

Kahretsin.

Ölmek istemiyorum.

"Adın ne senin ufaklık?" diye soruyor beni esir alan kişi, tehditlerle dolu ses tonu daha fazla dehşete kapılmama neden oluyor.

Ayaklarına kapanmak, beni bağışlaması için yalvarmak ve tüm gücümle karşı koymak arasında gidip geliyorum.

Bu adamlar acımasız. Savaşmak zorundasın.

Dişlerimi sıkıyorum ve ne kadar korktuğumu göstermek istemediğim için ısırarak "Rosalie" diyorum.

Bana, beni doğururken ölen annemin adını vermişler.

Beni esir alan kişi yanağını yüzüme ve omuzlarıma dolanan vahşi saç tellerine sürüyor, sonra derin bir nefes alıyor.

Yüce

Tanrım.

Kahretsin.

Kaslarım daha da geriliyor, parmaklarım boynuma dolanan ön kolu kaplayan kumaşı kazıyor.

"Hmm. Küçük Rose. Ağız sulandırıcı kokuyorsun."

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Ölümden daha kötü şeyler de var ve ilk kez tecavüze uğrama korkusu içimde orman yangını gibi alevleniyor, kalan azıcık umudumu ve güvenlik hissimi de yok ediyor.

Eğer savaşmazsanız, bugün hayatta kalamazsınız. Seni öldürmeden önce korkunç şeyler yapacaklar.

Kaslarım kilitlendi ve "Siktir git" diye hırlarken çenem sıkıca kenetlendi. Kurtulma umuduyla başımın arkasını burnuna çarpmaya çalışıyorum ama o beni kolayca savuşturuyor ve eğlenen bir kıkırdama çıkarıyor.

Tırnaklarım koluna daha derin batıyor ve üzerimde dar bir şort ve göbeğimi açıkta bırakan bir atlet olduğunun farkına varıyorum. Sütyen yok. Ayakkabı da yok. Tüm bu erkeklerin önünde iç çamaşırlarımla da durabilirdim.

Bu kıyafeti sadece kendi yatak odamın mahremiyetindeyken giyiyorum. Ben olsam her zaman kapak kendimle benim Atıştırmak için mutfağa gitmem gerektiğinde büyük boy kazak giyiyordum.

Üzerime çöken acımasız dehşet dalgaları yüzünden her zerrem titriyor.

"İhtiyaç plastik çantalar," ve korkutucu adam ayakta Büyükbaba diyor ki.

"Hallediyorum patron." Diğer adamlardan biri hızla oturma odasını terk eder.

Neden? Bizi boğacaklar mı? Yüce İsa.

Gözlerim etrafı taradı ve on bir adam saydım. Muhafızlarımızdan hiçbiri görünmüyor.

Ricco Amca'ya bakıyorum ve giysilerindeki kan lekesini fark ediyorum. Rengi kül rengi.

Hayır.

Konuşmanın çoğunu yapan adam yavaşça Ricco Amca'ya doğru ilerliyor. Bacağına bağladığı yerden kocaman bir bıçak çıkardığında çaresizce başımı sallıyorum.

"Ricco'nun sadece yeğenin değil, aynı zamanda sağ kolun olduğunu varsayıyorum, değil mi?" diye sıkılmış gibi konuşuyor.

"Bu seninle benim aramda," diyor büyükbabam, sesi öfkeli bir gümbürtüyle.

Adam Ricco Amca'nın çenesini kavırıyor ve parıldayan bıçağı boğazına bastırıyor.

Oh, Tanrım. Hayır! Hayır!

Amcamın boğazının nasıl vahşice kesilip açıldığını dehşet içinde izlerken, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir duygu hayatımdaki tüm ışığı söndürüyor.

Ricco Amca'nın babamın cenazesinde bana sarıldığı, gülümsememi sağlamak için bana bir hediye aldığı, beni güldürmek için bir fıkra anlattığı anılar, onun boynundan akan kanı izlerken yüzümdeki kanı kurutuyor.

İçimden bir çığlık koptu ve vücudumdaki tüm güçle savaşmaya başladım.

"Siktir git!" Büyükbaba kükrer.

Korku dolu bakışlarım korkunç bir şekilde kan kaybeden Ricco Amca ile başka bir adamın tekmelediği Büyükbaba arasında gidip geliyor. Büyükbaba yüzüstü düştüğünde, adam ayağa kalkmasını engellemek için sırtına basıyor.

"Siktir git. Seni öldüreceğim," diye kükrüyor büyükbaba, yüzü öfkeden kıpkırmızı.

Ricco Amca nefes almaya çalışırken mide bulandırıcı sesler çıkarıyor, kanı önünü ıslatıyor ve halıyı lekeliyor.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Hayatım tükenmişti, bedenim beni esir alanın ellerinde sarkıyordu, gözlerim ölmekte olan amcama yapışmıştı.

Beni esir alanın dili yanağıma değip bir gözyaşı damlasını yakalayana kadar ağladığımı fark etmiyorum. "Onun tadını çıkaracağım" diye alay ederken sesi benim için iyi bir şey vaat etmiyor.

Dayanılmaz yıkım ve ham umutsuzluk kemiklerimin derinliklerine işliyor, bedenimi iki kat daha ağır hissettiriyor.

"Lütfen," diye yalvarır büyükbabam. "O daha çocuk, sadece on yedi yaşında." Hayatım boyunca korundum.

Sadece iki erkek arkadaşım oldu. En fazla ikinci aşamaya geçebildim. Ellerimiz kıyafetlerimizin altından bile geçmedi. Beni Kaylee ile aldatmasaydı muhtemelen Matt'e bekaretimi verirdim. Ricco Amca, ben kırık kalbimle ağlarken gecelerce bana sarıldı.

Her zaman beni tutacak rahatlatıcı kollar vardı.

Hiçbir şey için savaşmak zorunda kalmadım.

Hiç şiddete maruz kalmadım. Hiç ölüm görmedim.

Bugüne kadar.

Beni tutan adam hareket etmeye başlıyor, beni eskiden ön kapının olduğu yere sürüklüyor. Artık duvarda sadece bir delik var, enkaz her yere yayılmış.

"On sekiz yaşına gelene kadar bekleyebilirim. Onu fahişem yapmadan önce küçük bir gül gibi açmasını izleyebilirim."

Tanrım. Hayır. Hayır.

Dehşetim keskin bir şekilde artıyor ve beni tutmasına karşı mücadele ederek umutsuzca "Nonno!" diye bağıyorum. Büyükbabam benim tek umudum.

"Lütfen," diye ağlıyor büyükbaba. "O sadece lanet bir çocuk!"

Beni esir alan kişi molozların üzerinden çekerek konağın üzerine çökmeye başlayan geceye doğru sürüklüyor. Yürümeye zorlandığım için ayaklarımın tabanı enkazdan dolayı sızlıyor.

"Nonno!" Çığlık atıyorum, tekmeliyorum ve elimdeki her şeyle vuruyorum.

Ayaklarım yerden kesilmeden ve bir patates çuvalı gibi omzuna atılmadan hemen önce beni esir alan kişi, "Lanet olsun," diye bağıyor.

Ellerim kaslı sırtına çarpıyor ama tekme atamıyorum çünkü kolu kalçalarımı ona kilitliyor. Gözlerim sürekli cesetlere, kana ve silahlara değiyor ve tüm bunlar beni daha fazla kıpırdanmaya ve çırpınmaya itiyor.

Bir araba kapısının açıldığını duyuyorum, sonra arka koltuğa fırlatılırken vücudum geriye doğru uçuyor. Beni kaçıranın eli sanki çarpmamam için başımın arkasını tutuyor, ki bu çok garip çünkü bana tecavüz etmeyi bitirdikten sonra beni öldürmeyi planladığı çok açık.

Kocaman gözlerle ve baş edebileceğimden daha fazla korkuyla, üzerime doğru gelirken ona bakıyorum.

Parmakları boynuma dolanmadan ve ciğerlerime giden hava akışı kesilmeden hemen önce "Bu en iyisi" diye mırıldanıyor. Korku ve panik beni onun kollarına doğru sürüklüyor, vücudum vahşi bir at gibi şahlanıyordu.

"Şşş..." diye mırıldanıyor sanki beni yatıştırmak için.

Dehşete düşmüş bakışlarım onunkilerde donup kaldı. Korkunun dipsiz çukurlarına sürüklenirken, ölmek üzere olduğumu bilirken, o sakın görünüyor.

Sanki beni öldürmüyor da bana iyilik yapıyormuş gibi. Sanki ciğerlerimi havasız bırakmıyormuş gibi.

Kalbim göğsümde çarpıyor.

Kollarım uyuşurken boğazımdan boğuk bir ses çıkıyor ve bedenim hareket etmeyi reddedene kadar ağırlaşıyor.

Yine de ona bakmaya devam ediyorum, gözlerimle yalvarıyorum.

Öldürme beni.

Yaşamak için bir şansım olmadı. Yapmak istediğim çok şey vardı. Bir sürü hayalim vardı.

Lütfen. Beni öldürmeyin.

Yaklaşıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Uyu artık, Küçük Gül."

Gözlerimden yaşlar kaçıyor ve dudakları bir tanesini tekrar yakalıyor. Kirpiklerim çırpınarak kapanıyor, ciğerlerim çığlık atıyor.

Bedenim çığlık atıyor.

Ruhum çığlık atıyor.

Hayır. Hayır.

Bölüm 2

Viktor

Blyad'.

Nikolas'a Sicilyalıları yakalamasında yardım etmeyi kabul ettiğimde, bir kızı kaçıracağımı hiç düşünmemiştim. Saldırıdan önce evi izlediğimde, onun gelip gittiğini hiç görmedim.

Benim bağıllığım, en iyi arkadaşım ve İtalyan mafyasının başı olan Luca tarafından yaratılan bir grup mafya lideri olan Rahiplik ile ve bugün Sicilyalılar Liam ve Nikolas'ın bölgelerini sürekli işgal etmenin bedelini ödüyorlar.

İşten başka bir şey değil.

Ama onu hiç beklemiyordum. *Küçük Rose.*

Özel jete bindiğimizde kavga etmemesi için onu sakinleştirmek zorunda kaldım.

Topal bedenini evime taşıırken, onu kaçırdığım için ailemden bir ton laf işiteceğimi biliyordum. Ya bu olacaktı ya da ikimizden biri onu öldürecekti ve ben bunun olmasına izin vermeyecektim.

Neden?

O senin için bir hiç.

Cevap anında kafanıza bir tokat gibi iner.

Çünkü çok korkmuştu. Onun korkusu göğsümde daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi harekete geçirdi. Düşünmek istemediğim bir şey.

Evim tüm ailenin paylaştığı bir mülkte yer alıyor, bu yüzden Rosalie'nin burada olduğunu öğreneceklerdir. Mülkte üç konak var - ailemin evi, Alexei Amca'nınki ve benimki. Ayrıca çoğunlukla muhafızlarımız tarafından kullanılan birkaç misafirhane de var.

Babam ve Alexei Amca birbirlerinden ayrılmazlar ve ben devralmadan önce bratvayı birlikte yönetirlerdi. Bratva doğuştan benim, çünkü anne tarafından büyükbabam ölmeden önce yönetiyordu.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca, kendime bir isim yapmak için kıcıımı yırttım. Elbette, ailemin yarattığı miras nedeniyle korkuluyordum, ama şimdi yetişkin erkekler altlarına işiyor çünkü herkes biliyor ki, gazabıma uğradığınızda benden kaçmak için saklanabileceğiniz hiçbir yer yok. Vicdan sahibi olmak zayıflar içindir, bu yüzden biri benimle ters düşerse, onu avlarım ve bana karşı çıkmaya cüret eden herkese işkence etmekten, sakatlamaktan ve öldürmekten çekinmem.

Rosalie'nin yanağı omzuma sürtünüyor, sakinleştiriciyle mücadele etmeye çalışırken gözleri uykulu bir şekilde açılıp kapanıyor.

Yine kalbimde benim gibiler için fazla hassas bir şeyler kıpırdıyor.

"Şşş..." Mırıldanıyorum. "Her şey yoluna girecek."

Kız tam bir sürprizdi. Hem de enfes bir sürpriz. Onu yatakta yatarken gördüğümde, mükemmel kıcı tam teşhirde, tonda bacakları ayak bileklerinden çaprazlanmıştı, ilk düşüncem ıslak bir rüyanın hayata geçmesi gibi görüldüğü oldu. Bir saniye içinde sertleştim.

Sonra bana baktı ve yemin ederim ki ayaklarımın altındaki zemin binlerce depremin gücüyle sarsıldı.

Rosalie Manno ruhani bir vizyondan başka bir şey değil.

Beni aşırı korumacı hissettiriyor ama aynı zamanda sahip olduğumu hiç bilmediğim karanlık bir tarafımı da ortaya çıkarıyor. Bir hayatı sonlandırmak için iki kere düşünmeyen yanımdan farklı.

Vahşi ve yırtıcı.

Kızı korumak istiyorum ama aynı zamanda içimdeki canavar onun titrediğini hissetmek ve onu ilk gördüğümünden beri göğsümde büyüyen açlığı tatmin etmek için gözyaşlarını kullanmak istiyor.

Misafir odasına girdiğimde Rosalie'yi dikkatlice büyük boy yatağa yatırdım. Koyu kahverengi saçları uzun ve dağınık, zeytin tonlarındaki teni biraz fazla solgun görünüyor.

Gözlerimin onun her yerinde gezinmesine izin veriyorum; sıkı göğüslerinin kabarıklığını gizlemek için pek bir şey yapmayan atleti, karnının etrafındaki ipeksi derinin gerginliği, kalçalarının arasındaki alaycı boşluğu gösteren dar şortu.

Tanrım.

Ayak sesleri duyuyorum ve omzumun üzerinden baktığımda Luca'nın kapı aralığında durduğunu görüyorum. Rosalie'ye bir bakış atıyor ve bu bakış beni yorgana uzanıp vücudunu en iyi arkadaşımın görüşünden saklamak için üzerine atmama neden oluyor.

"Fahişen mi?" diye soruyor, ses tonu hareketlerimden ne anlam çıkaracağını bilmediğini açıkça gösteriyor.

Dönüş uçuşu sırasında, uyanma ihtimaline karşı Rosalie ile yatak odasında kaldım, bu yüzden kızı kaçırdığım gerçeğini konuşma fırsatımız olmadı.

"Ben sadece Antonio Manno'ya işkence etmesi için onu fahişem yapacağımı söyledim."

"Yani gitmesine izin mi vereceksin?"

Odadan çıkmadan önce Rosalie'nin uyuyan yüzüne bakıyorum. Kapıyı kapatıp kilitliyorum ve anahtarı cebime atıyorum. Koridorda yürürken Luca'nın arkamda olduğunu hissediyorum ama ona ancak oturma odasına geçip içkileri doldurmaya başladığımızda cevap veriyorum.

"Hayır."

Benden viski bardağını alırken sağ kaşı kalktı. "Nedenini sorabilir miyim?"

Votkadan bir yudum alıp hızlı yanışın tadını çıkarıyorum.

"Kız her şeyini kaybetti Luca. Gidecek hiçbir yeri yok."

"Cosa Nostra'ya gidebilir."

Başımı sallayarak mizahtan yoksun bir kıkırdama çıkardım. "Olmaz kardeşim. Bırak onu."

Luca'nın gözleri benimkilere kilitleniyor, endişesi yüz hatlarını sıkılaştırıyor. "Sadece pişman olacağın bir şey yapma."

Ailem suç dünyasında silah ticareti ve yüksek değerli hedeflere suikast düzenlemekten siber suçlar ve kara para aklamaya kadar pek çok şeyle tanınır. Ama biz kadınlara zarar vermeyiz ve cinsel köleliğe kesinlikle göz yummayız. Isabella Teyze hayatını Alexei Amca'nın yardımıyla seks kaçakçılığı sendikalarını çökertmekle geçirdi.

Arkadaşıma uyarıcı bir bakış attım. "Kız için en güvenli yer benim yanımdır."

Luca içkisini bitirmeden önce başını sallıyor. "Ben biraz uyuyacağım. Biraz dinlenmeye çalış."

Başımı sallayarak votkadan bir yudum daha alıyorum, gözlerim Luca ön kapıyı açıp çıkarken onu takip ediyor. Bardağı yere bırakıyorum ve başımı yavaşça merdivenlere doğru çeviriyorum.

Rosalie Manno ile ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Onu korumak için aldım, ama eminim o böyle düşünmeyecek.

On sekiz yaşına girdikten sonra gitmesine izin vereceğim. O zamana kadar, kızı besleyip giydireceğim.

Cebimden telefonumu çıkarıp Sacha'nın numarasını çeviriyorum. Ben doğmadan önce Bratva'da çalışıyordu ve en güvendiğim adamdı. Adam aileden sayılır. Ona Rosalie'nin tüm eşyalarını almasını söyledim, böylece benimle kalırken en azından tanıdık bir şeyleri olacaktı.

"Viktor?" ikinci zil sesinden sonra cevap

verir. "Her şeyi aldın mı?"

"Evet. Geri dönüyorum."

"Güzel."

İçimi çekerek cihazı cebime geri sokuyorum ve Sicilya prensesi ile karşılaşmadan önce duş alıp rahat kıyafetler giyebilmek için yatak odama gidiyorum.

Suyun ılık fısıkiyesinin altında dururken, düşüncelerim günün olaylarıyla dolup taşıyor. Rosalie'nin yanağındaki gözyaşını yaladığımda hissettiği korku hissediliyordu. İçimde bir koruyuculuk ve sahiplenme cehennemi yarattı.

Hiçbir kadın beni bu kadar etkilememişti.

Elbette ailemdeki kadınlara karşı korumacı hissediyorum ve onlardan herhangi biri için gözümü kırpmadan ölürüm.

Ama Rosalie içimde farklı duyguları tetikledi.

Nedenini anlamaya hazır olmadığım için düşüncelerimi bir kenara itiyor ve kurulanmak için duştan çıkıyorum.

Siyah eşofman altımı ve tişörtümü giydikten sonra fazladan bir gömlek alıp misafir odasına yürüyorum. Kilidi açtığımda kapının arkasında bir sessizlik var ve kapıyı iterek açtığımda Rosalie'nin açık pencereden eğilip aşağıdaki bahçeye baktığını görüyorum.

Odaya girerken, "Atlarsan muhtemelen bir bacağını kırarsın," diye mırıldandım. "Ya da iki."

Etrafında dönüyor, korkusu havayı hızla daralttığı için göğsü kabarıyor.

Gömleği yatağın üzerine bırakıyorum. "Her yerde nöbetçiler var, bu yüzden fazla uzaklaşamazsın."

Dili gergin bir şekilde dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor, gözleri bana yapışmış.

Tanrım, hayatımda gördüğüm en etkileyici gözlere sahip.

Minyon vücudunu incelemekten kendimi alıkoymak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Tüm doğru yerlerde kıvrımları var ve bacaklarının arasındaki lanet V, eşofmanımın kumaşının arkasında sikimin kıpırdanmasına neden oluyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak emrediyorum, "Gömleği giy. Kıyafetlerin çok açık ve dikkat dağıtıcı."

Yatağa doğru koşar ve kasırgaya yakalanmış bir yaprak gibi titreyerek gömleğini başına geçirir.

kumaşın altındaki saçlar. Neyse ki gömlek kalçalarının ortasına kadar iniyor.

Öne doğru bir adım atıyorum ve bu onun avlanmış bir geyik gibi donup kalmasına neden oluyor, nefesleri neredeyse soluk soluğa kalana kadar hızla sığlaşıyor.

Bir adım daha attığımda geriye doğru tökezliyor, korku dolu gözleri beni hiç terk etmiyor. Attığım her adımda, duvara sırtını dayayana kadar benimkiyle eşleşiyor. Bakışları odanın içinde çılgınca geziniyor ve kollarımı kaldırdığımda geri çekiliyor, çenesini aşağıya indiriyor ve gözlerini kapatıyor.

Ellerimi saçlarının ipeksi tellerinin altından geçiriyorum ve saçlarını kumaştan nazikçe çekiyorum, böylece sırtından aşağı serbestçe düşecek. Gözleri benimkilere kayıyor ama sonra hızla yere iniyor.

Yumuşak ve tatlı kokuyor ve o kadar savunmasız görünüyor ki kalbim sıkışıyor.

Bana tekrar baktığında, "Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

Başını sallıyor, dudaklarında titreyen tek kelime bir dünya kırılganlıkla dolu. "Hayır, hayır."

"Viktor Vetrov."

Adım şok ve dehşetle anılıyor, yüzünün rengi soluyor.

Beni kesinlikle duymuş.

Bölüm 3

Rosalie

Uyandıktan ve beni öldürmediğini anladıktan sonra, bundan kurtulabileceğime dair bir umut dalgası yaşadım. Onun adını duyduğum anda söndü.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Viktor Vetrov Bratva'nın başı. İki yıl önce bratvanın kontrolünü ele geçirip Çeçen mafyasının bir bölümünü Amerika'ya ayak bastıkları için ortadan kaldırdığında adını duyurmuştu. Büyükbabam çok etkilendi ve günlerce bundan bahsetti.

Cosa Nostra'nın New York'u yönetmeye devam etmesinin tek nedeni Rahipliğin eski kanlara saygı duymasıdır. Cosa Nostra'nın beş yönetici ailesi New York üzerinde her zaman güç sahibi olmuştur ve Rahiplik'in bölgelerinde iş yapmadıkları sürece, dile getirilmeyen bir anlaşma sürdürülmektedir.

Tanrım, o Rahipliğin bir parçası.

Büyükbabam ve Ricco Amcamı, dünyanın en korkulan suç örgütünü oluşturan beş adam ve onların Chicago ve Kanada'daki aile şirketi için yarattığı sorunlar hakkında konuşurken duydum.

En büyük endişeleri Viktor Vetrov ve İtalyan mafyasının başı Luca Cotroni'ydi. Bu iki adamın çok iyi arkadaş olduklarını ve yenilmez olduklarını duydum.

Viktor aynı zamanda Cehennem Köpeği olarak da bilinir. En iyi iz sürücü olduğu için saklanabileceğiniz hiçbir yer olmadığı söylenir. Son derece zeki, acımasız ve tereddüt etmeden öldürür.

Kahretsin. Hala hayatta olmam bir mucize.

İkinci doğası işkence etmek ve öldürmek olan adama bakarken yaşadığım dehşetten boğazım düğümleniyor.

Başını hafifçe eğiyor, gözleri yüzümde keskinleşirken daha da yırtıcı görünüyor, sonra mırıldanıyor, "Adımı duymuşsundur."

Kontrolsüzce titriyorum, başımı sallıyorum.

Ağzının kenarı memnun bir sırıtışla kalkıyor. "Güzel. O zaman kaçmanın ne kadar aptalca olacağını bilirsiniz."

Tanrım. Ona karşı hiç şansım yok.

Milyonlarca soru beni bombardımana tutuyor ve gözlerinden parlayan acımasız yoğunluktan çok ihtiyaç duyduğum bir molayı almak için odanın etrafına bakıyorum.

İşlemeli beyaz yatak örtüleri ve yastıklar hissettirdikleri kadar pelüş görünüyor. Odadaki her şey koyu renkli ahşaptan yapılmış - kapı çerçeveleri, pencere camları, makyaj masası ve sandalye, gömme dolap ve hatta zemin. Banyoya açıldığını tahmin ettiğim bir kapı daha var.

"Rosalie," diyor Viktor, ben de dikkatimi tekrar ona veriyorum. Gözlerimiz kilitlendiğinde devam ediyor: "On sekiz yaşına gelene kadar burada güvende olacaksın."

Sonra da büyükbabama söylediği gibi beni fahişesi yapacak.

Büyükbabam. O

mu...?

Korkunç cevabın ne olduğunu iten içe bilsem de,
"Büyük babam mı?" diye soruyorum.

"ld."

Bu kelime tüm varlığımı delip geçiyor.

Nefeslerim hızlı geliyor, kırılan kalbim göğsümde
tıkırıyor.

Ailemi ldrdler.

Yapayalnızım.

İçimden çıkmaya zorlayan bir hıkırıkla boğulan acı dolu
bir nefes çekiyorum.

Viktor bana bir el uzatıyor ve ben hiç düşünmeden onu
tokatlıyorum. İçimdeki her şey kontrolden çıkıyor ve geriye
sadece şiddetli bir kargaşa kalıyor.

Bedenim kendiliğinden tepki veriyor ve ileri atılarak
yumruklarımı Viktor'un göğsüne indiriyorum. Korku ve
hzn dolu bir çığlık duyuyorum.

Bileklerimi tutana kadar göğsüne vurmaya devam
ediyorum ve vücudum dönüyor. Kollarımı zorla göğsümün
zerinden geçiriyor ve çok daha güçlü olan kollarıyla
kilitliyor. Ayağı benimkini altımdan çekip alıyor ve yere
düşüyorum. Popom tahtaya o kadar sert çarpıyor ki
hıkırıyorum.

Umutsuz bir çığlık atıyorum ve keder beni dipsiz bir
umutsuzluk çukuruna sürüklerken kontrol edilemez
hıçkırıklara dönüşüyor.

Viktor'un bacaklarının arasında otururken kolları beni
sarıyor, sırtım onun sert göğsüne dayanıyor.

"Şşş..." diye beni yatıştırmaya çalışıyor ama bu ses sadece ateşler içindeki bedenime buz gibi ürpertiler gönderiyor.

Günün korkunç olayları zihnimde canlandı. Ricco Amca'nın boğazının kesilmesi. Büyükbabamın tehditleri ve yalvarışları.

Viktor gözyaşımı yalıyor ve onun fahişesi olacağımı söylüyor. Viktor beni boğuyor.

Keşke ailem olmadan bu hayatın bir saniyesiyle bile yüzleşmek zorunda kalmasaydım.

Tanrım, keşke önce beni öldürselerdi.

Ama yapmadılar ve şimdi Bratva'nın başı tarafından yakalandığım ve bana ne isterse yapabileceği kabus gibi gerçeğiyle yüzleşmek zorundayım.

Başımın arkası omzuna yaslanana kadar bedenim onun kucağına yığılıyor. Bulanık görüşümle pencereye bakıyorum, ilk fırsatta atlayacağımı düşünüyorum.

Viktor tekrar, "Burada güvende olacaksın," dedi.

Hayatımın ne hale geldiğinin tüm acısıyla dolu bir hava patlaması yaşıyorum. "Bunu ailemi öldüren adam söylüyor." diye mırıldanırken sesim cızırtılı çıkıyor.

Viktor beni tutuşunu gevşetiyor, sonra beni ayağa kaldırıyor. Beni yüzüne çeviriyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Onunki kemiklerine işlemiş şiddetle doluyken, benimkiler onun ellerinde yaşadığım travma ve kederi gösteriyor olmalı.

Sağ eli omzumdan yanağıma doğru ilerliyor ve başparmağının ucuyla bir gözyaşı damlasını yakalıyor. Dehşet içinde, damlayı teninden yalayışını izliyorum.

Yoğun siyah gözleri tüm gücüyle üzerimdeyken, "Çok tatlı," diye mırıldanıyor.

Yüce Tanrım.

Nefes alışlarım o kadar hızlı ki sanki maraton koşmuşum gibi geliyor ve vücudumdaki tüm kaslar gerginlikten ağrıyor.

Viktor bana bakmaya devam ettikçe yüzündeki ifade daha da koyulaşıyor.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettiğimde, "Lütfen bırak gideyim" diye inliyorum.

Beni şaşırtarak kıkırdıyor, aşırı çekici yüz hatlarındaki acımasız gerginliği hafifleten bir eğlence titreşimi. "Nereye gideceksin, Küçük Gül? Hiçbir şeyin yok."

"Benim ailem..." Yoğun bir acı kalbimi sıkıştırıyor. "... zengindi."

"Anahtar kelime *şuydu*. Büyükbabanın sahip olduğu her şey Nikolas Stathoulis'e ait." Ellerimi iki yanımda yumruk yaparak sinsice bir adım daha yaklaşıyor. "Sen hariç her şey."

Onunla göz teması kurmak için başımı arkaya eğmek zorunda kalana kadar yaklaşmaya devam ediyor. Bakışlarımı göğsüne indirmeden önce sadece birkaç saniye sürüyor.

Tüm hayatım ayaklarımın altından çekilip alındı.

Dünyayı gezmekle ilgili tüm hayallerim asla gerçekleşmeyecek.

Dayanılmaz umutsuzluk içimdeki her şeyi karartıyor, umutsuzluğun iliklerime kadar işlemesine neden oluyor.

"Sen hariç." Viktor'un sözleri gözlerimi onunkilere çevirdi. "Seni alarak sana bir iyilik yaptım, Küçük Gül. Nikolas

seni öldürebilirdi."

Sertçe yutkunuyorum, çenemi yukarı kaldırmaya zorluyorum. "Sana teşekkür etmemi bekleme."

Tekrar kıkırdıyor, sırtması onu daha az acımasız göstermiyor.

Koridordan gelen bir ses Viktor'un dikkatini benden uzaklaştırıyor.

Viktor bana sırtını döndüğünde açık pencereye bakıyorum ve kapıda başka bir adam belirdiğinde tereddüt etmeden koşuyorum.

Ellerim pencere pervazını kavlıyor ve bedenimi odanın dışına fırlatıyorum. Tam bıraktığım anda, parmaklar sağ bileğimin etrafına dolanıyor. O kadar büyük bir güçle odaya geri çekiliyorum ki, pencere pervazı karnıma ve bacaklarıma sürtünüyor.

Yere fırlatılıyorum ve vücudum hareketten dolayı kayıyor. Kendimi yukarı itemedim Viktor omuzlarımdan tutuyor ve sırt üstü yatmaya zorlanıyorum.

Bir saniye içinde kendimi tanıdık bir pozisyonda buluyorum, Viktor'un vücudu benimkinin üzerinde ve parmakları boğazımda. Neyse ki bu sefer kafama dayadığı bir silah yok.

Viktor'un nefes alış verişisi sabit, oysa ben kaçma girişimim başarısız olduğu için nefes nefese kalmış durumdayım. Daha yakına eğilirken gözleri benimkileri yakıyor.

Panik midemde dönüyor ve ellerim bileğini kavradığında rahat edemeyecek kadar yakınlaşıyor.

Sözleri fırtınalı bir gecedeki gök gürültüsü bulutları gibi gürlüyor. "Ölmek mi istiyorsun, Küçük Gül?"

Evet.

Hayır.

Bunların hiçbirini istemiyorum.

Ailemi ve hayatımı geri istiyorum.

Viktor sol elini yüzüme götürüyor ve bir parmak eklemine yanağıma sürüyor. "Bir daha böyle bir şey denersen seni lanet yatağa kelepçelerim."

Kendimi kaybolmuş ve hüsrana uğramış hissederek başımı başka yöne çeviriyor ve sandalyenin ayaklarına bakıyorum.

Viktor beni ayağa kaldırıyor, sonra mırıldanıyor: "Bavulunu boşalt ve kendini evinde hisset. Burada kalışınız keyifli ya da cehennem olabilir. Seçim senin."

Viktor diğer adama bakar. "Şimdilik hepsi bu kadar Sacha. Rusya'ya dönüş uçuşunuz için gidip biraz dinlenin."

Ben kıpırdamayınca Viktor'un gözleri bana kaydı. "Bavulunu boşalt dedim!"

Çantaların bırakıldığı yatağın ayak ucuna doğru ilerliyorum ve hıçkırıklarımı bastırmak için elimden geleni yaparak bavulları açıyorum. Eşyalarımı ve giysilerimi görünce şaşırdım.

Diğer adam yatak odasından çıkarken Viktor'un gözlerinin üzerimde yandığını hissedebiliyorum. Çantadan bir çift eşofman altı çıkardığımda, onları hızla bacaklarımdan yukarı çekmek için duruyorum. Büyük boy bir gömlek bulup Viktor'un bana verdiğini çıkarıyorum ve kendi gömleğimi başıma geçiriyorum.

Viktor'un gömleğini yere atıyorum ve onun varlığına dayanamayarak kapalı kapıya bakıyorum. "Banyo bu mu?"

"Evet."

"Kullanabilir miyim?"

"Tabii ki."

İleri atılıyorum ve aceleyle içeri girip Viktor'la aramdaki kapıyı kapattığımda içimden bir hıçkırık yükseliyor.

Alnımı kapıya dayayarak yeni gerçekliğimin dehşeti içinde nefes almaya çalışıyorum.

Birkaç saat içinde, mutlu bir genç kızdan, bratva'nın başının gelecekteki fahişesi haline geldim.

Fayansların üzerine çöktüğümde çığlıklar bedenimi sarsıyor.

Büyükbabamı ve amcamı kaybettiğim için ağlıyorum.

On sekiz yaşıma geldiğimde benden alınacak masumiyetin kaybına ağlıyorum.

O da gelecek hafta.

Sadece beş günüm var.

Bir kolunu belime doladığında sanki milyonlarca parçaya ayrılıyormuşum gibi hissediyorum.

Bölüm 4

Viktor

Rosalie banyoda ağlarken ben de yatağa oturup Sacha'nın getirdiği belgelere bakıyorum.

İlk fark ettiğim şey Rosalie'nin doğum gününün düşündüğümünden çok daha erken olduğu.

Gelecek hafta tek başına yola çıkmaya hazır olması mümkün değil. Kederini atlatmak için haftalara, hatta aylara ihtiyacı olacak.

İçimi çektim çünkü bu gerçeğin sadece yarısı.

Blyad, konu kız olunca vicdanım sızladı.

Başımı sallıyorum ve dikkatimi belgeler üzerinde toplamaya çalışıyorum.

Onu 21 yaşına kadar tutacağım. Üç yıl.

Başımı kaldırıp kapalı banyo kapısına bakarken alnımda bir çatıklık oluşuyor. Tam o sırada Rosalie'nin ağlama sesi değişiyor ve sanki nefes almakta zorlanıyormuş gibi geliyor.

Belgeleri bırakıp ayağa kalkarken "Tanrım," diye mırıldanıyorum. Kapı ancak bir şeye çarpmadan önce yarıya kadar açılıyor.

İçeri girdiğimde Rosalie'nin yerde yattığını, gözyaşlarının fayansların üzerinde bir havuz oluşturduğunu görüyorum. Yüzünü ve boynunu kırmızı lekeler kaplamış, kırık bir ifadeyle gözleri morarmış ve kalbimin kaldırabileceğinden daha savunmasız görünüyor.

Çömelerek omuzlarından tutuyorum ve kollarımı dizlerinin altından ve sırtından geçirmeden önce onu oturur pozisyona çekiyorum. Onu göğsüme doğru kaldırıyorum, tam boyuma doğru düzeliyorum ve onu yatağa geri taşıyorum.

Onu yatırıp sakinleştirici vermeliyim ama bunun yerine kendimi yorganın üzerine oturmuş buluyorum. Kollarımı titreyen bedenine doluyor ve ona sıkıca sarılıyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum.

Başını sallıyor, kayıp hıçkırıklar dudaklarından süzülüyor. "Hiçbir şey bir daha asla iyi olmayacak." Vücudu sanki tüm enerjisi çekilmiş gibi gevşek. "Beni esir tutacaksın. On sekiz yaşıma gireceğim ve sen benden bıkana kadar bana tecavüz edeceksin. Sonra da umarım beni öldürürsün."

Onun sözlerini duymak çenemi sıkıyor ve öfke kalbime sızıyor.

Yine hıçkırıyor. "Yoksa beni kendi adamlarına teslim edersin."

Sağ elimi çenesine götürerek bana bakması için çenesini tutuyorum. Gözlerimiz kilitlendiğinde ve yumuşak kahverengi irislerinde titreyen çiğ korkuyu gördüğümde, lanet olası Azrail gibi görünmemek için yüz hatlarımı gevşemeye zorluyorum.

"Bunların hiçbiri olmayacak."

Gözleri benimkileri arıyor. "Söylediğin tek bir kelimeye bile inanamıyorum."

Onu yatağa oturtuyorum ve ayağa kalkıyorum. Pencereye doğru yürüyüp kapattım.

"Seni tutuyorum çünkü gidecek hiçbir yerin yok." "New York'a gidebilirim," diye karşı çıkmaya çalışıyor.

Başımı salladım. "Pazarlığa açık değil. Burada kalacaksın." Arkamı döndüğümde gözlerim perişan haldeki kıza takılıyor. "Yirmi bir yaşına gelene kadar, sonra gitmene izin vereceğim."

Bakışları üzerimde genişliyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bir süre ona bakıyorum. "Seni zorlamayacağım ve adamlarımdan hiçbirinin sana dokunmasına izin vermeyeceğim. Güvende olacaksın, Küçük Gül. Sana söz verebileceğim tek şey bu."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve yüzünde bir umut ışığı beliriyor. "Üç yıl boyunca benimle ne yapacaksın?"

İçimi çekerek kapıya doğru yürümeye başladım. "Seni besleyip giydireceğim." Dağınık eşyalarını işaret ediyorum. "Bavulunu aç. Evimin derli toplu ve her şeyin yerli yerinde olmasını isterim."

Rosalie yavaşça yataktan kalkıyor ve pencereye bakıyor. "Dışarı çıkmakta özgürsün ama benim iznim olmadan mülkü terk edemezsin" diyor.

Gözlerinde bir cesaret parıltısı var. Kederli bakışından güzel bir değişiklik. "Dışarı çıkmama izin var mı?"

Bir sırtış ağzımın kenarını yukarı doğru kıvrıyor. "Evet, ama aptalca bir şey yapma çünkü sana verdiğim özgürlük kolayca elinden alınabilir."

Gözlerinin kahverengisinin ardında düşüncelerinin hızla aktığını görebiliyorum ve bu gece ikimizin de gözlerini kapatmayacağını biliyorum.

Kaçmaya çalışmayacağına güvenmiyorum, o da bana onu incitmeyeceğim konusunda güvenmiyor.

"Eşyalarını yerleştirmeyi bitirdiğinde oturma odasına gel. Bize yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Odadan çıktım ve mutfğa geri döndüm. Öğle yemeğinden beri bir şey yememiştim ve açlıktan ölme noktasını çoktan geçmiştim. Buzdolabından ve dolaplardan malzemeleri alarak tavuklu güveç yapmaya başlıyorum.

Ailemi yemek yaparken izlemeyi her zaman sevmişimdir ve yemek yapmayı erken yaşta öğrendim. Rahatlatıcı ve beni sakinleştiren birkaç şeyden biri.

Düşüncelerim Rosalie ile dolup taşıyor. Birkaç saat içinde, onu on sekiz yaşına kadar elimde tutacağımı söylerken, yirmi bir yaşına kadar elimde tutmaya karar verdim.

Onunla ilgili bir şey beni rahatsız ediyor.

Tavuğu her zamankinden daha büyük bir güçle doğruyorum.

Manno ve yeğeni ölmek zorundaydı ama masum bir kızın çapraz ateşte kalmasından nefret ediyorum. İş söz konusu olduğunda affetmez ve acımasız olabilirim ama çocuklar için yumuşak bir nokta var.

O lanet olası bir çocuk değıl.

Beş gün sonra 18 yaşına girecek.

Yine de o kadar masum ki, onu incitmek açmakta olan bir gülün yapraklarını koparmak gibi olacak.

Çok geçmeden kızarmış soğan, tavuk ve mantar kokuları havayı dolduruyor. Kendime bir bardak votka doldurmak için bir an ayırıyorum ve yemeğı hazırlamaya devam ederken içkimi yudumluyorum.

Güveç fırında pişerken havanın değıştiğini hissediyorum. Saniyeler sonra Rosalie yavaşça merdivenlerden iniyor.

Bir geyik gibi temkinli hareket ediyor, her iki adımda bir duruyor. Üzerindeki gerginliğin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum.

"Eşyalarını yerleştirdin mi?" diye mırıldanırken tezgahı silmeye devam ediyorum.

"Evet." Verandaya açılan sürgülü kapılara doğru yaklaşıyor ve kapıların önünde durup ışıklandırılmış bahçeye bakıyor.

Bardağı alıp ona doğru yürüyorum ve kapıları açıyorum. Bir esinti saçlarını okşuyor.

Büyük boy tişört ve eşofman altı içinde çok kırılgan görünüyor ama en azından tüm kumaş vücudunu örtüyor.

Verandadaki mobilyalara doğru başımı salladığımda Rosalie derin bir nefes alıyor ve eşikten adımını atıyor. Vücudu sanki her an onu içeri çekmemi bekliyormuş gibi gergin.

Diğer köşklere doğru uzanan patikaya inen basamakların yanında durup araziye göz gezdiriyor. "Başka evler de mi var?"

"Ailem. Yakında onlarla tanışacaksın."

Muhteşem yüz hatlarında şaşkınlık dalgalanıyor ve gözleri benimkilere kayıyor. "Ailenin yanına yaklaşmama izin verecek misin?" Şaşkınlık yüzündeki şoku kovuyor. "Onlardan birine zarar vereceğimden korkmuyor musun?"

Benden bir kahkaha patlaması kaçıyor.

"Denemekte iyi şanslar." "Ben kadınlardan bahsediyorum," diye mırıldanıyor.

Başımı eğiyorum. "Onlardan herhangi birine karşı şansın olduğunu düşünmen çok tatlı."

Rosalie diğer köşklere ve pencerelerden parlayan ışıklara bakar, sonra kollarını kendi etrafında sarar.

"Neden beni öldürmediniz?" diye sorduğunda sesi korku dolu bir fısıltıdan başka bir şey değildi. Neden beni kaçırdınız?"

Votkamdan bir yudum alıyorum ve araziye göz gezdiriyorum. "Söyleyeceğim hiçbir şey seni rahatlatmayacak, Küçük Gül." Bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum. "Zamanla sözümün eri bir adam olduğumu öğreneceksin. Vetrovlar ve Koslovlar kadınları incitmekten zevk almazlar, özellikle de senin gibi kırılgan küçük şeyleri."

Gözlerine daha fazla umut damlıyor. "Isabella Koslov'un seks kaçakçılığı şebekelerini çökerttiği doğru mu?"

"Evet." Ağzımı bir sırtış kaplıyor çünkü teyzem en az onlar kadar belalı. Bir sütuna yaslanıp bakışlarımı tekrar arazinin üzerinde gezdiriyorum.

Yarım ordunun nöbet tuttuğu evde olsam bile, her zaman bir saldırıya hazırım.

"Ailem ve benim hakkımda çok şey biliyorsun," diyorum. "Büyükbabandan görevi devralmak için eğitim alıyor muydun?"

"Hayır. Aile işiyle hiçbir alakam yok. "

Keder yüz hatlarını sıkılaştırıyor, ellerim onu tutmak için kaşınıyor, böylece kalp ağrısı azalana kadar ona sarılabiliyorum.

Ayaklarına bakıyor, üzüntü dalgasını atlatmak için derin nefesler alıyor ve sonra titreyen bir sesle soruyor: "Dedem ve amcamın cesetlerine ne olacak?"

Votkamın sonuncusunu da bitirip derin bir nefes aldıktan sonra, "Her şey yandı," diye cevap veriyorum.

Kaşları yoğun bir acıyla birbirine yaklaşıyor. Dudakları ayrılıyor, kolları ortasına daha sıkı sarılıyor.

Ona doğru bir adım attığımda başını sallayarak hızla geri çekiliyor. Bir elini kalbine bastırıyor, tekrar başını sallıyor, sonra dönüp evin içine doğru koşuyor.

Mutfağa gitmeden önce yatak odasına dönmek için merdivenlerden yukarı kaybolana kadar onu izliyorum. Boş bardağı tezgâhın üzerine bırakıp fırını açıyorum ve güveci çıkarıyorum.

Kendimi bitkin hissederek bir tabak aldım ve güveçten büyük bir porsiyon yedim. Adanın yanına oturup yemeği ağzıma tıktırıyorum ama tadı her zamanki kadar güzel değil.

Gezegendeki en sabırlı insan değilim ve her şeyi kendi bildiğim gibi yapmaya alışkınım. Özellikle de gevşeyebileceğim kendime ait bir alanım olmasına alışkınım. Rosalie evimdeyken, bunların hepsi pencereden dışarı çıktı.

Onun için değerli olan her şeyi kaybetti ve sizin tarafınızdan esir tutuluyor. Kızın iyileşmesi ve size güvenebileceğini öğrenmesi uzun zaman alacak.

Benim açımdan çok sabırlı olmam gerekecek.

Üst kattan bir çarpma sesi geliyor ve çatalımı bırakarak göğsümden çıkan ağır bir iç çekişle ayağa kalkıyorum.

Birinci kata çıktım ve Rosalie'nin yatak odasının kapısını iterek açtığımda, devrilmiş bir masayla karşılaştım.

Ayaklarımın dibinde. Rosalie sandalyeyi duvara çarpıyor, öfke yüz hatlarını geriyor.

Sandalyeyi bırakıp yok edecek başka bir şey bulmak için odanın içinde çılgınca bakınana kadar durup onu izliyorum. Gözleri bana takılıyor ve bir çığlık atarak bana doğru hamle yapıyor. Atmaya çalıştığı yumruğu engelliyorum, kolumu beline doluyorum ve onu omzuma kaldırıyorum. Yumrukları birleştirdi

onu yatağa atana kadar sırtımla.

Hızlı bir hamleyle üzerine binip ellerini başının iki yanındaki şiltenin üzerine sabitliyorum. Göğsü kabarıyor ve bir hırıltıyla beni üzerinden atmak için kalçalarını oynatmaya çalışıyor ama nafi.

Fazla çaba harcamadan onu dizginliyorum ve yaklaşıyorum. "Benimle dövüşebileceğini mi sanıyorsun, Küçük Gül?"

Hayal kırıklığına uğramış bir çığlık atıyor ve başını benden başka yöne çeviriyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bileklerini bırakıyorum ve o da kollarını hızla göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Çenesini kavriyorum ve bana bakması için başını geriye çeviriyorum. "Sakin malıma zarar verme, yoksa yemin ederim sana büyükbabanın atmadığı tokadı atarım" diye uyarırken yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta.

Gözleri açılıyor ve mesajı almış gibi görünüyor.

"Beni anlıyor musun lan sen?" Sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri gıcırdatarak çıkarıyorum.

"Evet," diye inlerken korku hızla öfkenin yerini alıyor.

Bırakıyorum, üzerinden iniyorum. "Bu lanet pisliği temizle ve yemeğe gel!"

Tanrım. Küçük Gül'ün göstermeye başladığı dikenli dikenlerle işim çok zor olacak.

Bölüm 5

Rosalie

Şiddetli bir duygu fırtınası her yerimi kasıp kavuruyor. Kendimi kontrolden çıkmış, korkudan aklımı kaçırmış ve tamamen savunmasız hissediyorum.

Artık d nyamdaki hiçbir Şey mantıklı gelmiyor.

Her Şeyimi kaybettim ve b y kbabamla amcamın cenazelerini bile kaldıramayacağım.

Rahipler canavarlar ve ben onların en kötüsü tarafından esir tutuluyorum.

Keder beni boğuyor ve yan dönüp cenin pozisyonuna geçiyorum. Yüzümü pelüş yorganın içine gömüp, benden koparılan her Şey için ağlıyorum.

Ricco Amca bana bir daha asla Şaka yapmayacak. Kahkahalarının evin içinde yankılandığını duymayacağım.

Büyükbabamın çok sevdiği puroların kokusunu alamayacağım.

   m z n kahvaltı yaptığı son anıya sımsıkı sarılıyorum. Benim meyve halkalarım vardı ve Ricco Amca, ben ona kendi meyvesini yapana kadar kasemden çalmaya devam etti.

Omuzlarım titriyor ve gözyaşlarım yorganı ıslatıyor.

Babamı kaybettiğimden çok daha fazla acı veriyor. Çünkü hala beni teselli edecek büyükbabam ve Ricco amcam vardı.

Yalnız değildim, Őimdikinden farklı olarak.

Ricco Amca'nın boğazının kesildiği görüntüsünü de aklımdan çıkaramıyorum. Sürekli gargara yaptığını duyuyorum.

Nefes al. Onun öldüğünü görüp duruyorum.

Gözlerimi olabildiğince sıkı kapatıyorum, kollarım göğsümü daha sıkı sarıyor. Dizlerimi yukarı çekiyorum ve küçük bir küme halinde kıvrılıyorum.

Büyükbabam öldürülmeden önce ne kadar acı çekti?

Bu cehennemde yalnız olma düşüncesi dayanılmaz ve şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha korkutucu. Düzgün düşünmemi zorlaştırıyor ve duygularım kontrolden çıkmaya devam ediyor.

Tüm ailem öldü ve Viktor Vetrov tarafından esir tutuluyorum.

Tanrım.

Birkaç kez karşı koymaya çalışmamın bir faydası olmadı. Viktor benden milyon kat daha güçlü. Adam çok iyi eğitilmiş ve beni bir bez bebekmişim gibi kolayca savuruyor.

Bana ne olacak?

Viktor burada güvende olacağımı söyledi ama ailemin öldürülmesine yardım eden adamın sözlerine nasıl güvenebilirim?

Tek umudum ailesinin, özellikle de Isabella Koslov'un olaya müdahale etmesi. Seks ticaretiyle ilgili her şeye karşıdır. Bana yardım edeceğine emin misin?

Evimi ve beni seven tek iki insanı yaktıkları düşüncesi bedenimi ürpertiyor. Nikolas Stathoulis tüm parayı aldı.

Hiçbir şeyim yok.

Kaçmayı başarsam bile New York'a nasıl gideceğim ve Cosa Nostra beni kabul edecek mi? Ben beş ailenin bir parçası değilim. Onlar için bir hiçim.

Viktor haklıydı. Gidecek hiçbir yerim yok.

Yoksul ve kimsesiz hissediyorum, ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Geleceğimin ne getireceğini bilmiyorum.

Tanrım, yarını görece kadar yaşayacak mıyım onu bile bilmiyorum.

Geriye kalan tek şey boşluk olana kadar gözyaşlarım yavaş yavaş kuruyor.

Beni esir alan canavarın şu anda bu kahrolası dünyada sahip olduğum tek kişi olduğunu fark etmek, yutması son derece acı bir hap.

Belki dediğini yaparsam beni rahat bırakır. Bu bana travmayı atlatmam ve ne yapacağımı bulmam için gereken zamanı verecektir.

Vücudum beni mahveden karanlık duygular yüzünden güçsüz düşüyor ama yine de kendimi itip yataktan kalkıyorum. Banyoya gidip yüzüme su çarpıyorum. Aynaya baktığımda boynumda Viktor'un parmaklarının olduğu yerde kırmızı izler görüyorum.

Gömleğimi kaldırdığımda, beni odaya geri çektiğinde pencere pervazının karnıma sürtündüğü yerde daha fazla kırmızı sıyrık olduğunu gördüm.

En azından kanamam

yok. Daha kötü olabilirdi.

Omuzlarım çöküyor ve kâbusu o kadar da korkunç olmaktan çıkarmaya çalışmam içime sinmiyor.

Duygularım tekrar kontrolden çıkmadan önce yatak odasına geri dönüyorum ve tüm mobilyaları ilgili yerlerine yerleştiriyorum.

Güçlendirici bir nefes çekiyorum, sonra yatak odasından çıkıyorum ve yavaşça koridorda ilerliyorum. Viktor'la göz göze geldiğimden beri değişmez yoldaşım haline gelen korku, attığım her adımda ikiye katlanıyor.

Merdivenlerden indiğimde oturma odasına doğru bakıyorum ve Viktor'un bir kanepede oturmuş içkisini yudumladığını görüyorum. Bardağın içindeki sıvıya bakarken derin düşüncelere dalmış görünüyor.

Bir eşofman altı ve bir tişört giymiş olmasına rağmen hâlâ o korkutucu düşman gibi görünüyor. Ama perişan halimde bile, adamın ölümcül derecede çekici olduğunu kabul etmek zorundayım.

Eğer bu kâbusun içinde olmasaydım, onun yakışıklılığına kolayca kanardım.

Ama ben daha iyi biliyorum.

Derisinin altında yatan gücü ve yapabileceği vahşeti biliyorum.

Merdivenlerin dibinde duruyorum ve gözlerim açıkta kalan kollarına kayıyor, derisinin altında kıvrılan damarlar onu yenilmez gösteriyor.

Onunla asla savaşılamayacağım.

Yaşam alanına göz gezdirirken, tüm bu lüksün tadını çıkarıyorum. Malikânenin her yerindeki mobilyalar yatak odamdakiyle aynı koyu renkli ahşaptan. Yumuşak, beyaz deri bir kanep ve televizyonu dolduran devasa bir eğlence sistemi var.

bir duvarın çoğunu kaplıyor. Mutfak son teknoloji ürünü granit tezgahlıdır ve açık planlı bir yemek odası vardır.

Tutsak olmama rağmen malikâne bana sıcak geliyor. Viktor'un tehditkâr varlığı olmasaydı, burada kalırken kendimi rahat hissederdim.

Adam bir canavar olabilir ama zevk sahibi.

Adada bir tabak yemek olduğunu fark ettim. Bir şişe de su var.

Hiç iştahım yok ama susadım.

Ben adaya doğru yürürken Viktor kıpırdamıyor ama "Daha iyi misin?" diye mırıldanıyor.

Şişeyi açtım ve "Hayır" diye mırıldanmadan önce soğuk sıvının yarısını içtim. Dönüp ona bakıyorum ve "Canımı yaktın" diyorum.

Başını kaldırıyor, gözleri boynumdaki kırmızı izlere kilitlenmeden önce vücudumda geziniyor.

Her şeyi görebilsin diye saçlarımı yana tarıyorum ve karnımdaki sıyrıkları da görebilsin diye gömleğimi kaldırıyorum.

İzler yokmuş gibi davranmayacağım.

Öne doğru eğiliyor ve ayağa kalkmadan önce bardağı sehpanın üzerine bırakıyor. Bana doğru yürüdüğünde gömleği hızla indiriyorum.

Adam o kadar yoğun ki sanki attığı her adımda etrafındaki hava geriliyor ve yer değiştiriyor.

Beni, istese kolayca ezebileceği bir böcekten daha küçük hissettiriyor.

Tamamen bu canavarın merhametine kalmış durumdayım.

Vücudumda şiddetli sarsıntılar olurken, kıpırdamadan durmak ve geri çekilmemek için sahip olduğumdan daha

fazla güç gerekiyor.

benden birkaç santim uzakta duruyor. Gözleri tenimi kaplayan izlerde yanıyor ve elini kaldırıp parmak eklemlerini boynumun kenarına sürdüğünde ne kadar uğraşsam da irkilmeme engel olamıyorum.

"Özür dilerim, Küçük Gül," diye fısıldar.

Sesindeki pişmanlığı duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Beklediğim son şey bir özürdü.

Karanlık bakışları benimkilere kilitleniyor.

"Düşündüğümden daha kırılgansın."

Keşke daha güçlü olsaydım.

Viktor elini indiriyor ve ben karşı konulmaz bir kıvrınma ihtiyacı hissedene kadar bana bakıyor.

"Sabrımı sinamayı bırak, ben de sana karşı daha dikkatli olayım."

Gerçekten benimle bir anlaşma mı yapıyor, yoksa bu bir emir mi? Tabağı işaret ediyor. "Ye."

Başımı salladım. "Aç değilim."

"Aç olup olmadığını sormadım. Ye dedim," diye mırıldanıyor, yüzündeki ifade daha da kararıyor.

Tezgâha yaslanıyorum, ellerim graniti buluyor ve ona yapışıyor.

Viktor başını eğiyor ve gözlerinin yüzüme değdiği her yerde sanki tenim alev alıyormuş gibi hissediyorum.

"Lütfen, bırak gideyim," diye fısıldıyorum.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ama her şey bu adamın esiri olmaktan daha iyi olmalı.

Yavaşça başını sallar. "Dünya senin gibi kırılgan bir şeyi ezip geçecek. Buna inanmayabilirsin ama

Bu ev, burada benimle kalmak, senin için en güvenli yer."

Öfke ve hayal kırıklığı göğsümde kabarmaya başlıyor. Çenemi sıkarak gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Sen ailemi öldüren Rahipliğe aitsin. Değer verdiğim her şeyi yok ettin. Dünya üzerinde güvende olabileceğim son yer burası."

Ağzının köşesi tehlikeli bir sırtışla kalkıyor ve tüm kaslarımın gerilmesine neden oluyor.

"Senin ne düşündüğün önemli değil, Küçük Gül. Yirmi bir yaşına gelene ve düşünecek zamanın olana kadar..." Bir elini kaldırıp parmağını çenemin üzerinde gezdiriyor, "Çiçeğim, senin için her kararı ben vereceğim."

Dudaklarım itiraz etmek için aralanıyor ama "Güçlenmek ve ailenizin yasını tutmak için zaman ayırın" diye eklediğinde dudaklarım mühürleniyor.

Benim ailem.

Başımı sallıyorum, sonra yüzümü ondan çevirip buzdolabına bakıyorum.

Bunların hiçbirini istemiyorum. Bu delilik.

Bu adamla Üç yıl nasıl hayatta kalacağım? On sekizinci yaş gününe kadar bile dayanabilecek miyim?

Ve eğer yaparsam, beni nasıl bir gelecek bekliyor?

"Ye Rosalie," diye mırıldanıyor, sesini yumuşatan şefkate benzer bir şeyle.

Gözlerim tekrar yüzüne kayıyor ama hâlâ hayatımı bir saniyede sona erdirebilecek ölümcül bratva başı gibi görünüyor.

Ben hareket etmeyince Viktor yanımdan uzanıp tabağı yaklaştırıyor. Çatalına bir lokma alıyor, sonra da ağzıma götürüyor.

Derim alev alev yanıyor ve tekrar buzdolabına bakıyorum. "Gerekirse seni zorla beslerim," diye uyarıyor beni.

Bunun olmasını istemediğimden, çatalı tutup yemeği ağzıma götürürken çenem titriyor.

Pislik.

Lokmayı yutup çatala biraz daha yemek koyduğumda Viktor mırıldanıyor: "Aferin kızıma."

Anlık öfke damarlarımda patlıyor. Ne yapacağımı düşünemedim tabağı kaptığım gibi göğsüne doğru itiyorum. Tabak büyük bir gürültüyle yere düştü.

Nefesim kesildi. "Ben senin *iyi kızın* değilim. Beni şartlandırmaya çalışma!"

Sinirlenmek yerine yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Gömleğine yapışan ve ayaklarımızın dibinde duran ziyan olmuş yiyeceklere bakıyor, sonra gözleri benimkilere kayıyor.

"Bu pisliği temizlemek için bir dakikan var."

"Cehenneme kadar yolun var," diye tısladım.

Yanımdan geçmeye çalıştığımda parmakları pazuma dolanıyor ve beni yanına doğru çekiyor. "Bu pisliği temizle, yoksa seni döverim" diye emrederken yüzü benimkinden sadece bir santim uzaktaydı.

Ne?

Bir an için kaçmakla bana söyleneni yapmak arasında kaldım. Hava dayanılmaz derecede gerginleşiyor, sonra omuzlarım çöküyor.

Viktor beni bıraktığında bir rulo kağıt havlu alıyorum ve ayaklarının dibine çömelerek tüm yiyecekleri siliyorum. Çöp kutusuna atıyorum ama sonra "Gömleğim kendi kendini temizlemeyecek" diyor.

"Şaka yapıyorsun," diye soluk soluğa kalıyorum ve beni bu çıkmaza sokan öfke patlamamdan hemen pişmanlık duyuyorum.

Gözleri yüzümde kısılıyor. "Şaka yapıyormuşum gibi mi görünüyor?"

Hayır. Hiç de değil. Bana şaplak atma tehdidini yerine getirmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor.

Daha fazla kağıt havlu alıyorum ve gömleğindeki yiyecekleri silerken yanaklarım alev alev yanıyor.

Kağıt havluları çöp kutusuna attığımda, Viktor gömleğinin arkasından tutuyor ve kumaşı şimdiye kadar tanık olduğum her şeyden daha sıcak bir hareketle başının üzerine sürüklüyor.

Göğsünü tam olarak gördüğümde çenem düştü.

Tanrım.

Keskin karın kasları ve eşofmanının aşağı sarkan bel bandında kaybolan mükemmel bir V, anında nefesimi kesiyor.

Çok fazla dövme var.

Tanrım.

Viktor'un her iki omzunda birer yıldız ve göğsünün ortasında yanlarında melek kanatları olan kafataslarından yapılmış garip bir haç var.

Göbeğinden kumaşa kadar uzanan koyu renk bir kıl sırası var.

Dilim kuru dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor ve göğsümde bir panik patlaması hissediyorum.

Tabii ki, Şeytan'ın kendisi lanet bir melek gibi görünecek.

Hayatımda gördüğüm en çekici adam olması ondan etkilendiğim anlamına gelmez. Bu delilik olurdu.

Viktor Vetrov ailemi öldüren ve beni sevdiğim her şeyden koparan bir canavardır.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve beni izlediğini görünce yanından kaçıp yatak odamın merdivenlerini çıkıyorum. Kapıyı çarparak kapattım ve sırtımı dayadım.

Derin nefesler çekerek gözlerimi kapatıyorum ve çıplak göğsünün ve karın kaslarının görüntüsünü zihnimden silmeye çalışıyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan çok nefret ediyorum.

Ne olursa olsun, bugün bana yaşattığı acıyı asla unutamam.

Bölüm 6

Viktor

Sadece iki saat uyumuş olmama rağmen, saat sekizde günün getirecekleriyle yüzleşmeye hazırım.

Rosalie göğsümü gördüğünde ağzının suyu akmaya başladığından beri odasından çıkmadı. İlginç bir andı ama benim kitaplarımda bir anlamı yok. Gidecek yeri olmayan bir kız o. Hikayenin sonu bu.

Rosalie'nin araziden kaçamayacağını bildiğimden, Rosalie'yi kaçırma nedenimi açıklayabilmek için ailemin yanına gidiyorum. Annem, babam ve Alexei Amca'dan çok Bella Teyze için endişeleniyorum. Ne de olsa babam annemin hayatını kurtarmak için onu kaçırdı. Bu şekilde tanıştılar.

Eve girdiğimde babamın, "Eminim iyi bir nedeni vardır. Ne olduğunu duymak için bekleyelim."

Tabii ki, zaten biliyorlardı. Yemin ederim Rusya'da bir kuş sıçsa bir saat içinde anlarlar.

Bu yüzden iz sürmede bu kadar iyiyim. En iyiler tarafından eğitildim.

Yemek odasına girdiğimde herkesin gözü bana çevriliyor. İçimi çektim ve bir sandalye çektim. Oturdum ve aileme baktım. "Kızı aldım çünkü o sadece on yedi yaşında ve

Gidecek hiçbir yeri yoktu. Ya bu olacaktı ya da birimiz onu öldürecekti ki buna izin veremezdim."

Tam da beklediğim gibi, annemle babam yüzlerinde anlayışla başlarını sallıyorlar.

"Ne zaman gidiyor?" Alexei Amca soruyor.

Vaftiz babamla gözlerimi kilitliyorum. "Yirmi bir yaşına girdiğinde."

Kaşları kalktı. "Dört yıl mı?"

"Üç," diye düzeltiyorum. "Gelecek hafta on sekiz yaşına girecek."

Bella Teyze, "Bu, kızı isteği dışında tutmak için çok uzun bir süre," diyor. "Yarardan çok zarar getirecektir."

Bakışlarımı teyzeme çeviriyorum. "Rosalie'nin hiçbir şeyi ve kimsesi yok. Elbette eline para sıkıştırıp onu yollayabilirim ama hayatta kalamaz. Kız zayıf. Hayatta kalma içgüdüğü yok."

Bella Teyze, "Üç yıl boyunca tutsak kalamaz Viktor," diye karşı çıkıyor.

Bir an için birbirimize baktık ve sonra dedim ki, "Bu kararı vermek sana düşmez. Kız benimle güvende olacağı bir yerde kalıyor. Bu tartışmaya açık bir konu değil. Sadece saygımdan dolayı size bir açıklama öneriyorum."

Başını sallıyor, belli ki kararımdan memnun değil. İçimi çekerek öfke kontrolümü sıkılaştırıyorum. "Rosalie'nin vücudunda zerre kadar güç yok. O güzel ve masum.

Mükemmel bir hedef. Kızı kaçırdığım söylentisi çoktan yayıldı. Gerçekten bizim

Düşmanlar onu hedef almayacak mı?"

"Viktor haklı," diye onaylıyor babam. "Kızı almış olması bile onu önemsediğini gösteriyor. Sahip olduğumuz binlerce düşmandan herhangi biri kızı ona karşı kullanmayı denemenin iyi bir fikir olduğunu düşünebilir."

"Eminim Viktor ne yaptığını biliyordur," diye annem beni savunuyor. "Ona zarar vermez."

Bella Teyze ikna olmuş görünmüyor. "Onun ailesinin öldürülmesinde rol aldın. Burada kendini güvende hissedeceğini hiç sanmıyorum. Bu onun için travmatik olmalı."

"Bu senin sorunun değil," diye hatırlatıyorum ona.

Başka kimse bir şey söyleyemeden ayağa kalktım. "Rosalie benimle güvende olacak. Önemli olan tek şey bu. Bu konu artık tartışmaya açık değil."

Bella Teyze oflayıp puflayınca, "Seni neredeyse kaçıran adamla evlendiğini hatırlatmama gerek var mı?" diye ekliyorum.

Teyzem bir kazada hafızasını kaybetti ve Alexei Amcam onu yanında tutabilmek için nişanlıymış gibi davrandı. Benim kitaplarımda, bu benim yaptığımdan çok daha kötü bir şey.

Rosalie'nin iyiliğini düşünüyorum. Kendiminkini değil.

"Viktor ne yaptığını biliyor," diye mırıldandı Alexei Amca.

"Bratva'nın başında olmasının bir sebebi var. Kız için en iyisini yapacağına inanıyorum."

Beni desteklediği için minnettar bir şekilde amcamın çenesini kaldırıyorum. "Rosalie'ye mülkte dolaşma özgürlüğü verdim, bu yüzden

Onunla her an karşılaşabilirsin. Benim iznim olmadan araziden ayrılmayacak."

"Yani onunla arkadaş olmama izin var mı?" Mariya ilk kez konuşuyor. Benden sadece iki yaş küçük ve babalarımız ayrılmaz olduğu için doğduğumuzdan beri kardeş gibi yetiştirildik.

Benim için küçük bir kız kardeş gibi olan kadına gülümsüyorum. "Bu hoşuma giderdi."

"Bugün onu yalnız mı bırakacaksın?" Annem soruyor.

Başımı salladım. "Bir hafta boyunca evden çalışacağım."

"Öğle yemeği hazırlayacağım. Rosalie'yi de getir de bizimle tanışsın," diyor annem.

Odadan çıkmadan önce başımı sallıyorum. Evime döndüğümde ortalık sessizdi ve Rosalie'nin kapısı hâlâ kapalıydı. Kapıyı çalıyorum ve açmadan önce üç saniye bekliyorum.

Sırtını yatağa vermiş, dizlerini yukarı çekmiş ve kollarını onlara sarmış bir şekilde yerde oturuyor. Odaya girdiğimde bana bakma zahmetine girmiyor ve yatağa oturduğumda yüzünü benden çeviriyor.

Öne doğru eğilerek kollarımı bacaklarımın üzerine koyuyorum ve ona bakıyorum. "Bunu gerçekten zor yoldan mı yapmak istiyorsun?"

"Sadece beni yalnız bırak." Sesi boş geliyor, kelimeler boğuk bir fısıltıdan başka bir şey değil.

Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Bugün ailemle öğle yemeği yiyeceğiz."

"İlgilenmiyorum," diye mırıldandıktan sonra derin bir iç çekti.

"Bu konuda seçme şansın yok."

"Evime girip ailemi öldürdüğünden beri her şeyde olduğu gibi." Sesi kayboldu ve

yüzünü kolunun kıvrımına soktu.

"Mafya ve bratva'nın yolu bu."

"Geceleri uyumana ne yardım edecekse." derken sesi boğuk çıkıyor.

Yaptıklarımı haklı çıkarmayı sevmiyorum, özellikle de bir günde iki kez, ama yine de diyorum ki, "Büyükbaban ve amcan topraklarımızı işgal etti. Ne olacağını biliyorlardı ama yine de geri adım atmadılar. Onlara uyarılarda bulunduk ama dikkate almadılar. Ölümleri onların suçu ve sen hayatta olduğun için şanslısın."

"Şanslı," diye alay ediyor. Ayağa fırlayarak bana ters ters bakıyor ama bu bir kedi yavrusunun tıslamasıyla aynı etkiyi yaratıyor. "Söyle bana, beni amcamın bir domuz gibi katledilmesini izlemeye zorladığında *şanslı* mıydım? Beni evimden koparıp büyükbabamı öldürdüğünde *şanslı* mıydım?" Yaklaştı, çenesini sandığımdan daha büyük bir cesaretle kaldırdı. "Beni boğduğunda *şanslı* mıydım?"

Titreyen nefesini içine çekiyor, soğukkanlılığı hızla "Beni bir bez bebek gibi her çekiştirdiğinde ve vücudumda çürükler bıraktığında *şanslı* mıydım?" diye devam ederken sesi nefretle doluydu.

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Evet," diye ısrarak söylüyorum. "Tecavüze uğramadın ve işkence görmedin Rosalie. Bu seni *şanslı* kılıyor."

Gözlerimiz birbirimizi yakıyor, atmosfer öfkemizle doluyor.

"Sen bir canavarsın," diye tıslıyor. "Aşğılık bir insandan başka bir şey değilsin."

"Yine de ben senin ailenden daha iyiyim."

Yapma. Rosalie'nin haberi olmayabilir ve zaten yaşadığı travmadan sonra bu kadar kısa sürede başka bir darbeye başa çıkamaz.

Yüz hatları tiksintiyle gerildi. "Sen değilsin. Büyükbabam ve amcam asla bir kızı kağırıp zorla alıkoymazdı."

Hayır, sadece onları uyuşturucu bağımlısı yaparlar ve borçlarını ödeyemediklerinde en yüksek teklifi verene satarlar.

Bu yüzden Cosa Nostra Manno ile bağlarını kopardı. Sicilya mafyası sadece silah, uyuşturucu ve haraç işleriyle ilgilenirken, Mannolar suç dünyasının daha ahlaksız taraflarına ilgi duyuyordu.

Ama Rosalie'nin ailesinin neyle uğraştığını bilmediğı açık ve ben de bu bombayı ona atmayacağım.

"Öğle yemeğı saat on ikide," diye mırıldandıktan sonra arkamı dönüp odadan çıkıyorum.

"Ben gitmiyorum," diye bağılıyor arkamdan.

"Ya kendi ayakların üzerinde yürürsün ya da seni oraya sürüklerim ama gideceksin," diye bağııyorum.

"Pislik!"

Beklenmedik bir kahkaha patlattım ve başımı salladım.

En azından ağlamıyor. Açıkçası, benimle kavga etmesini tercih ederim. Bu kızın içinde biraz güç olduğunu gösteriyor.

Ofisime girip masama oturuyorum ve sol duvarın tamamına yerleştirdiğim monitörlere bakıyorum. Rosalie'nin bilgilerini giriyorum ve ekranları dolduran bilgileri izliyorum - doğum ve okul kayıtlarından sosyal medya hesaplarına kadar her şey.

Mezuniyet iki hafta sonra. Rosalie'nin kaçırmaması için hatırlamam gerekecek.

Sosyal medyada hiç arkadaşı olmadığını fark ettim, ki bunu tuhaf buluyorum. Takip ettiği tüm hesaplar seyahatle ilgili ve beğendiği resim ve videolardan eski kaleleri ve şelaleleri sevdiği anlaşıyor.

Kendisi hakkında hiçbir şey paylaşmıyor. Sadece yemek, moda ve doğa fotoğrafları paylaşıyor. Nadiren bir şeyler yazıyor, bu yüzden "*Bir gün*" başlıklı bir Labrador yavrusu fotoğrafı bulduğumda not alıyorum.

Ugh. Yavru köpekler her yere sıçar ve her şeyi çiğner.

Ama gelecek hafta doğum günü ve bir köpek yavrusu onu neşelendirecek şey olabilir.

Ne yaptığımı anlamadan Labrador yetiştiricilerini arıyorum ama ABD'de hiç uygun yavru yok.

İngiltere'deki bağlantılarımdan birine bir e-posta gönderirken "Ülkeye bir köpek sokacağım hiç aklıma gelmezdi," diye mırıldanıyorum.

Rosalie hakkında bulabildiğim her bilgiyi toplamayı bitirdiğimde, işe odaklanıyorum, gelen sevkiyatların programa uygun olduğundan ve tüm adamlarımın işleriyle ilgilendiğinden emin oluyorum.

Bölüm 7

Rosalie

Tanrı yardımcım olsun.

Gözlerimi sıkıca kapatarak yatağın yanında yere uzandım.

Dünyayla ailem olmadan yüzleşmek istemiyorum. Beni bekleyen kasvetli geleceği düşünmek istemiyorum.

Travmayla başa çıkamıyorum. Bu çok fazla, beni akıl sağlığımdan etmekle tehdit ediyor.

Viktor'un ayak seslerinin koridordan geldiğini duyuyorum ve sıkı bir top gibi kıvrılırken sırtımı sertçe yatağın tabanına bastırıyorum.

"Ayağa kalk," diye emretti.

Beni rahat bırak.

"Rosalie." Uyarı tek bir kelimedede saklı.

Onu görmezden geliyorum, sadece ölene kadar burada yatmak istiyorum.

"Tanrı aşkına," diye tersledi, sonra kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı. Beni banyoya doğru itti. "Duş al ve kıyafetlerini değiştir. Öğle yemeğine geç kalıyoruz."

Çenem sıkıştı ve boğazım düğümlendi. Dönüp ona bakıyorum ve "Gitmiyorum!" diye bağıriyorum.

"Blyad, sabrımı sınıyorsun," diye homurdanıyor, yüz ifadesi bir gök gürültüsü bulutuyla yarışıyor.

Çenemi kaldırıyorum, en azından yerimde durmaya kararlıyım. Beni kaçırmış olabilir ama onun her emrine itaat etmeyeceğimden eminim. "Umurumda değil. Umursamıyorum." Umursamaz ve kaybedecek hiçbir şeyim yokmuş gibi hissederek bir adım daha yaklaşıyorum. "Öldür beni."

Viktor'un gözleri yüzümde daralıyor. "Beni kışkırtma, Küçük Gül."

Akıl sağlığını kaybederek ileri atıldım ve yumruklarımı göğsüne indirdim. "Öldür beni!"

Viktor'un kolları etrafımda kilitleniyor ve beni acımasız bir tutuşla göğsüne sabitliyor. Kıpırdanıyor ve mücadele ediyorum ama çabucak yoruluyorum. Gece boyunca bastırmayı başardığım duygularım bir volkan gibi patlıyor ve benden kırık çığlıklar yükseliyor.

Bir elini başımın arkasına koyuyor ve vücudunu benimkine doğru kıvrıyor, diğer kolu etrafımda kilitli kalıyor. Ağzını saçlarıma bastırdığını hissediyorum. "Şşş..."

Viktor tarafından kuşatılmış ve çaresizce teselliye ihtiyaç duyan ben, kaybettiğim her şey için ağlarken ona olabildiğince yaklaşıyorum.

"Tanrım, Rosalie," diye mırıldanıyor, endişesi sözcükleri sıkılaştırıyor. "Yaşadığın acı için çok üzgünüm."

Özür ailemi geri getirmeyecek, ancak kalp ağrımın bir kısmını hafifletecek - nefes almam ve akıl sağlığımın geri gelmesi için yeterli.

Kollarım aramıza sıkışıyor ve gömleğine tutunmayı başarıyorum, sunduğu rahatlığa sadece bir süre daha ihtiyaç duyuyorum.

"Başka hiçbir şeye inanmıyorsan, sadece sana zarar vermeyeceğime inan."

Önemli değil. Asla telafi edemeyeceğim şekilde incindim zaten.

Viktor beni bir santim geriye itiyor, elleri yüzümü çevreliyor ve kayıp hıçkırıklar dudaklarımdan dökölürken ona bakmak zorunda kalıyorum. Gözlerini gözlerime dikeyor ve ilk kez, gözlerinin karanlık derinliklerinde her zaman gizlenen vahşilikten eser yok. Sadece merhamet var.

"İyi olacaksın."

Başımı sallıyorum, tenim onun avuçlarına değiyor. "Yapmayacağım."

Çok şey kaybettim.

Dünkü mutlu kız ailesiyle birlikte öldü ve onun yerinde bir zamanlar olduğu kişinin kırık dökük parçaları var.

"Yapacaksın. Sadece biraz zaman alacak."

Bratva'nın başı gibi değil de göğsünde gerçekten atan bir kalbi olan bir adam gibi göründüğu için, "Lütfen, bırak beni" diye yalvarmaya cesaret ediyorum.

Yavaşça başını sallıyor, şefkati kayboluyor ve benden uzaklaşıyor. "Sorup durma. Sana özgürlüğünü ancak yirmi bir yaşına geldiğinde vereceğim."

Omuzlarım öküyor ve arkamı dönüp banyoya doğru yürüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"On dakikanız var," diye sesleniyor.

Derin bir nefes alarak muslukları açıyorum ve suyun fayanslara fişkırmasını izliyorum.

Çok yorgunum. Fiziksel olarak. Duygusal olarak. Zihinsel olarak.

Üç yıl boyunca savaşamayacağım. Ama pes etmek bir seçenek değil.

Belki Viktor'un annesiyle konuşabilirim. Ya da biraz şansla Isabella ile tanışabilirim. Belki kadınlardan biri bana yardım etmeye istekli olur.

Bu düşünce bana duş alma gücü veren tek şey. Yatak odasına geri döndüğümde Viktor'un beklemediğini görünce rahatlıyorum. Hemen bir kot pantolon, bir tişört ve spor ayakkabılarımı giyiyorum. Islak saçlarımı ördükten sonra yatak odasından çıkıyorum.

Merdivenlerden indiğimde Viktor'un gözleri üzerimde geziniyor. "Çok daha iyi." Bana elini uzatıyor ama ben görmezden gelip yanından geçiyorum.

Güzel bahçeye bakmıyorum ama kaçmanın bir yolunu bulmak için çevre duvarlarını araştırıyorum. Her yerde gardiyanlar var ve bu hapishaneden kaçma umudumu hızla söndürüyorlar.

Yol ayrımına geldiğimde Viktor, "Soldaki köşk," diye mırıldandı.

Bu da demek oluyor ki Isabella'nın evi sağdaki olmalı. Eğer öğle yemeğinde bize katılmazsa, ona gidip yardım isteyeceğim.

Bir dizi açık Fransız kapısına ulaştığımda Viktor elini belime koyuyor ve beni içeri itiyor. Ona kaşlarımı çatarak geri çekiliyorum. "Dokunma bana."

Ellerini teslimiyetçi bir hareketle havaya kaldırıyor, sonra başını sağımızdaki kapıya doğru eğiyor.

Bir yemek odasına girdiğimde, tüm gözler bana çevrilirken ayaklarım anında duraksıyor. Uzun dikdörtgen bir masada beş kişi oturuyor. Üç kadın ve iki erkek.

Viktor yanımdan geçip bir sandalye çekti. "Gel otur."

Otururken gözlerim iki yaşlı kadın arasında gidip geliyor, hangisinin Isabella olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Viktor masanın başına oturur, ardından herkese tek tek işaret eder. "Alexei, Isabella ve Mariya Koslov. Bunlar da benim ailem, Demitri ve Ariana Vetrov."

Gözlerim boynuma bakan Isabella'ya takılı kalıyor. "Boynunda neden izler var?" diye sorarken sesi öfkeden kısılmıştı.

"Rosalie karşı koydu. Ona zarar vermek gibi bir niyetim yoktu," diye açıklıyor Viktor. "Onu bastırmak zorunda kaldım çünkü amcasının öldürüldüğünü gördükten sonra panik atak geçiriyordu."

Mariya elime uzanıyor ve kimsenin bana dokunmasını istemediğim için hemen iki elimi de masanın altına çekiyorum.

"Kaybınız için üzgünüm," diye mırıldanıyor.

Kaybım mı? Basit bir kayıptan daha fazlasını yaşadım ve şimdi düşmanla öğle yemeği yiyip gülümsemem ve beni kabul ettikleri için onlara teşekkür etmem mi bekleniyor?

Başımı sallayarak acı bir kahkaha attım. "Bu delilik." Ayağa kalkarken başımı sallamaya devam ediyorum. "Bunu yapmayacağım."

Viktor'un yanından hızla geçip yemek odasından çıktım. Fransız kapılarına giden yolu buldum ve olabildiğince hızlı koşarak

sınır duvarı.

Ben ona ulaşamadan dört muhafız önüme geçti.

Çılgınca kaçmak için başka bir yol ararken sendeleyerek duruyorum. Arkama baktığımda Viktor'un yolun kenarında durduğunu, kollarını göğsünde kavuşturmuş beni izlediğini görüyorum.

"Adamlarımın yapacak işleri var Rosalie. Bütün gün arazide seni kovalayacak değiller," diye sesleniyor Viktor.

Rus askerlerine bakıyorum ve duvara ulaşmaya çalıştığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir halde arkamı dönüp Viktor'un evine ve doğruca yatak odama gidiyorum. Kapıyı çarparak kapattım, keşke kilitlemek için bir anahtarım olsaydı.

Bir saniye bile geçmeden kapı açılır ve Viktor, "Ailemle öğle yemeği yemek buraya kadarmış," diye mırıldanır.

"Hepinizin canı cehenneme. Ailenizi tanımak gibi bir niyetim yok," diye çıkışıyorum spor ayakkabılarımdan çıkarken.

Üç yıl boyunca burada kalacak olmam, onlardan herhangi biriyle iletişim kurmam gerektiği anlamına gelmiyor.

"Seni evinde hissettirmeye çalışıyorum."

Yatağa tırmanıp yorganı başımın üzerine çekerken gözlerimi deviriyorum. "Beni rahat bırak."

Kapının kapandığını duyuyorum ve yorganın altından baktığımda Viktor'un gitmiş olduğunu görerek rahatlıyorum.

Isabella'dan bana yardım etmesini istemek için çok fazla.

Dürüst olmak gerekirse, cehennem gibi korkutucu görünüyordu. Güzeldi ama yine de korkutucuydu.

Viktor'un ailesiyle tanışmadan önce sahip olduğum umut kayboldu ve ıssızlık hissi geri geldi. Çok geçmeden

Keder ve travma beni yıkıyor ve ağlayarak uyuyorum.

Bölüm 8

Viktor

Ayak sesleri duyuyorum ve gözlerim monitörlerden kapıya kayınca babam ve Alexei Amca'nın çalışma odama geldiğini görüyorum. Oturuyorlar ve bana bakmaya başlıyorlar.

İçimi çekerek sandalyeme geri yaslanıyorum. "Bu konuyu tartışmayı bitirdim."

"Sadece bu konuda emin olup olmadığını bilmek istiyoruz," diyor babam. "Üç yıl bir yabancıya bakmak için uzun bir süre." "Biliyorum." Babamdan Alexei Amca'ya bakıyorum. "Ama alternatif bir seçenek değildir."

Alexei Amca, "Onu Cosa Nostra'ya gönderin," diyor.

"Manno'ların New York'un beş yönetici ailesiyle aralarının iyi olmadığını biliyorsun." Derin bir nefes alıyorum, sonra açıklıyorum: "Sadece ona iyileşmesi için güvenli bir alan vermek istiyorum. Yirmi bir yaşına geldiğinde daha olgun olacak ve dünyayla yüzleşebilecek."

Alexei Amca "Çok güzel," diye mırıldanıyor ve her zamanki gibi doğrudan, "Onunla ilgileniyor musun?" diye soruyor.

Evet, ondan etkilendiğim anlar oldu ama kızın peşinden gitmeye hiç niyetim yok. O çok kırık.

"Görünüşünün ona yardım etme kararımın hiçbir ilgisi yok."

Alexei Amca bana bir kaşını kaldırıyor. "Sen öyle diyorsan."

Başımı sallayarak bir kahkaha attım. "Konuyu kapat. Rosalie gitmeye hazır olana kadar onun için en iyi olanı yapacağım." Amcamla gözlerimi kilitledim. "O zaman onunla tüm bağlarımı koparacağım."

Ağzının köşesi sırtarak kalkıyor. "Gördüğüm zaman inanacağım."

Parmaklarımı masaya vurarak, "Bella Teyze bir sorun çıkaracak mı?" diye soruyorum.

Amcam başını sallıyor. "Onunla konuştum. Kızın iyiliğini düşündüğünü biliyor." Beni uyaran bir bakış attı. "Sadece kızın gereksiz dramalara neden olmadığından emin ol. Hayatlarımızın altüst olmasını istemiyorum."

Başımı salladım. "Yapacağım."

Duvardaki monitörlere bakıyorlar, sonra Aleksey Amca oflayıp pufluyor. "Tanrım, yaşılanıyorum. Bu saçmalıkların yarısının ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Ona sırtarak, "Yeraltındaki konuşmaları ve takip ettiğim yüksek değerli bir hedefle ilgili bilgileri kontrol ediyorum" dedim.

Konu teknoloji ve bilgisayar korsanlığı ile ilgili herhangi bir şey olduğunda, çok iyiyimdir. Suç dünyasına göz kulak olmak için ihtiyaç duyabileceğim her şeye erişmemi sağlayan birkaç uygulama tasarladım.

İlk kalkan babam oldu. "Annen daha sonra kızı kontrol etmek için uğrayacak."

Tekrar başımı salladım. "Rosalie'ye bir kadın eşlik edebilir ve umarım annem onu biraz rahatlatılabilir."

Babamla amcamı verandaya çıkarıyorum ve evlerine dönüşlerini izliyorum.

Arkamı dönüyorum ve Rosalie'yi kontrol etmek için merdivenlerden birinci kata çıkıyorum. Saatlerdir sessizdi ve iyi olduğundan emin olmak istedim.

Bu şartlar altında olabileceği kadar iyi.

Tam kapıyı çalmak üzereydim ki kapı açıldı. Rosalie irkilir ve anında bir adım geri çekilir.

"Aç mısın?" diye sormadan önce bir süre birbirimize baktık.

O var için olmak Açlıktan ölüyorum. Ayrıca
ve tek ısırık Saldırıdan beri hiçbir şey
yemedi.

Başını sallarken bakışları temkinli bir şekilde üzerimde duruyor.

Koridoru işaret ediyorum. "Erken bir akşam yemeği hazırlayayım." "Kendime bir sandviç yapabilirim."

Derin bir nefes alarak ona yürümesini işaret ediyorum. Ben onu oturma odasına kadar takip ederken Rosalie sürekli arkasına bakıyor. Mutfakta duraksıyor, rahatsız görünüyor.

Adaya oturuyorum ve buzdolabını gösteriyorum. "Buyurun."

Buzdolabından domates ve peynir alırken sürekli bana bakıyor, yanımda olduğu için gergin olduğu belli. Bıçağa uzanışını izliyorum, ağzımın kenarı kalkıyor.

Yavaşça domatesten dilimler kesiyor. Vücudu geriliyor, parmakları sapın etrafında bükülüyor.

"Yerinde olsam iki kere düşünürdüm," diye mırıldanıyorum usulca.

Bir dilim daha kesiyor ve eli titremeye başlıyor. Gerginlik dalgalar halinde yayılıyor, dudakları aralanıyor, böylece dili gergin bir şekilde onları ıslatmak için dışarı fırlatabiliyor.

Hamlesini yaptığı anda, ayağa kalktım. Kolunu kaldırdığında bileğini kavrıyorum ve kolay bir çevirmeyle bıçağı düşürmek zorunda kalıyor. Fayansların üzerinde takırdayan bıçağın sesi, ondan gelen sinirli bir çığlıkla karışıyor.

Onu bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum, içimden bir kahkaha patlıyor. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en boktan saldırı."

"Canın cehenneme," diye mırıldanıyor, yanaklarında ikiz alevler yanıyor.

Çömelerek bıçağı aldım ve sapının yan tarafını ona doğru uzattım. "Hadi tekrar deneyelim. Bu sefer beni gerçekten öldürmek istiyormuşsun gibi davran."

Gözleri benimkilere kayıyor, irislerinin derinliklerinde korku gölgeleri dans ediyor. Temkinli bir şekilde kolu tutuyor.

Geri çekiliyorum ve teslimiyetçi bir hareketle kollarımı kaldırıyorum. "Devam et. Beni bıçaklamaya çalış."

Bakışları yüzümle göğsüm arasında gidip geliyor, vücudu o kadar gergin ki bir kasını incitebileceğinden endişeleniyorum.

Rosalie ileri atılıyor ve onun güvenini kazanmak için hareketsiz durup sadece son saniyede hareket ediyorum. Yine bileğini kavrıyorum ama bu sefer bıçağı tuttuğu yerden çıkarmak için bileğini bükmüyorum. Bunun yerine onu kendime doğru çekiyorum ve başı geriye doğru eğilirken ben de eğiliyorum. Yüzlerimiz birbirinden bir santim uzakta ve nefeslerinin dudaklarımda dolaştığını hissedebiliyorum.

Blyad, nefes kesici derecede çarpıcı.

Cazibe içimde alevleniyor ve onun aşırı derecede farkında olmamı sağlıyor. Yumuşak saçlarının arasında

saklanan altın beneklere bakıyorum.

gözlerinin kahverengisi. Düğme burnu onu çok sevimli gösteriyor ve kalp şeklindeki dudakları öpölmek için yalvarıyor.

Aramıza biraz mesafe koymaya çalıştığında, onu yerinde tutmak için sağ kolumu etrafına doluyorum. Öfkeyle yanmaya başlayana kadar gözlerinin içine bakıyorum.

"Şimdi bu öfkeyi al ve kullan. Seni daha güçlü yapmasına izin ver," diye emrediyorum, ses tonum çok alçak ve samimi.

Elini serbest bırakmaya çalışarak beni çekiştiriyor.

"Hadi ama Küçük Gül," diye sırtarak onunla alay ediyorum. "Neredeyse hiç güç kullanmıyorum."

Bir hırıltı çıkarıyor ve ayağıma vuruyor. İçimden kahkahalar koptu ama gitmesine izin verdim.

"Bu hiç komik değil!" diye bağılıyor ve bıçağı bana fırlatıyor.

Bıçak yere çarpıp kayarak durmadan önce kolumun yan tarafını sıyrıyor.

Rosalie'nin gözleri fal taşı gibi açılmış, vücudu şok içinde donup kalmıştır.

Elimi yaraya götürüyorum ve parmağımdan kan damlaları geliyor. Rosalie'ye etkilenmiş bir gülümseme vererek başımı sallıyorum. "Bu çok daha iyi."

Yüz hatları inançsızlıkla geriliyor. "Seni incittim ve bunun için beni övüyor musun? Delirdin mi sen?"

Başımı sallıyorum ve onunla gözlerimi kilitliyorum. "İçim rahatladı. Eğitimle, gittiğinde kendi ayaklarının üzerinde durabileceksin. Sen gittikten sonra senin için endişelenmeme gerek kalmayacak."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Gerçekten gitmeme izin verecek misin?"

Sandviçleri yapmaya devam etmeden önce bıçağı alıp duruluyorum.

"Evet, Küçük Gül." Gözlerim onunkilere kayıyor. "Yirmi bir yaşına geldiğinde."

Ekmeğin üzerine peynir dilimlerini yerleştirirken Rosalie "Kanaman var" dedi.

"Biliyorum."

"Yarayı tedavi etmeyecek misin?"

Başımı salladım. "Senin arkandan temizlik yapmayacağım." Bıçağı kullanarak bir dolabı işaret ediyorum. "Orada bir ilk yardım çantası bulacaksın."

"Sana bir metrelik sopayla bile dokunmam," diye homurdanıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bana karşı geldiğini düşünmeye başlıyorum, bu yüzden seni tokatlayacağım." Bıçağı tezgâhın üzerine bırakıp ona yaklaşıyorum. "İstediğin bu mu, Küçük Gül?"

Geriye doğru titrek bir adım atıyor, başını öyle sert sallıyor ki saç telleri omuzlarına dökülüyor.

Elim dışarı fırladı ve boynunun arkasını yakaladım. Bir çekişle vücudunu benimkine çarptırıyorum. Dudakları bir solukla ayrılıyor, ani hareket yüzünden dengesini kaybetmemek için elleri yanlarımı kavramaya geliyor.

Sesimi alçaltarak ve kelimeleri baştan çıkarıcı bir şekilde bağlayarak, "Dikkatimi çekmek için sabrımı sınamana gerek yok. Tek yapman gereken istemek."

Yüzünde öfkeyle belirsizlik savaşıyor, sonra fısıldıyor, "Bırak gitsin."

Başımı eğiyorum ve daha da yaklaşarak dudaklarımın kızarmış yanağında gezinmesine izin veriyorum. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Nefesleri sert ve hızlı geliyor ve bir an için yanlarımdaki tutuşunun sıkılaştığını hissediyorum. Kelimeler ağzından dökülüyor: "Evet."

Onu o kadar hızlı bırakıyorum ki geriye doğru sendeliyor.

Dolaba doğru başımı salladım. "İlk yardım çantasını getir ve koluma yaptığın pisliği temizle."

Bu kez itiraz etmez ve kutuyu hızla geri alır.

Ben sandviçleri tabaklara yerleştirirken Rosalie antiseptik bir mendili yırtarak açtı. Yaklaşıp kuruyan kanı silerken bana kaşlarını çatıyor.

"Keşke bıçak boynuna isabet etseydi," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Ona şakacı bir sırıtma yapıyorum. "Her zaman bir dahaki sefer vardır." Sinirli bir of çekti.

"Dayanılmazsın."

Kıkırdıyorum ve Rosalie mendili atıp ilk yardım çantasını kaldırırken ben de tabakları verandaya taşıyorum.

Verandaya geldiğinde ferforje masaya oturmuyor, tabağını alıp eve geri dönüyor.

Yüzümde geniş bir gülümsemeyle dişlerimi sandviçe geçiriyorum.

Senin için hâlâ umut var, Küçük Gül.

Bölüm 9

Rosalie

Bugün doğum günüm ve sinirlerim çok gergin. Bugün ne olacağı ve Viktor'un beni zorlamamak konusunda söylediklerinde ciddi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Geçen gün mutfakta bana şaplak atılmasını isteyip istemediğimi sorduğu tartışma dışında, bir daha böyle bir şey olmadı.

Dudaklarının yanağımı okşadığını düşünmek bile kalbimin göğsümde şiddetle çarpmasına neden oluyor. Duygularım karmakarışık. Adamdan dehşete kapılıyorum ve midemin her çırpınışından nefret ediyorum, ki bu giderek daha sık oluyor gibi görünüyor.

Her günüm aynı geçiyor. Yatak odamda yalnız kalıyorum ve Viktor'u sadece yemek vakti geldiğinde görüyorum.

Bu cehennem çukurundaki ikinci gecemde annesi beni görmeye geldi ama onunla konuşmayı reddettim.

Pencerenin kenarında durmuş, üç konağın ortasında yer alan bahçeye bakıyorum. Daha önce gördüğüm tüm havuzlardan daha büyük, siyah bir at heykeli ve toynaklarının etrafında su sıçrayan devasa bir fıskiye var.

Gün geçtikçe odaya kapanmak daha da zorlaşıyor. İnsanlarla iletişim kurmayı özlüyorum.

Büyükbabamı ve Ricco amcamı özlüyorum.

Tanrım, okulu bile Özledim. Ne kadar Üz Üc Ü de ğil mi?

Yalnızlık beni düşündüğümde çok daha çabuk yıpratmaya başladı. Kadınlardan birini görme umuduyla bahçeye çıkmayı bile düşünüyorum.

Yine de gururum ve kederim beni odadan çıkmaktan alıkoyuyor.

Yaralarım hala çok taze ve bu mülkteki herhangi bir insanla etkileşime girersem aileme ihanet edecekmişim gibi geliyor.

Bir hareket dikkatimi sudan uzaklaştırıyor ve Viktor'u gördüğümde kalp atışlarım anında hızlanıyor ve ağzım kuruyor. İş için her zaman siyah kargo pantolon ve gömlek giyer, bu yüzden onu gri bir takım elbise içinde görünce midem taklalar atıyor. Yürüyüşü onu seksi ve güçlü gösteriyor.

Şeytan bile güzeldir, Rosalie. Adam bir canavar ve içi çürümüş. Büyükbabanı ve amcanı öldürdü. Acını bir an bile unutma.

Pencereden başımı çeviriyorum ve hiçbir eğlence sunmayan odaya göz gezdiriyorum. O kadar sıkılıyorum ki saçlarımı her gün yıkıyorum ve hatta daha önce hiç yapmadığım bir cilt bakım rutinine bile sadık kalıyorum. Dolabımı toplayıp açıyorum ve sırf meşgul olmak için mobilyaların yerini değiştiriyorum.

Keşke kindle'ım olsaydı da kendimi kitaplarımın içinde kaybetseydim.

İçimi çekerek makyaj masasının yanındaki sandalyeye oturuyorum ve yansımama kaşlarımı çatıyorum.

Pes etme.

Bu insanlar sizin düşmanınız.

Sen bir mahkumsun, misafir değil.

Kapı alındı ve kafamı kaldırdım.

Viktor beni sadece öğle ve akşam yemeklerinde arıyor, bu yüzden bu erken saatte planlanmamış ziyaret kalbimi yerinden oynattı.

Tanrım, lütfen bunun hayatımın en kötü gününe dönüşmesine izin verme. Bana tecavüz etmesine izin verme.

Kapı açılıyor ve korkudan anında başım dönüyor. Ayağa kalkarken bacaklarım titriyor ve altımdan kayıp gitmekle tehdit ediyor.

Dilimin ucunda yalvarmaya başlamak varken Viktor'un gözleri yüzüme dikiliyor. "Sorun nedir?"

Umutsuzca nefes alıyorum.

Yüz hatlarında bir farkındalık belirir. "Tanrım, Rosalie. Sakin ol. Ben sözünün eri bir adamım. Seni asla zorlamayacağım."

Verdiği sözler benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Beni çok şaşırtarak yatağın üzerine bir hediye koydu ve "Hazırlan. Dışarı çıkıyoruz."

Ne?

Ona bakakaldım, bu da onun kıkırdamasına neden oldu. "Seni bir günlüğüne dışarı çıkarıyorum."

"Mülkten ayrılabilir miyim?" Bunun bir tür numara olup olmadığını merak ederek soruyorum.

Gümüş bir kurdeleyle bağlanmış siyah kutuya doğru başını sallıyor. "Elbiseni giy, doğum günü kızı. Ben aşağıda bekleyeceğim."

Giderken onu izliyorum, hala neler olduğundan emin değilim, ama evden çıkma vaadi çok fazla.

görmezden geldim. Hızla yatağa doğru yürüyorum ve titreyen parmaklarımla kurdeleyi çekip çıkarıyorum. Kapağı kaldırarak gümüş rengi kâğıdı yoldan çekiyorum ve soluk mavi kumaşa bakıyorum.

Onu çıkardığımda, yazlık elbisenin ne kadar güzel olduğuna hayret ediyorum. Bu benim en sevdiğim renk ve kıyafetlerimin yarısı da aynı tonda.

Kendime engel olamayınca dudaklarımda yavaşça bir gülümseme beliriyor. Hediye benim için bir şey ifade etmemeli.

Başımı iki yana sallıyorum ve elbiseyi giyebilmek için kot pantolonumdan ve tişörtümden hızla sıyrılıyorum. Ayağıma bir çift topuklu ayakkabı alıyorum ve aynadaki yansımama bakmak için birkaç saniye ayırıyorum.

Elbise tam oturdu.

Bakışlarımı kapı aralığına çeviriyorum ve diğer insanların arasında olmanın ezici cazibesıyla yatak odasından çıkıyorum.

Merdivenlerden indiğimde Viktor telefonunu takım elbise ceketinin göğüs cebine sokuyor ve bana bakıyor. Resmi kıyafeti içinde o kadar çarpıcı görünüyor ki bir an için nefes alma yeteneğimi kaybediyorum.

Kolunu kaldırarak elini bana uzattı.

Zorluk çıkarmak ve özgürlük şansımı riske atmak istemediğim için avucumu onunkinin içine koyuyorum. Güçlü parmakları parmaklarımı sardığında yanaklarım kızarıyor ve önünde durmak için çekiliyorum.

Gözleri yüzümde geziniyor ve "Nefes kesici görünüyorsun, Küçük Gül" derken sesi alçak ve derinden geliyor.

Sözcükleri durduramadan, terbiyem onları dudaklarımdan itiyor. "Teşekkür ederim."

Memnun bir gülümseme yüzünü acımasızlıktan o kadar çekici bir hale dönüştürüyor ki başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

Parmaklarını benimkilerle ördüğünde, ona bu kadar yakın olmaktan rahatsızlık duyuyorum ve aynı zamanda cazibe hissediyorum. Bu ikinci duygu göğsümde suçluluk duygusunun yükselmesine neden oluyor.

Viktor beni ön kapıya kadar götürüyor ve evden dışarı adım attığımızda geniş bir araba yolu ve sarı bir Lamborgini ile karşılaşıyorum.

Beş silahlı korumanın bulunduğu siyah bir cip de var.

"Ayak uydurmaya çalış," diye adamlarıyla şakalaşiyor Viktor. Yolcu kapısını açıyor ve içeri girmeme yardım ediyor. Birden üzerime eğiliyor ve emniyet kemerimi yerine takarken donup kalıyorum.

Geri çekilmeden önce şakacı bir sırıtışla bana bakıyor. "Güvende olduğundan emin olmalıyım."

Midem deli gibi takla atıyor ve istenmeyen cazibenin yüzüme yansıması ihtimaline karşı koltuğumun pahalı derisine bakıyorum.

Viktor direksiyonun arkasına geçiyor ve emniyet kemerini takmadan önce ceketinin düğmelerini açıyor.

Gerçekten mülkü terk ediyoruz.

Güçlü motor kükrüyor ve iki dev demir kapıya doğru sürerken gürlüyor. Kapılar açılıyor ve bizi yola çıkardığında, caddede hızla ilerlerken bedenim koltuğa geri itiliyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve koltuğun kenarlarını kavıyorum.

Viktor bana bakıyor, sonra spor arabayı kabul edilebilir bir hıza düşürmeden önce bir kıkırdama çıkarıyor.

Pencereden evlere bakıyorum ve kısa süre sonra zengin mahalle arkamızda kalıyor, şehre yaklaşıyoruz.

Tanrım, nerede olduğumu bile bilmiyorum.

Farkına varmak o kadar zor geliyor ki nefesim kesiliyor.

"Ne?" Viktor soruyor, alnında hızla bir kaş çatma oluşuyor.

"Neredeyim

ben?" "LOS

ANGELES."

Vay anasın!

Şok olmuş bakışlarımı ona çevirdim. "Beni Kanada'dan nasıl çıkardın?"

Küstahça kıkırdıyor. "Kaçakçılık iyi olduğum şeylerden biri."

"Şeylerden biri mi?"

Dikkatini yola vererek, güçlü aracını sabah trafiğinde ustalıkla yönlendiriyor.

Binalara bakıyorum ve Rodeo Drive'a döndüğümüzde içimde bir heyecan parıltısı hissediyorum.

Lüks markaların mağazalarının önünden geçiyoruz ve Viktor Lamborgini'yi durdurmadan önce daha fazla sokaktan geçiyoruz.

Dudaklarım aralanıyor ve Barnes and Noble binasına bakarken bir duygu dalgasına kapılıyorum.

"Beni bir kitapçıya mı getirdin?" diye sordum.

"Bu senin doğum günü hediyelerinden biri." Etrafa bir göz attıktan sonra, "Bugün bana kimseyi öldürtmeyin," diyor. Dükkâna doğru başını sallıyor. "Aptalca bir şey yapmaya kalkarsan oradaki herkesi tehlikeye atarsın. Anladın mı?"

Ona öylece baktığımda, "Sana iyi davrandım diye kim olduğumu unutma" diye ekliyor.

Bratva'nın başı ve beni kaçıran kişi. Nasıl unutabilirim?

Yardım istemeye çalışırsam muhtemelen Barnes and Noble'daki tüm masum insanları öldürecektir.

Hızlıca başımı sallıyorum, tuvaleti kullanarak kaçmayı deneyebileceğimi düşünüyorum. Böylece kimseyi tehlikeye atmamış olurum.

Viktor arabadan iniyor ve benim için yolcu kapısını açmaya geliyor. İstemedim, uzattığı elini tutuyorum ve onu mağazaya kadar takip ediyorum.

Sadece binlerce kitapla çevrili olduğunuzda hissedebileceğiniz o büyümlü duyguya kapıldım.

Viktor beni fantezi bölümüne götürüyor ve rafları işaret ediyor. "Ne istersen al, Küçük Gül."

Elimi onunkinden kurtarıyorum ve başlıkları okurken parmaklarımı sırtların üzerinde gezdiriyorum.

Kindle'ım yanımda olmadığına ve kaçacağımın garantisi olmadığına göre, bir kutu Alacakaranlık seti alıp Viktor'un eline tutuşturuyorum.

Adam yine bir bölümü işaret ederek beni şaşırtıyor. "İşte Gece Dünyası serisi."

Bir saniye bekle.

Yavaşça başımı Viktor'a çeviriyorum. "Sen de fantezi okur musun?"

Başını iki yana sallar. "Araştırmamı yaptım. Amazon hesabını hacklemek çok kolaydı."

Tabii ki.

Gözlerimi deviriyorum ve sonra tüm Nightworld kitaplarına el atıyorum.

Viktor'a ne zaman bir kitap uzatsam, muhafızlardan birine veriyor, bu yüzden kaç tane aldığımı takip edemiyorum.

Jennifer L. Armentrout'un bulduğum her kitabını alıp Divergent serisini arıyorum.

Grinin Elli Tonu koleksiyonunun önünden geçerken Viktor kıkırdıyor, "BDSM'den hoşlanmıyor musun?"

"Hayır." 'P' harfinin patlamasına izin verdim.

Yaşadığım kaybı ve aslında beni esir alan kişiyle alışverişe çıktığımı tamamen unutana kadar tüm kitapların içinde kayboluyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, raflara tekrar göz gezdiriyorum. "Hangi kitabı arıyorsun?" Viktor soruyor.

"Bu serinin üçüncü kitabı." Viktor başlıkların listesini görebilsin diye birinci kitabı açık tutuyorum. "Ölümcül Düşler."

Raflara bir göz attıktan sonra tezgâha doğru yürür ve kasiyerle konuşur.

Gözlerim beş muhafıza kayıyor ve hepsinin beni izlediğini görüyorum.

Kahretsin, kaçmak için bir fırsat gitti.

Viktor tezgâhtayken raflara son bir kez daha göz atıyorum ve okumadığım beş kitap için kendime yardım

ediyorum

Henüz.

Arkamı döndüğümde Viktor elinde Ölümcül Düşler ile ayakta duruyordu. "Arkada bir tane vardı."

Kendimi durduramadan yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Viktor'un dudakları aralanıyor, yüzünde sanki dünyanın harikalarından birine bakıyormuş gibi bir huşu belirliyor. "Tanrım, her günün her saniyesini gülümseyerek geçirmelisin."

İstenmeyen bir sıcaklık kalbimi dolduruyor. Viktor'un yanından hızla geçip tezgâha koşuyorum, iltifatının beni nasıl etkilediğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Viktor tezgâhta bana katıldığında, kasiyer aldığım kitapların son tutarını gösteriyor. "İki bin üç yüz doksan, efendim."

Kaşlarım havaya kalkıyor ve dudaklarım nefes nefese kalıyor.

Tanrım, Rosalie.

Viktor meblağdan hiç rahatsız görünmüyor ve siyah bir kredi kartıyla mutlu bir şekilde ödemeyi yapıyor.

Kendimi suçlu hissetmeyeceğim. En azından bunu yapabilir.

Beş koruma çantaları dükkânın dışına taşıyor ve Viktor yanımda yürüyor. Kapıya ulaştığımızda, bebekli bir kadın için kenara çekilmemiz gerekiyor.

Viktor'dan önce dükkândan çıkmayı başarıyorum ve kalbim yerinden fırlıyor. Daha planımı düşünmeden bacaklarım hareket ediyor ve kaçıyorum.

Sokağın sonuna geldiğimde omzumun üzerinden bakıyorum ama Viktor'un peşimden koştuğunu görmüyorum. Sola dönüyorum, ama bir sonraki yola ulaşmadan Lamborgini yaya geçidinin yanında çığlık atarak

duruyor.

Yönümü değiştirirken nefeslerim dudaklarımda patlıyor, ancak SUV önümde duruyor. Tekrar döndüğümde Viktor'a çarpıyorum ve kolları beni sarıyor. Ağzı kulağımı buluyor ve ardından gök gürültüsü gibi bir uyarı geliyor: "Olay çıkarırsan sana yardım etmeye çalışan herkesi öldürürüm."

Yüzüme bakmak için geri çekildiğinde, gözlerim onunkilerle kilitleniyor ve koyu kahverengi irislerinde ölüm vaadini görüyorum.

Omuzlarım çöküyor ve o kadar sinirli ve umutsuzum ki, bacaklarım kurşundan yapılmış gibi hissederek Lamborghini'ye doğru yürüyorum.

Kaçma girişimim yüzünden muhtemelen hapishaneme geri döneceğimizi bildiğimden koltuğa yığılıyorum ve düşmek üzere olan gözyaşlarımı zorlukla yutuyorum.

Viktor'un beni cezalandırmak için ne yapacağını sadece Tanrı bilir. Bana şaplak atmaktan tecavüz etmeye kadar her şeyi yapabilir, ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Ama ne yapmam gerekiyordu? Kitap alışverişine çıkıp şükredecek ve hapishaneme geri mi dönecektim?

Kaçmayı denemek zorundaydım ve her fırsatta denemeye devam edeceğim çünkü Viktor Bratva'ya hükmeden bir canavar. Ailemi öldüren adamlardan biri. Beni kaçırdı.

Bunu asla unutamam.

Onu asla sıradan bir adam olarak düşünemem çünkü bu onun olduğu son şey.

O her zaman benim düşmanım olacak ve şimdi onu üzdüm.

Tüm korku geri gelirken kalbim göğsümde ağır ağır atıyor.

Bölüm 10

Viktor

Eve dönüş yolu boyunca Rosalie pencereden dışarı bakar ve ağlama isteğini zorlukla bastırır.

Kaçmaya çalışacağını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, yapmasaydı hayal kırıklığına uğrardım.

Lamborghini'yi durdurduğumda Rosalie titreyen elleriyle emniyet kemerini çıkarıyor. Dışarı fırlayıp eve koşmadan önce arabanın etrafında dolaşıp yolcu kapısını açmamı bekliyor.

Araç durduğunda Joseph'e "Kitapları içeri getir." dedim.

"Evet, patron."

Eve girdim ve merdivenlerden birinci kata çıktım. Rosalie'nin kapısını iterek açıyorum ve onu biz dışarıdayken adamlarıma kurdurduğum raflara bakarken buluyorum.

"Kitapların alfabetik olarak mı yoksa yazarlarına göre mi sıralanmasını istersiniz?" Adamlarımın yaptığı işten memnun bir şekilde soruyorum. Raflar yatak odasının sol köşesinin tamamını dolduruyor ve Rosalie için bir okuma köşesi oluşturuyor.

Joseph odaya giriyor, onu diğer adamlar takip ediyor. Çantaları yere bırakıyorlar, sonra da talimat almak için bana bakıyorlar.

"Ah..." Rosalie gergin bir şekilde dudaklarını yalar, muhtemelen kaçmaya çalıştığı için başının belaya girdiğini düşünüyordur. "Kitapları sıralayacağım

raflarda."

Adamların gitmesi için kapıyı işaret ediyorum ve yalnız kaldığımızda bana en yakın çantayı alıp kitapları yerleştirmeye başlıyorum.

Amazon'da kindle hesabını bulduğumda rahatladım çünkü yavru köpeği bu geceye kadar gelmeyeceği için ona alabileceğim bir şey vardı.

"Onları nerede istiyorsun?" Ben soruyorum.

Rosalie bana bakıyor, sonra bir çanta alıyor. "Kaçtığım için özür dilemeyeceğim."

"Senden bunu beklemiyorum," diye mırıldanıyorum kitapları yazar adı ve seri sırasına göre düzenlemeye başlarken, böylece karışmıyorlar.

Sanki boynuzlarım çıkmış gibi bana bakıyor. "Kızgın değil misin?"

"Kaçmaya çalışmasaydın hayal kırıklığına uğrardım." Rafa bir kutu seti yerleştiriyorum, sonra onunla göz göze geliyorum. "Omurgasız olduğunu düşünmekten nefret ediyorum, Küçük Gül."

Mükemmel yüz hatlarında şaşkınlık dalgalanıyor. "Kaçmamı mı istedin?"

"Evet." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu yüzden kadın ve çocuğu dükkâna girdiğinde geride kaldım. Sana avantaj sağladım." Daha fazla kitap toplarken omuz silkiyorum. "Yine de çok uzağa gidemedin." Onun seksi bacaklarına bir bakış fırlatıyorum. "Bütün gün yatak odanda oturmak yerine, arazide koşu yapmalısın. Biraz dayanıklılık kazan."

Şaşkınlığının artmasını izliyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Daha önce de söylediğim gibi, bu dünyada hayatta kalabileceğini bilmek güzel olurdu.

gitmene izin verdiğimde dünyayı terk edeceksin."

Yavaşça başını sallar. "Sen en tuhaf adam kaçıransın."

Gülerek kitapları açmaya devam ediyorum.

Ne zaman işimizin bittiğini düşünsem, Rosalie fikrini değiştiriyor ve her şeye baştan başlıyoruz. Kitaplar önce sırt sırta duruyor, sonra üst üste yığılıyor.

Sonunda, bazıları üst üste yığıldığında ve diğerleri ayakta durduğunda, "Mutlu musun?" diye soruyorum.

"Evet."

Onu aldığımdan beri ikinci kez yüzüne bir g l msemi yayılıyor ve onu dünya dışı bir varlığa dönüştürüyor. Ama ona baktığımı fark ettiği anda gülümsemesi kayboluyor ve sanki dünyamda güneş batıyormuş gibi hissediyorum.

" ok güzel bir g l ş n var, Küçük G l," diye iltifat ediyorum ona.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, yüzüne rahatsız bir ifade yerleşir.

"Zaman alacağını biliyorum ama bir gün sözümün eri olduğumu anlayacaksın."

Bakışlarını kitaplara çeviriyor. "Nefesinizi tutmayın."

Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve elimi boynunun arkasına doladığımda dudakları aralanıyor ve göz bebekleri büyüyor.

Benden nefret edebilir, ama derinlerde bir yerde bir parçası beni çekici buluyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ve nefes alışının hızlanmasını izliyorum. Tüm dikkati  zerimdeyken, "Nerede olduğu önemli değil.

kaçarsan, Küçük Gül, seni her zaman bulacağım."

Diğer elimi kaldırıyorum ve yüzünü çerçeveleyorum. Öne doğru eğilip alnına bir öpücük kondurduğumda gözlerinden milyonlarca duygu geçiyor. Yumuşak doğal kokusundan derin bir nefes alıyorum. "Seni bırakmaya hazır olana kadar, sen benimsin."

Nefesi kesiliyor ve geri çekildiğimde bana kaşlarını çatıyor. "Ben asla senin olmayacağım. Benim hakkımda sanki sahip olabileceğin bir şeymişim gibi konuşma."

Parmaklarım yanağındaki kızarıklığın üzerinde geziniyor, sonra ondan uzaklaşıyorum. "Hayatını kurtardım, bu da bana ait olduğun anlamına geliyor."

Gözlerinde öfke patlıyor. "Cehennem gibi! Sen ve Rahipliğin geri kalanı evime saldırdınız, ailemi öldürdünüz ve beni kaçırdınız."

Yüzünde o kadar çok keder ve nefret var ki, beni asla düşmanından başka bir şey olarak görmeyeceğini düşünüyorum.

Rosalie elini kalbine bastırarak haykırır: "Beni kurtarmadın Viktor. Beni yok ettin."

"Hikâyedeki kötü adam olmak zorunda kalsam da umurumda değil. En azından seni hayatta tutacağım ve önemli olan tek şey de bu."

Umutsuzca nefes alıyor, sonra kapıyı işaret ediyor. "Konuşmam bitti. Sadece git."

Akşama kadar sakinleşeceğini ve en azından yavru köpeği ona verebileceğimi umarak yatak odasından çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Geçen hafta onun için yaptığım her şeyin onun iyiliği için olduğunu a n l a m a s ı için zamana ihtiyacı var. Üç tane

Bu yüzden beni arkadaşşı olarak kabul etmesi için onu zorlamayacağım.

Ailesini öldürdük ve eğer biri bana bunu yapsaydı, onun ölmesini isterdim.

Bu düşünce Rosalie'nin beni muhtemelen her zaman düşman olarak göreceğini fark etmemi sağladı.

Telefonum çalmaya başlıyor ve cebimden çıkardığımda ekranda Luca'nın adının yanıp söndüğünü görüyorum.

"Hey," diye cevap veriyorum merdivenlerden oturma odasına inerken.

"Bir süredir senden haber alamıyorum. Her şey yolunda mı?" "Evet, Rosalie'nin yerleştikten emin oldum. Ne var ne yok?

senin sonun mu?" Çalışma odasına girdim ve masamın arkasına oturdum.

"Yeni bir şey yok." Luca duraksıyor, sonra soruyor: "Kızı gerçekten tutacak mısın?"

"O artık bir kız değil," diye yanıtlıyorum tüm uygulamalarımın şifrelerini girerken. "Bugün onun doğum günü. On sekiz yaşında."

"Tanrım, Viktor. Endişelenmeli miyim?"

Kıkırdadığımda, sesteki uyarı çok açık. "Cidden bana bunu mu sordun?"

"Özür dilerim." Luca iç çeker. "Bu sadece Yani aksinesen için böyle bir şey yap."

"Bunun için endişelenmeyi bırak."

I arama her yerde için kontrol et Eğer Rosalie var Kayıp ihbarı yapılmış ama bir şey yok.

Başımı sallıyorum. "Üzücü olan ne biliyor musun?" "Ne?"

"Kimse Rosalie'nin kayıp olduğunu bile bilmiyor." "Evet, bu berbat bir şey."

Barnes and Noble'ın güvenlik kayıtlarına girdim ve orada olduğumuz zamana geri sardım.

"Gitmem gerek," diyorum gözlerim raftan kitap üstüne kitap indiren Rosalie'nin yüzüne odaklanırken.

"Tamam. Cuma akşamı görüşecek miyiz?" "Evet."

Telefonu kapattık ve sandalyeye geri yaslanıp önceki görüntüleri izlemeye başladım. Kitaplara bakarken güzel yüzünde yanıp sönen tüm duyguları alıyorum.

Rosalie'yi gördüğümde beri hissettiğim korumacı ve sahiplenici duygular son beş günde daha da arttı. Onun benim alanımda olmasına bu kadar çabuk alışmam gerçeküstü.

Ekranı izlerken, açık mavi elbisenin onun üzerinde çarpıcı durduğunu düşünerek her santimetresine hayran oluyorum. Renk, teninin zeytin tonunu tamamlıyor.

Gözlerinde bir ilgi parıltısı gördüğümde düşüncelerim daha öncesine dönüyor ve düşman olmasaydık ve onu kaçırmıyaydım ne olacağını merak ediyorum.

Yatağımı ısıtacak kadın sıkıntısı hiç çekmedim ama Rosalie'yle farklı koşullarda tanışmış olsaydık bile kolay lokma olmayacağı hissine kapılıyorum. Çok bakımlı olduğu için değil, deneyimsiz olduğu için.

Eğer bakire değilse çok şaşırdım. Bu düşünceyle ağzımın kenarı kalktı.

Üç yılım var. Eğer cazibemi kullanırsam, Rosalie'nin beni
affetmesini ve bana aşık olmasını
s a ğ l a y a b i l i r i m .

İstediğin bu mu?

"Tanrım," diye fısıldıyorum istediği kitabı bulduktan sonra
ekranda gülümsemesini izlediğimde.

Onu tekrar gülümsetmek istediğimden çok eminim.

Bölüm 11

Rosalie

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hiçbir kitabın içine giremedim. Alacakaranlık'a bile.

Düşüncelerim Viktor'a ve benim ona ait olduğum hakkında söylediklerine gidip duruyordu.

Bu beni endişelendiriyor çünkü onun olduğumu düşünürse bir şeyler deneyebilir. Ya da daha kötüsü. Bedenim üzerinde hakkı olduğunu düşünebilir.

Akşam yemeği vakti geldi ve geçti ve öğle yemeğini atladığım için çok açım. Genelde Viktor beni almaya gelirdi ama bugün değil.

Kapıya doğru yürüyorum, açıyorum ve koridora bakıyorum. Evde herhangi bir hareket duymuyorum. Merdivenlerin başına kadar yürüyorum ve Viktor'u oturma odasında göremiyorum.

Merdivenlerden aşağı indiğimde onu hiçbir yerde bulamıyorum ve kaşlarım havaya kalkıyor.

Burada olmadığını bilseydim daha erken gelirdim.

Mutfağa doğru yürüdüm ve adanın üzerinde tek bir beyaz gül ve bir not gördüm. Notu açıp okuyorum.

Birazdan akşam yemeği ve bir sürprizle döneceğim. Beklerken biraz televizyon seyredin ya da kitap okuyun.

Kâğıt parçasını yere bıraktım ve güle baktım.

Onu atmalıyım.

Çiçek çoktan ölmüş olsa da onu çöpe atmaya kıyamıyorum. Bunun yerine bir bardak çıkarıp içine biraz su koyduktan sonra gülü içine yerleştiriyorum.

"Ben de susadım," diye fısıldıyorum.

Buzdolabını açıp içecek seçeneklerine göz atıyorum ve kendime bir şişe portakal suyu alıyorum. Açık planlı yaşam alanına bakıyorum, sonra merdivenlere doğru yürüyorum ve birinci kata çıkıyorum.

Meyve suyumu yudumlarken, bir çalışma odası bulana kadar diğer odalara göz atıyorum. Tek bir duvardaki tüm monitörleri görünce kaşlarım havaya kalkıyor.

Etrafa göz gezdiriyorum ama ilginç bir şey bulamıyorum. Koridorun diğer ucundaki yatak odasına doğru ilerliyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Benim yatak odam beyaz renkle dekore edilmişken, burası tamamen siyah.

Hiç şaşırmadım. Elbette, şeytan kişisel alanının karanlık olmasını tercih eder.

Alt katta bir kapının açıldığını duyuyorum ve Viktor'un yatak odasının kapısını hızla kapatıyorum. Merdivenlerin başına koşarken tam zamanında yetişiyorum, böylece Viktor yanlış yönden geldiğimi görmüyor.

Büyük bir pizza kutusunu adaya bırakıyor ve bana gülümsüyor. "Bakıyorum notumu almışsın."

Yaklaşırken başımı sallıyorum, yemeğin kokusu hızla havayı dolduruyor.

Kapağı geri çeviriyor, sonra da "Ananaslı yarısı senin" diyor. Tabaktan iki tabak çıkarırken titriyor.

Dolap. "Pizzanın üstüne nasıl meyve yiyorsun anlamıyorum." "Çok lezzetli." Bir dilim alıyorum ve kocaman bir ısırık alıyorum.

Viktor'un hakkımda bu kadar çok şey bilmesi beni şaşırtıyor. Önce elbise, sonra kitaplar ve şimdi de en sevdiğim yemek.

Tabaklarımızı doldururken onu izliyorum ve Viktor verandaya doğru yürüdüğünde tereddüt ediyorum. Adanın yanındaki tabureye baktım ve tam oturmak üzereydim ki, "Burada benimle oturursan ölmezsin," dedi.

"Sen öyle sanıyorsun," diye mırıldandım. Yine de evden çıkıyorum ve masaya oturuyorum.

Bir dilimi bitirirken spot ışıklarla aydınlatılmış çeşmeye bakıyorum.

İkinci dilimi yarılamaştım ki Viktor "Eğer herhangi bir şeye sahip olabilseydin, bu ne olurdu?" diye sordu.

Hiç tereddüt etmeden, "Özgürlüğüm" diye cevap veriyorum. Bir kahkaha attı. "Bunun dışında."

Kaşlarımı çatıyorum ve pizzamdan bir ısırık daha alıyorum.

İstediğim tek bir şey var ama çok taşındığımız için bir tane alamadım.

"Haydi, Küçük Gül," diye şakacı bir şekilde ısrar ediyor Viktor. "Anlat bana." "Bir köpek." İçimi çektim. "Umarım bir sonraki

Üç yıl sonra kendi evime yerleştiğimde bir tane alacağım."

"Hayatta kalacaksın," diye mırıldanıyor. Viktor arkamdaki bir şeyi işaret ediyor ve omzumun üzerinden bakıyorum. Muhafızlardan biri malikânenin yanındaki gölgelerden çıkıyor ve dudaklarım bir solukta aralanıyor.

Bekçinin kucağındaki Labrador cinsi yavru köpeği görünce bir anda duygulandım.

"O senin," diyor Viktor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, pizzayı unutuyorum. Gözlerim altın bohçaya takılmışken, göğsüme çarpan mutluluktan çenem titremeye başlıyor.

Gardiyan onu yere bırakıyor ve ben de önüne çömelene kadar yaklaşıyorum. Daha da yaklaşıyor, pizza gibi kokan elimi dikkatle kokluyor. Küçük dili dışarı fırlayıp parmağımı yaladığında dudaklarımdan kahkahalar dökülüyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum.

Kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve ben anında aşık oluyorum. Onu incitmemeye dikkat ederek kucağıma alıyorum ve göğsüme yaslıyorum.

"Selam, güzelim." Çenemi yalıyor ve benden daha fazla kahkaha alıyor. Arkamı döndüm ve "Adı ne?" diye sordum.

"Ona bir tane vermen gerekiyor," diye cevap veriyor Viktor, sesi boğuk çıkıyor.

Gözlerim onun yüzüne kaydı. "Ona isim vermedin mi?"

Başını sallar. "O senin doğum günü hediyen, Küçük Gül. Adını sen koyacaksın."

Bana bir köpek aldı.

Hissetmeye hazır o l m a d ı ğ ı m duyguların etkisiyle, yavru köpeğim çenemi tekrar yalayana kadar ona bakıyorum.

Bakışlarımı ona çeviriyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Merhaba, Luna."

Yüzümü kürküne bastırıyorum ve gözyaşlarımı uzak tutmak için mücadele ediyorum.

"Onu eğitmen gerek. Evimi paramparça etmesini istemiyorum ve eğer bir boka karışsam kıyamet kopar."

İçimden bir kahkaha patladı. "Ona iyi bakacağım."

Viktor ayağa kalkıyor ve başını okşamaya geliyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve kendimi "Teşekkür ederim" demekten alıkoyamıyorum. O mükemmel."

"Tıpkı annesi gibi" diye fısıldarken gözleri fark etmemiş gibi yaptığım bir duyguyla ısınıyor.

Birdenbire eve geri döndü. "Çiş pedleri, oyuncaklar ve mama getirdim. Aşılarını yaptırması gerekiyor. İlki yarın için planlandı."

Viktor çantaları oturma odasına getirirken ona bakıyorum ve biraz şaşkınlık hissediyorum.

Hiçbir şey yapmasına gerek yoktu ama yine de doğum günümü özel kılmaya çalıştı.

Yapma, Rosalie.

Luna ile geçireceğim ilk anların tadını çıkarmak için bir elime çantaları alıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Yatak odama geldiğimde kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve Luna bacaklarımın arasındayken yere oturuyorum.

"Tanrım, çok tatlısın," diye mırıldanıyorum başını okşarken ve tüylerine öpücükler kondururken. "Seni tüm kalbimle seveceğim."

Torbaları boşaltıp kaseleri çıkarıyorum ve birini hızla suyla dolduruyorum. Yere koyduğumda Luna'nın biraz içmesi için on dakika ikna etmem gerekiyor.

Başını okşadım. "Merak etme. Yakında her şeye alışacaksın."

Tıpkı benim yapmam gerektiği gibi.

Duygularıma yenik düşerek onu göğsüme bastırdım ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

En azından artık yalnız değilim.

Tüm sevgimi yavru köpeğime dökerken, Viktor'un kalışımı keyifli hale getirmek için gerçekten elinden geleni yaptığını düşünmeden edemiyorum.

Beni bodruma atıp işkence edebilir ve öldürebilirdi.

Tanrım, diğer dört kişiden biri beni alsaydı her şey benim için çok daha kötü olabilirdi. Nikolas Stathoulis beni öldürebilirdi.

Bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim ve sadece bir kez düşüneceğim - belki de Viktor beni kurtardı.

Bölüm 12

Viktor

Lanet olsun, Rosalie'nin kahkahasını duyduğumda hissettiğim güçlü duygular ödümü kopardı.

Onun Luna'ya aşık olmasını izledim ve bir köpek yavrusunu kışkandım.

Etrafı temizledikten ve kalan pizzayı buzdolabına koyduktan sonra kapıyı kilitleyip tüm ışıkları kapatıyorum. Merdivenlerden yukarı çıkıp Rosalie'nin odasına gidiyorum ve usulca kapıyı açıyorum. Yatağa kıvrılmış, Luna'yı göğsüne yaslamış, derin bir uykuya dalmış. Elbisesini bile değiştirmemişti. Kumaş kalçalarının etrafında iyice toplanmış, bana siyah dantel külotunu gösteriyor.

İsa.

Luna'nın gözleri açılıyor, bana bir kez bakıyor, sonra tekrar uykuya dalıyor.

Şanslı köpek.

Yaklaşıp yorganı dikkatlice Rosalie'nin bacaklarının üzerine çekiyorum, sonra da kışımı kaldırıp odadan çıkıyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Bugün benim için bir zaferdi. Ağzımda bir gülümsemeyle banyoya gidip duşun musluklarını açıyorum.

Bu sabah erkenden müstakbel bir silah tüccarıyla yapacağım toplantı için giymem gereken takım elbiseyi çıkarıyorum.

Ilık spreyin altına girip, o günü zihnimde yeniden canlandırıyorum. Rosalie'den birden fazla gülümseme aldım. Mükemmel bir doğum günü değildi ama en azından güldü, bu da umduğumdan daha fazlasıydı.

Rosalie'nin gülümsemesini ve elbisenin içinde ne kadar muhteşem görüldüğünü görüp duruyorum. Kadın hayatımda gördüğüm en seksi bacaklara sahip. İtiraf etmeliyim ki onları görmeyi özlemişim. Buraya geldiğinden beri onları kot pantolonla örtüyor.

Ona daha fazla elbise almalıyım ve tüm kotlardan kurtulmalıyım.

Avucuma vücut yıkama suyu sıkıyorum ve ellerim tenimde gezinirken Rosalie'nin beni takım elbisenin içinde gördüğünde gözlerindeki ilgiyi hatırlıyorum.

Benden nefret ediyor olabilir ama eminim beni çekici buluyor.

Parmaklarım yarı sert horozumun etrafına sarılıyor, ama kendimi yıkamak yerine yumruğumun içine itmeye başlıyorum.

Asla mastürbasyon yapmam. Gerginliğimi atmak istersem bir kadın bulurum. Ama Rosalie evime taşındığından beri dışarı çıkıp sıcak bir am bulma düşüncesi bana cazip gelmiyor. Ve kadınların çoğu benim Küçük Gül'ümün yanında sönük kalıyor.

Bir elimi duvara dayayıp su spreyinin enleme çarpmasına izin veriyorum ve düşüncelerim Rosalie'yi o dar şortun içindeki mükemmel kıcıyla yatağında yatarken ilk kez gördüğüm ana döndüğünde, taşaklarımın onun içinde olmasını dileyerek daha sert itiyorum.

Yumruğum vücuduma zevk damlayana kadar sıkılıyor.

Tanrım, o yumuşak kahverengi gözleriyle bana bakarken parmaklarının beni sarması için neler vermezdim.

Onu zapt etmek zorunda kaldığımda vücudunu kendime yaslamamanın nasıl bir his olduğunu, onu beslemenin ne kadar tahrik edici olduğunu ve karşı koymaya çalıştığında bunun beni ne kadar ateşlendirdiğini düşünürken kendimi kaybediyorum.

Yumruğum ereksiyonumu nefesim kesilene kadar pompalıyor, zihnim Rosalie'nin görüntüleriyle doluyor.

Tanrım, keşke çıplak tenini tenimde hissedebilseydim.

Rosalie'nin altımda yatarken parmaklarımın boğazına dolandığı, kalçalarının beni boşaltmak için çırpındığı anıyı aklıma getirdiğimde, orgazm içimde patlıyor.

"Rosalie," diye inliyorum fayanslara doğru yığılırken. Orgazmın beni parçalamasına izin verdim, bedenim ezici zevkten sarsılıyordu.

Serbest bırakılmamın fayanslara çarpmasını izliyorum ve son coşkuyu yaşamak için birkaç kez daha yumruğuma doğru itiyorum.

Zevk kaybolduğunda başımı duvara yaslayıp suya bakıyorum.

Rosalie'ye aşık olduğum çok açık. Spermlerimin kanalizasyona akması bunun kanıtı.

Ama Rosalie'nin bana bakıp da ailesinin öldürülmesinde rol oynayan adamı görmemesi mümkün olmayacak diye endişeleniyorum.

Blyad'.

Her seferinde bir gün. Onu affetmek için çalışmak için üç yılın var.

"Luna, hayır!" Rosalie'nin paniklemiş sesini duyuyorum.

Kaşlarım havaya kalkıyor çünkü sesin benim odamdan geldiğine eminim.

Rosalie, "Hayır, yürüyüp her yere kaka yapma," diye bağırır.

Muslukları kapatarak duştan çıkıyorum ve belime bir havlu sarıyorum. Kapıyı açtığımda yavru köpeğin kendi bokunu yemeye çalıştığını, Rosalie'nin de onu silmesi için ittiğini görüyorum.

"Ne. Ne. Siktir," diye mırıldanıyorum, bunun nasıl olduğunu merak ediyorum. Yerde bir sıra küçük kaka var.

Rosalie başını kaldırdı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah... uhm." Bakışları göğsümdeki su damlalarının üzerinden havluya, oradan da tekrar göğsüme kayıyor. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor, sonra daha hızlı göz kırpmaya başlıyor.

Luna bir parça bok kapar ve yatak odasından dışarı fırlar.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Rosalie, sonra yerinden fırlayıp köpeğin peşinden koşuyor.

Kıkırdamaya başlıyorum ama Rosalie, "Hayır, bırak onu. Yapma! Eww!" Kendimi kaybettim ve kahkahayı patlattım.

Yerde kalan pislikleri bir kenara bırakarak, ebeveyn dolabıma doğru yürüyorum ve hızlıca bir eşofman altı giyiyorum. Kumaş tam sikimi örttüğü sırada Rosalie yatak odama geri döndü.

Gözleri leğen kemiğime yakınlaşıyor, sonra arkasını dönüyor ve kekeliyor, "Özür dilerim. Giyindiğin zaman söyle de temizleyeyim."

"Giyindim," diye kıkırdıyorum.

Arkasını dönüyor ve başka tarafa bakmaya çalışırken gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak. "Bir gömlek giyecek misin?"

"Eşofman giydiğim için memnun olabilirsin. Çıplak uyumayı seviyorum." Banyoya doğru yürürken biraz tuvalet kağıdı alıp Rosalie'ye uzatıyorum. "Mayınlara dokunmayacağım. Hepsi senin."

Tuvalet kağıdını benden alıyor ve hızlıca pisliği siliyor, sonra da sifonu çekiyor.

"Luna nerede?" Ben soruyorum.

"Banyomda." Rosalie biraz yeşil görünüyor. "Kakayı yedi."

"Nefis," diye takılıyorum ona.

Dağınıklığın olduğu yeri işaret ediyor. "Üzgünüm, onu dışarı çıkarmak istedim ama senin odana kaçtı."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve o kıpırdanmaya başlayana kadar ona bakıyorum. "Kahve yapabilir misin?"

Bana umutlu bir bakış attı. "Eğer sana biraz yaparsam, Luna'ya kızmayacağına söz ver."

"Pazarlık mı yapıyoruz?" Yüzümde oluşan sırıtmayı engelleyemiyorum.

"Gerçekten iyi kahve yaparım," diyerek anlaşmayı tatlıya bağlamaya çalışıyor.

"Söz veriyorum Luna'ya kızmayacağım," diyorum ki endişelenmesin.

Dudaklarını bir gülümseme tehdit ediyor, ancak tam olarak oluşmadan önce odadan aceleyle çıkıyor.

Tişört giyme zahmetine girmiyorum çünkü Rosalie'nin tepkisini görmek ve benden etkilendiğini hayal etmediğimden emin olmak istiyorum.

Aşağı inip ışıkları açıyorum. Sürgülü kapıları açtığımda arkamda Rosalie'nin sesini duyuyorum.

"Luna'nın dışarıda koşturması sorun olur mu?" diye soruyor, sesi biraz gergin.

"Tabii ki."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak omzumu sütuna yaslıyorum ve Rosalie'nin Luna'yı yere bırakmasını izliyorum.

"Sen kahve yaparken ben de ona göz kulak olurum," diyorum. Rosalie başıyla onaylıyor ve aceleyle mutfağa gidiyor.

Luna'nın merdivenlerden biraz daha aşağı inmeye cesaret etmeden önce avluyu keşfederken gördüğü her şeyi koklamasını izliyorum. Omzumun üzerinden baktığımda Rosalie'nin kaşlarını çatarak sırtıma baktığını görüyorum.

"Ne?" Onunla yüzleşmek için döndüğümde soruyorum.

Hızla başını sallar ve iki fincan kahveyi karıştırır.

"ıkarın şunu," diye emrediyorum.

Kahveleri verandaya taşıyor ve fincanları masaya koyuyor. Bakışları Luna'yı ararken dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

"Küçük Rose," diye konuşmaya başlaması için onu teşvik ediyorum.

"Ah..." Gözleri sonunda bana döndü. "Sol tarafında neden bu kadar çok küçük çizgi dövmesi var?"

Yaklaşıyorum ve bir fincan alıyorum. "Her izgi aldığım bir canı temsil ediyor."

Şok yüz hatlarını sıkılaştırıyor ve kaşları sanki öldürdüğüm piçler için üzülmüş gibi birbirine y a k l a ş ı y o r .

Başımı eğiyorum, bakışlarım onunkilerle kilitleniyor. "Her biri ölmeyi hak etti."

O bakışlar Uzakta, sonra sallar onu Başını.

"Büyükbabam ve amcam yapmadı."

Kahveden bir yudum alıyorum ve gerçekten iyi olduğunu kabul etmek zorundayım.

"Ben masum insanları öldürmem."

Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Yine de bana yardım etmeye çalışan herkesi öldürmekle mi tehdit ettin?"

Ağzımın kenarı kalktı. "Eğer benim işime karışırlarsa, artık masum değildirler."

Dudakları aralanıyor ve sanki gözlerinin önünde bir canavara dönüşmüşüm gibi bana bakıyor.

Ona karşı nazik olmak için elimden geleni yaptım ve bu bir hata olabilir. Rosalie benim kim olduğumu unutmuş gibi görünüyor.

"Bu kadar şaşırmış görünme, Küçük Gül. Ne de olsa bratva'nın başı benim."

"Evet, sende kurtarıcı nitelikler aramamalıydım," diye fısıldıyor, sesi üzgün çıkıyor.

Kahvesini bırakarak aceleyle merdivenlerden iner, Luna'yı kaptığı gibi hızla eve geri döner.

Ve böylece Rosalie'yle kaydettiğim tüm ilerleme yok oldu ve onun hikayesindeki kötü adam olmaya geri döndüm.

Bölüm 13

Rosalie

Viktor'un evinin yan tarafında, diğer köşklere uzakta bir bahçe parçası keşfettim. Luna ile günlerimi burada geçiriyorum ve Viktor'un aile üyelerinden herhangi biriyle karşılaşma riskim yok.

Luna'yı oturması ve kalması için eğittim ve yatması için çalışıyorum.

Viktor ne zaman evde olsa, Luna ile odama dönüyoruz ve ben kitaplarımdan birini okurken o da uyukluyor.

Luna ve tüm o kitaplar olmasaydı aklımı kaçırdım.

Viktor'un ofisinden bir not defteri ve kalem çaldım, böylece günleri takip edebiliyorum. Her ay bir kutlama çünkü beni yirmi birinci yaş gününe yaklaştırıyor.

Önümde daha otuz üç ay var ve bunları nasıl atlatacağımı ancak Tanrı bilir. Bazı günler diğerlerinden daha kolay geçiyor ve Luna'nın yardımıyla içinde bulunduğum durumu unuttuğum anlar oluyor ve ailemin kaybı o kadar keskin ve yürek parçalayıcı olmuyor.

Viktor'un işleri çok yoğun ve onu hiç görmediğim günler bile oluyor. Son iki gün gibi. Eve gelmedi ve ben de hata yapıp onu özlemekten nefret ediyorum.

Beni en çok endişelendiren şey, onun kim olduğunu unuttuğum anlar. Rutin de yardımcı olmuyor çünkü burası

evim gibi hissetmeye başladım.

Ve bunun olmasına izin veremem.

Bu arazide tutsak olduğumu ve beni tutsak edenin ailemi öldüren adam olduğunu unutamam.

"Uzan Luna," diyorum çimleri okşayarak.

Şakacı bir şekilde geri sıçırıyor, sonra gelip elimi kokluyor.

"Hayır, uzan." Nazik bir ses tonuyla onu eğitmeye çalışıyorum ve uzanana kadar sırtına hafifçe bastırıyorum. "Bak, işte böyle."

Bir arabanın motor sesini duyuyorum ve Luna'yı yakalayamadan siyah SUV'a doğru atılıyor ve Viktor araçtan indiğinde kuyruğunu ve poposunu en sevimli şekilde oynatıyor.

Ayağa kalkıyorum ve kendimi durduramayarak gözlerimi onun görüntüsüne dikiyorum.

Etrafta olmadığı zamanlarda onu özlüyorum ama evde olduğu zamanlardan nefret ediyorum. Konu o adam olduğunda duygularım son derece çelişkili oluyor. Ve sakatlayıcı suçluluk duygusu her zaman onları takip ediyor.

Gözlerim onun buruşuk gömleğini ve takım elbise ceketini kaplayan kırmızı lekelerle kilitlendiğinde kaşlarımı çatmaya başlıyorum.

Kan.

Şok ve endişe içime doluyor, kalbim anında daha hızlı atmaya başlıyor.

Viktor heyecanlı Luna'ya ilgi göstermek için çömeldiğinde ona doğru koşarak "Yaralandın mı?" diye sordum.

Doğrulur ve gömleğine bakarken başını sallar. "Bu benim kanım değil."

Gözlerim açılıyor ve lekelerle yakınlaşıyor, ağzım kurumaya başlıyor.

Viktor tepkimi izliyor, sonra başını eğiyor. "Yine de benim için endişelenmen çok hoş."

Suçluluk duygusu bir kasırga gibi yükseliyor çünkü ona ne olacağı umurumda olmamalı.

"Gel Luna," diyorum uyuşmuş dudaklarımla ve arkamı dönerek aceleyle eve geri dönüyorum.

Göğsümde çelişkili duygular dönüyor.

Yatak odasının kapısını arkamımdan kapattığımda Luna yatağa atlıyor ve uzanıyor, iri gözleri çatık kaşlarla beni izliyor.

Viktor'a bir şey olmadığı için rahatladım ama aynı zamanda tiksindim çünkü muhtemelen yine öldürdü.

Sırtına dövme yapmak için daha fazla çizgi. Küçük olmaları iyi bir şey, yoksa yer kalmayacaktı.

Hey, en azından başka bir kızı kaçırmadı.

Bir elimi kaldırarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum ve başımı sallıyorum.

Bu delilik. Beni esir alan kişiyi nasıl umursayabilirim?

Muhtemelen Stockholm sendromudur.

Yatağa oturuyorum ve Luna'nın başını okşuyorum, ona dokunmak beni rahatlatıyor.

Otuz üç ay daha bu şekilde nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum. Birbiriyle çatışan duygular beni kamçılıyor.

Ne zaman Viktor'un kim olduğunu unutmaya başlasam ve kalbim ona açılmaya başlasa, şöyle bir şey oluyor

Bana onun Bratva'nın başı olduğunu hatırlat.

*Beni bağıladı ve sevgili amcam ın en korkunç şekilde
ölüm ün ü izlemeye zorladı.*

*Bana tecavüz etmekle tehdit etti ve beni
boğdu. Hiç vicdan ı yok.*

Ama aynı zamanda tutsaklığımı mümkün olduğunca keyifli hale getirmek için elinden geleni yaptı.

*Tanrım, Rosalie! Dinle için kendin. 'Tutsaklık' ve
'hoş' asla el ele gitmez.*

Kapım çalınıyor ve ben girmeyi reddedemedim kapı açılıyor.

Viktor temiz bir tişört ve eşofman giymiş, bu da günün geri kalanında evde olacağı anlamına geliyor.

"Hadi yemek yiyelim," diyor.

Hayır, o emrediyor. Asla sormaz.

"Açlıktan ölmeyi tercih ederim," diye mırıldanıyorum ve dikkatimi çoktan rüya alemine dalmış olan Luna'ya çeviriyorum.

"Ya da seni zorla besleyebilirim," diye tehdit ediyor.

İçimi çektim ve ayağa kalktım. "Ya da beni öldürebilirsin." Ona ters ters bakarak yanından geçip koridorda yürümeye başladım.

Adadaki bir tabureye oturuyorum ve Viktor'un sandviç yapmak için kullandığı tavuk göğüslerini ızgarada pişirmesini izliyorum.

Bakışlarım vücudunun her bir çekici santimini, güçlü çenesini, dolgun dudaklarını ve koyu renk gözlerini alıyor.

"Bakıyorsun," diye mırıldanıyor.

"Sadece insanları nasıl bu kadar kolay öldürebildiğini merak ediyorum." Kıkırdamaya başladı. "Bu bizim hayat tarzımız."

"Benim değil," diye mırıldandım.

Gözleri bana kayıyor. "Seninki de öyle, Küçük Gül. Sen Sicilya mafyasının içinde doğdun."

Başımı salladım. "Ben asla o dünyanın bir parçası olmadım."

Bakışlarını bana diyor ve korku omurgamdan aşağı süzölüyor. Artık pek olmuyor ama olduğunda da çok sarsıcı oluyor.

"Ailenin ne iş yaptığını sanıyorsun?"

Bilmiyorum.

Sessiz kaldığımda, "Bilmemen iyi bir şey, Küçük Gül. Gerçeği kaldırabileceğini sanmıyorum."

Bu ne anlama geliyor?

Viktor sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi başını sallıyor. "Ailenle ilgili anılarının lekelenmemiş olması daha iyi. Tutunacak iyi bir şeye ihtiyacın var."

İşte yine beni önemsiyormuş gibi yapıyor.

"Beni yoruyorsun Viktor."

Donup kalıyor, gözleri benimkileri yakıyor. "Adımı ilk kez söylüyorsun." Memnun bir bakışla ağzının kenarını cehennem gibi sıcak bir sırıtışa çeviriyor, sonra da "Bir daha söyle" diye emrediyor.

Başımı sallayarak sandalyeden kalkıyorum.

Merdivenlere doğru fırlayamadan Viktor önüme geçiyor ve beni uyaran bir bakış atıyor. "Koşmayı bırak."

Asla durmayacağım.

Ona bakmak için çenemi kaldırıyorum, hissettiğimden daha güçlü görünmek istiyorum.

Viktor sağ elini yanağıma götürüyor ve dokunuşu derimin altında karıncalanmalara neden oluyor. Sanki vücudumdaki her hücre havai fişek gibi patlıyor.

"Yapma," diye fısıldıyorum.

Geri adım attığımda adaya çarpıyorum. Viktor göğüslerimiz birbirine değene kadar yaklaşıyor ve erkeksi kokusu beni sarıyor.

Oh, Tanrım.

Sesi o kadar alçak ve derin ki tüylerim diken diken oluyor. "Ne yapmayayım?"

Başımı başka yöne çevirip buzdolabına bakıyorum. "Biliyorsun."

Eğildiğinde hemen gözlerimi kapatıyorum ama bu kötü bir fikir çünkü şimdi yaptığı her hareketi hissediyorum ve nefesi çenemde ve kulağımda gezinirken hassas cildim deli gibi karıncalanıyor.

Eli kalçamı kavlıyor. "Sana dokunmuyor muyum?"

Bacaklarımın arasında sıcaklık fışkırırken karnımı sıkılaştıran yoğun çekim karşısında sertçe yutkunuyorum.

Bu doğru değil.

"Ağız sulandırıcı kokuyorsun, Küçük Gül." Dudakları boğazıma değiyor ve boğazımdan boğuk bir inilti kaçıyor.

Ricco Amca'yı Öldürmeden hemen Önce bana da benzer şeyler söylemişti.

Göğsünü iterek yan tarafa geçiyorum ve merdivenlere doğru koşuyorum.

Kalbim kontrolsüzce atıyor ve kahredici bir utanç damarlarımdan sıcak lav gibi akıyor.

Ne zaman Viktor'dan etkilensem, aileme saygısızlık ediyormuşum gibi hissediyorum.

Bu çok zor. Bu çelişkili duygularla başa çıkamıyorum.

Yatak odamda saklanırken kendime Viktor'un yaptığı her şeyi ve kim olduğunu hatırlatıyorum.

Ona karşı hissettiklerimi utanç verici düşüncelerden oluşan bir kutuya hapsediyorum ve Tanrı'dan bu kutuyu kapalı tutacak kadar güçlü olduğumu umuyorum çünkü ona aşık olamam.

Bölüm 14

Viktor

Viktor; 28. Rosalie; 20 - Yakalanmasının üzerinden iki yıl geçti.

Blyad'. Sadece bir haftam kaldı.

Varlığımın her zerresi Rosalie'nin gitmesine karşı, ama sözümünden dönemem.

Ve hiçbir şey değişecek gibi değil. Üç yılım vardı ve o her adımda benimle savaştı.

Ailesinin ölümünde oynadığım rol için beni asla affetmeyecek.

Ona ulaşır gibi olduğum zamanlar oldu, ama o çok hızlı bir şekilde kendini kapattı ve aramızdaki boşluğu doldurmak daha zor hale geldi.

Gittiği an beni unutacağından endişeleniyorum.

Yine de onu suçlayamam.

İçimi çekerek kalkıyorum ve ofisimden çıkıyorum. Yan kapiya doğru yürüyorum ve kapı pervazına yaslanarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve Rosalie'nin Luna için hazırladığı engelli parkurda koşmasını izliyorum.

Tanrım, köpeği de özleyeceğim.

Son üç yılda, Rosalie çiçek açarak büyüleyici bir kadına dönüştü. Kaçırdığım 17 yaşındaki kızıdan hiçbir iz yok.

Acaba ne kadar güçlendiğinin farkında mı? Kız siner ve ürkerdi, oysa kadın bana cehenneme gitmemi söylemekten ve burada yaşamaktan nefret ettiğini belirtmek için odasını dağıtmaktan çekinmiyor.

Tüm arkadaşlarım hayallerindeki kadınlarla evlendi ve ben de benimkine veda etmek zorunda kaldım.

Onunla paylaşmak istediğim o kadar çok şey vardı ki ama Rosalie çizgiyi aşmama asla izin vermedi. Onu Luca ve Mariya'nın düğününe bile götüremedim.

Ayrıca günümle ya da hayatımda olup bitenlerle ilgili hiçbir şey paylaşmamı istemiyor.

Rosalie aramıza aşılmaz bir duvar ördü.

Tanrım, o benden çok daha güçlü.

Rosalie, Luna'nın oyuncaklarını toplarken, "Bakmak kabalık," diye mırıldanıyor.

"Sana bakmak için sadece bir haftam kaldı. İstedğim kadar bakacağım."

Gözlerini benimkilere diyor ve ben de gözlerinde savaşılan çatışmayı görüyorum.

Rosalie'nin benden etkilendiğine hiç şüphem yok. Hatta bana aşık olduğunu söyleyecek kadar ileri gideceğim. Ama beni affedemediği sürece, bunların hiçbir önemi yok.

Beni itip geçtiğinde, onu geride tutmak için kolundan tutuyorum. Başımı çevirip onunla göz göze geliyorum. "Bu gece odanda saklanma. Benimle film izle."

"Hayır" diye cevap verdiğinde hiç tereddüt etmedi. Kolunu tuttuğum yerden çekerek eve doğru yürüdü.

Cevabından memnun olmayınca "Neden olmasın?" diye sordum.

Rosalie oyuncakları bir sepete yerleştiriyor, iç çekiyor ve bana bakıyor. "Çünkü bana hep emir veriyorsun Viktor. Hiç sormuyorsun."

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Soruyorum."

"Hayır, yok. Bu her zaman bir talimattır."

Ona yaklaşıyorum. "Bu gece benimle film izler misin?"

Rosalie kuru bir kıkırdama çıkarır. "Sadece sen bir soruyu talep gibi dile getirebilirsin."

Elini tutuyorum ve başparmağımı yumuşak teninde gezdiriyorum. "Sadece bir haftamız kaldı, Küçük Gül. Lütfen, benimle biraz zaman geçirir misin?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve yüzündeki çelişkili duyguları izliyorum.

Elini benimkinden çekmeye başladığında, elimi sıkıca kavriyorum. Ona yaklaşıyorum, vücutlarımız birbirine değiyor. Diğer elimle yanağını okşuyorum ve ona yalvaran bir bakış atıyorum. "Yedi gün içinde gitmene izin vermek zorundayım. Benden nefret etmeyeceğın bir hafta ver bana."

Gözlerindeki hüžün, kahverengi irislerindeki altın rengi benekleri daha da belirginleřtiriyor. "Yapamam Viktor."

Aramıza biraz mesafe koymak için geri adım atmaya çalıştığında, elini bırakıp parmaklarımı boynunun arkasına doluyorum. Onu yerinde tutarken, ağzım mutlak bir çaresizlik içinde onunkine çarpıyor.

Başını çevirmeye çalışıyor, "Yapma" diye inliyor.

Acele nefeslerimiz birbirine karışıyor. Vücudumdaki her kas geriliyor, insanlığımdan vazgeçmem için bana yalvarıyor ve

istiyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor titreyen bir sesle. "Bu suçluluk duygusundan kurtulamayacağım."

Bu kadına karşı hissettiğim güçlü duygular beni onu bırakmaya zorluyor. Ondan uzaklaşmak tüm gücümü alıyor.

Ön kapıdan çıkarken kalbimin tam ortasında bir çatlak oluşmaya başladı.

Joseph ve diğer adamlarıma "Burada kalın" diye emrediyorum.

SUV'lardan birine tırmanıyorum ve motoru çalıştırarak araziden hızla çıkıyorum ve derimin o kadar derinlerine inmiş olan kadından uzaklaşıyorum ki onu asla çıkaramayacağım.

Körü körüne Luca ve Mariya'nın evine gidiyorum ve asansör çatı katı süitlerine açıldığında içeri giriyorum.

Luca'nın korumaları ona burada olduğumu haber vermiş olmalı çünkü arkadaşım merdivenlerden koşarak iniyor. "Ne oldu?"

"Bu gece burada kalmam gerek. Gitmeme izin veremezsin."

Önümde dururken yüz hatları endişeyle geriliyor. "Neden? Kimi öldürmek istiyorsun?"

Başımı salladım. "Sakinleşene kadar Rosalie'nin yanında olamam."

Yüzünde bir anlayış belirir.

"Ne oldu?" Mariya merdivenlerden inerken sorar.

Küçük kız kardeşimle en iyi arkadaşıma bakarak başımı sallıyorum.

Rosalie'yi çoktan kaybetmişim gibi hissediyorum.

Ona hiç sahip olmadım.

Sinirli bir şekilde elimi saçlarımın arasından geçirip Luca'nın alkol dolabına doğru yürüyorum. Bir şişe votka alıyorum ve bir bardakla uğraşmadan sıvıyı boğazımdan aşağı döküyorum.

Mariya gelip elini sırtıma koyuyor ve bana endişeli bir bakış atıyor. "Hey, konuş benimle."

Başımı tekrar sallıyorum ve merdivenlere doğru ilerliyorum. "Gününüze devam edin. Ben misafir odalarından birinde olacağım."

İlk odaya giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Boğazımdan aşağı daha fazla votka döküyorum, likörün kalbimi parçalayan acıyı azaltması için çaresizim.

Onu kendime aşık edebileceğimi düşünmüştüm.

Zamanla Rosalie'nin beni affedebileceğini düşünmüştüm. Yanılmışım.

İsa.

Onunla ilgili her bir anı zihnime kazındı.

Nadir gülümsemeleri. Daha da nadir kahkahaları.

Elbise içinde ne kadar güzel görünüyor.

Luna'ya her baktığında içinden sevgi parlıyor.

Ona dokunduğumda nefes alışının hızlanması. İlk başta korkudan kaynaklanıyordu ama aylar geçtikçe arzuya dönüştü.

Rosalie hakkında ne hissettiğimi itiraf etmeyi reddediyorum. Kelimeleri düşünemiyorum, bırakın söylemeyi. Eğer söylersem, sözümünden dönerim ve onu sonsuza dek saklarım.

Ve bunu Rosalie'ye yapamam. Ona karşı bencil olamam.

Son üç yıldır her gün olduğu gibi, Rosalie'yi ilk sıraya

koymak zorundayım. Onun için en iyi olanı yapmalıyım.

Ve ben o değilim.

Ben her zaman onun kaybettiklerinin, Rahipliğin ondan aldıklarının bir hatırlatıcısı olacağım.

Bölüm 15

Rosalie

Aklımı kaçırarak kadar endişeliyim, bu da suçluluk duygumu daha da kötüleştiriyor.

Viktor beş gündür eve gelmedi ve iyi olup olmadığını sormak için ailesinin evine gitmeyi düşünüyorum.

Bu insanlar senin için bir hiç. Onlar Bratva'ya ait Rosalie.

Sadece iki gün daha, sonra nihayet gidebileceksin.

Eğer önemseydiğini gösterirsen, Viktor gitmene izin vermez.

Güçlü kal.

Büyükbabam için.

Ricco Amca için.

Viktor için hiçbir şey hissetmiyorsun. Bu duygular Stockholm sendromundan başka bir şey değil.

Viktor'u düşünmek yerine geleceğim için endişelenmeliyim. Kalacak bir yer ve bir iş bulmam gerekecek.

Luna dikkatimi çekmek için elimi yalıyor, ben de başındaki tüyleri karıştırıyorum. "Hey, kızım. İçeri girip biraz kestirmek ister misin?"

Dik oturuyor ve evet der gibi başını öne eğiyor. "Evet, bugün hava sıcak."

Eve geri dönüyorum ve kapıyı kapatıyorum ki klimadan gelen serin hava dışarı çıkmasın.

Yatak odasına girdiğimizde Luna yatağa atlıyor ve yan yatıyor. Ayakkabılarımı çıkarıyorum, sonra dolabımdan bir şort alıyorum.

Kot pantolonla uyumak için çok sıcak.

Şortu üzerime geçirdikten sonra yatağa sürünerek uzanıyorum. Düşüncelerim Viktor ve benim aramda geçen olaya dönerken Luna'ya bakıyorum.

Beni ilk kez öpmüştü.

Tanrım, uzaklaşmak çok zordu.

Dudakları dudaklarıma çarptığında, neredeyse bir hormon birikintisine dönüşüyordum.

Aynı zamanda Viktor'un gözlerindeki çaresizliği de ilk kez o zaman gördüm. Her zaman sakin ve akli başındaydı, kontrolünü asla kaybetmezdi.

Son iki günü nasıl atlatacağız diye endişeleniyorum. Onu uzaklaştırmaya devam edebileceğimden emin değilim.

Ben o kadar güçlü değilim. Özellikle de gözlerindeki kalp acısını gördüğümde.

Hayat çok adaletsiz.

Bratva'nın başı ve Rahipliğin bir parçası olduğu gerçeği olmasaydı, birlikte olabilirdik.

O sadece aşık olabileceğim sıradan bir adam olurdu.

Onu sevmek nefes almak kadar kolay olurdu. Burada kaldığım süre boyunca bana çok fazla nezaket gösterdi ve kendimi evimde hissetmem için mümkün olan her şeyi yaptı.

Karşılık verdiğim zamanlarda hiç öfkelenmedi. Bir kere bile beni taciz etmedi.

Ama Viktor sıradan biri değil. O eğitimli bir katil, acımasız bir bratva patronu ve beni kaçıran kişi.

Sadece iki gün daha.

Karmakarışık düşüncelerim ve duygularım beni yataktan kovalıyor. Kendimi durduramayıp kokusunu alabilmek için Viktor'un yatak odasına doğru yürüyorum.

Kapıyı açıp karanlık mobilyalara ve yatak örtüsüne göz gezdiriyorum. İçeri giriyorum ve parmaklarımı duvarda gezdiriyorum, sanki bu odanın barındırabileceği anılardan bazılarını  alabilirmişim gibi.

Yatağa baktığımda Viktor'u hiç uyurken görmediğimi fark ediyorum.

Bu yatakta yatarken huzurlu mu yoksa acımasız mı görünüyor?

Birden havanın değiştiğini hissediyorum ve arkamı döndüğümde Viktor'un öfkeli bir bakışla beni izlediğini görüyorum.

Kahretsin.

Birbirimize bakıyoruz ve üç yıllık duygular nefeslerim hızlanana kadar havayı geriyor.

Sadece iki gün daha.

Ama veda etmek istemiyorum.

Kollarına koşmak ve beni sonsuza dek yanında tutması için yalvarmak istiyorum.

Onu sevmek için suçluluk duygumdan kurtulmak istiyorum.

Viktor o kadar hızlı hareket ediyor ki ondan kaçmak için hiç zamanım yok. Kolları beni sarıyor ve ağzı öyle bir güçle ağzıma çarpıyor ki inliyorum.

Dili dudaklarımın arasından geçiyor ve kontrolünü kaybetme şekli beni korkutmalı.

Belki de öyledir, ama Viktor beni öylesine çaresizlik ve ihtiyaçla öpüyor ki, bunu inceleme fırsatım olmuyor, zihnimi bulandırıyor.

İçime atmak için çok uğraştığım tüm duygular içimde havai fişekler gibi patlıyor. Kollarımı kaldırıp boynuna doladım.

Dilim onunkine değdiğinde göğsünün derinliklerinden bir homurtu yükseliyor ve son kontrolü de yok oluyor.

Ellerim boynunun yanlarına gidiyor ve bana hissettirdiği her duyguyla onu öpüyorum.

Çenemi ve boynumu sıcak öpücüklere boğarken ağzını kaybediyorum. "Sadece şu son iki günü bana ver. Lütfen."

Kendimi savunamayacak kadar güçsüzüm ve Viktor'u uzaklaştırmak yerine ailemin anısını kalbimin en karanlık köşesine itiyorum. "Tamam."

Elleri yüzümü çerçeveleyiyor ve gözleri gözlerimin içine bakıyor. "İstedığimi yapmak için benim olacak mısın?"

Tanrım.

Beklenti ve arzu midemde çılgınca dönüyor. "Evet." "Söz ver," diyor.

"Söz veriyorum."

"Ben sözümü tuttum, Küçük Gül. Üç yıl boyunca kendimi sana zorla kabul ettirmedim. Sözünden dönmesen iyi edersin," diye emrediyor.

Bana o kadar rahatlamış bir şekilde bakıyor ki, ağzı yakıcı bir öpücükle benimkini almadan hemen önce dudaklarımda tadını alabiliyorum.

Viktor'un elleri kalçalarımı kavlıyor, sonra sanki bana yeterince dokunamıyormuş gibi hararetle bedenimi keşfediyor. Dudakları benimkileri karıncalanana kadar yoğuruyor, dişleri öyle bir tecrübeyle çekiştiriyor ve ısırıyor ki başım dönüyor.

Parmaklarım ensesindeki kısa saç tellerine dolanıyor, kalbim göğsümde çarparken tenim daha fazlasına ihtiyaç duyarak vızıldamaya başlıyor.

Ona o kadar aşığım ki, her dokunuşu ve öpücüğünü beni en karanlık fantezilerimin serbest bırakılmak için yalvardığı bir dünyaya çekiyor.

Tutkuyla sarhoş olmuş, şiddet kurallarına göre yaşayan bu acımasız adamın bana her şekilde sahip olmasını istiyorum.

"Viktor." Dudaklarına karşı ne için yalvardığımı hakkında hiçbir fikrim yok, sadece daha fazlasını yapmasını istediğimi biliyorum. Bana daha sert dokunmasını. Nefes alamayana kadar beni öpmesini. Bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettirmesi için. "Daha fazla" diye inliyorum.

"Tanrım," diye homurdanıyor, sonra beni yatağın üzerine itiyor. Kalçalarımı tutuyor ve kığım yatağın dibine gelene kadar beni aşağı çekiyor.

Şortumun düğmelerini açıp fermuarını indirdiğinde, parmak eklemleri bana sürtünüyor. Karnım geriliyor ve bacaklarımın arasındaki vadiye sıcaklık doluyor.

Şortumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekerken, öz-bilinç, içinde bulunduğum şehvet balonunu patlatmakla tehdit ediyor.

Bir erkeğin önünde hiç çıplak kalmamıştım ve bacaklarımı kapatmaya çalıştığımda onları iterek açıyor ve yere diz çökerek başını eğiyor.

Kaşlarım havaya kalkıyor ve dilinin kadifemsi hissi en mahrem yerimde gezinirken ağzım açık kalıyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Zevk anında ve o kadar yoğun ki kalçalarım yataktan fırlıyor. Viktor yanlarımdan tutuyor ve hassas sinir demetini yalamaya ve ısırmaya başlarken beni yatağa doğru itiyor.

"Oh, Tanrım." Kelimeler ağzımdan hızla dökülüyor ve ellerim saçlarını buluyor, parmaklarım avuç avuç kavırıyor. "Viktor," diye haykırıyorum hisler beni boğmakla tehdit ettiğinde.

Elinin hareket ettiğini hissediyorum, sonra parmağının pedi açıklığının etrafını ovuyor, hisleri artırıyor ve nefes alma yeteneğimi çalıyor. Sadece inlemeler ve sızlanmalarla idare edebiliyorum, sırtım kamburlaşıyor ve vücudumdaki her kas geriliyor.

Viktor parmağını içime sokuyor ve klitorisimi öyle sert emiyor ki, tüm dünyam felç edici bir coşkuya dönüşüyor. Çıglıklar benden kopuyor ve karnım sertçe sıkılıyor, vücudum sarsılıyor.

Zevk dalgalar halinde beni vurmaya devam ederken vücudumda geziniyor. Parmağı içime girip çıkıyor, orgazmın daha uzun sürmesini sağlıyor ve bana o kadar büyük bir hayranlık ve duyguyla bakıyor ki neredeyse beni sevdiğine inanabilirim.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye gürlüyor sesi bir gök gürültüsü gibi. "Tadın enfes, *moya Malen'kaya Roza*." Ellerim yüzünü çevreliyor ve onu öpebilmek için kendime çekiyorum. Zihnimi bulanık tutması için ona ihtiyacım var, yoksa

ki bu bir felaket olur.

Viktor onu öpmeme izin veriyor ve içimden şefkatli bir sevgi dökülüyor.

Ona karşı ne hissettiğimi asla itiraf edemeyeceğim, ama en azından ona göstermek için bir şansım olacak.

"Rosalie," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. Bir kolunu bana doluyor ve üzerime uzanmadan önce beni yatakta yukarı kaydırıyor. Ağırlığı beni yatağa bastırıyor, kendimi güvende ve tapılır hissettiriyor.

Ellerim gömleğinin altından kayıyor ve parmaklarımı kaslı sırtında gezdirerek teninin altında dalgalanan gücü hissetmekten zevk alıyorum.

Viktor gömleğimi tutuyor ve çıkarıyor. Sütyenimin klipslerini açıp yere atarken bir an utandığımı hissediyorum ama sonra ağzı bir meme ucuma kapanıyor ve sırtım dikleşiyor. Göğüslerime masaj yapıyor ve meme uçlarım sertleşip hassaslaşana kadar onlarla ziyafet çekiyor.

Gömleğini başından çekmeyi başarıyorum, sonunda onu bir parça giysiden kurtarıyorum. Ellerim karın kaslarının ve göğsünün belirgin çıkıntılarını keşfediyor ve bir parmağımı sol omzundaki yıldızın üzerinde gezdiriyorum.

Viktor yataktan kalkıyor, ben de eşofmanını çıkarışını izliyorum.

Kahretsin, boxer giymiyor.

Yatağında çıtırçıplak yatıyorum, ama yine de onun sert uzunluğuna bakarken hazırlıklı değilim. Bir erkeğin bu kısmını daha önce hiç görmediğimden, bunun normal olup olmadığından ya da tüm erkeklerin bu kadar uzun ve kalın olup olmadığından emin değilim.

Viktor yatağın başucundaki çekmeceyi açıyor ve üzerinde *Durex XXL* yazan kutudan bir prezervatif çıkardığını görünce gözlerim büyüyor.

Bu gerçekten oluyor. İlk kez seks yapmak üzereyim.

İlk kez.

Viktor prezervatifi sikinin üzerinde yuvarlıyor ve onun kendine dokunuşunu görmek vücudumu yeniden ısıtıyor.

Üzerimde sürünüyor ve uzandığında sol bacağımı kalçasının üzerine çekiyor ve üzerime yerleşiyor. Sertliğini üzerimde hissetmek hem bunaltıcı hem de korkutucu.

Viktor çenemi öpüyor, sonra da "Daha önce seks yaptın mı?" diye soruyor.

Hayır.

Gerçeği söylersem duracağından korkarak başımı sallıyorum. "Mastürbasyon yapıyor musun?"

Tabii ki hayır.

Tekrar başımı sallıyorum, yanaklarım alev alev yanıyor.

Seksi bir sırıtiş ağızını çeğiştiriyor. "Benimle ilgili fanteziler kurdun mu?"

Onun düşündüğü gibi değil. Zayıf olduğum günler oldu ve birlikte olabilmemiz için her şeyin farklı olduğunu hayal ettim.

"Evet," diye yalan söyledim.

"Güzel, ağırdan alarak kendime işkence etmek zorunda değilim."

Lanet olsun.

Viktor'un ağızı benimkini yakalıyor ve öpücük hızla vahşi ve sahiplenici bir hal alıyor. Eli bacaklarımın arasına kayıyor ve

iki parmağını içime soktu. Acıtıyor ve hemen yutkunmak zorunda kalıyorum.

Rahatsızlığın zevke dönüşmesi uzun sürmüyor ve çok geçmeden kalçalarım onun elini karşılamak için hareket ediyor.

İçimden inlemeler ve iç çekişler dökülüyor ve sadece Viktor ve benim olduğumuz bir tutku dünyasına sürükleniyorum.

Viktor'un öpücükleri beni yutana kadar aceleyle büyüyor ve elini bacaklarımın arasından çekiyor. Sikinin başının açıklığıma bastırıldığını hissediyorum, sonra ağzım onunkinden kopuyor ve bana çarparken vücudum yoğun acıdan kavisleniyor.

"Tanrım," diye tıslıyor Viktor. "Çok sıkısın amına koyayım." Alnını alnıma bastırıyor, hareket etmemek için harcadığı çabadan dolayı yüz hatları gergin ve nefes kesici derecede çekici.

İçimdeki keskin sızı azaldığında, nihayet nefes almayı başarabiliyorum.

Viktor'un gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Ne kadar acıyor?"

Acıdan kışım uyuştı.

Hemen başımı sallıyorum. "Fazla değil." Dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum ve geri çekilmemesi için kollarımı boynuna doluyorum. "Ben iyiyim."

Burnumun ucuna nazik bir öpücük konduruyor ve sol bacağımı kavırıyor. Çekildiğinde yanıyor ve kendimi desteklemeye çalışıyorum ama içime tekrar girdiği anda acı geri geliyor.

Ona daha sıkı sarılıyorum ve yüzümü görememesi için yüzümü boynunun kenarına gömüyorum.

"Sen hala Güzel, *moya Malen'kaya Roza?*" o kısık sesle soruyor.

Rusça bilmiyorum ama bana küçük gülüm dediğini tahmin edebiliyorum. Bunu onun dilinde duymak hoşuma gidiyor.

"Evet."

Ancak Viktor üçüncü kez içime girdiğinde ona bekaretimi verdiğimi anladım.

Acı nihayet azalmaya başlayana kadar ona sarılıyorum ve bedenim onun altında gevşediği anda Viktor kontrolü kaybediyor.

Parmakları kalçalarımaya saplanıyor ve içime girmeye başlarken beni yerinde tutuyor.

Onu her yerde hissediyorum - teni benimkine sürtünüyor, siki iç duvarlarımı okşuyor ve vuruyor ve nefesleri dudaklarımda.

Bedenimi ele geçirirken bir kez olsun göz temasını kesmiyor, yüzündeki ifade sanki dünyayı fethediyormuş gibi gergin ve acımasız.

Aniden çekildi ve bedenim yukarı çekildi. Viktor beni üzerine binmeye zorluyor, kaval kemiklerim güçlü kalçalarının her iki yanında duruyor. Bu pozisyon bacaklarımı olabildiğince açıyor.

Kollarımı ona doluyorum, göğüslerimi onun sert göğsüne bastırıyorum.

Sol koluyla belimi sıkıca sararak içime giriyor ve beni sonuna kadar geriyor.

Ayrılmış dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

"Tanrım, amın beni çok iyi alıyor, *moya Malen'kaya Roza*." Müstehcen sözleri karnımın sertçe sıkışmasına neden oluyor. Memnuniyetle inliyor, "O kadar darsın ki. İçinde olmak inanılmaz bir his."

Viktor çekilirken aramızda aşağıya bakıyor, ama sonra kaşlarını çatıyor ve yoğun gözleri tekrar benimkilere yöneliyor. Aşağı bakıyorum ve kanı görünce nefesim kesiliyor.

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim. O kadar çok kan var ki vajinamı öldürdü sanırsın.

Viktor bana seslenmek yerine sağ eliyle yanağımı kavırıyor ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan şefkatli bir öpücükle ağzımı alarak içime geri itiyor.

Bölüm 16

Viktor

Yalan söyledi.

Seks hakkında yalan söyledi ve bu yüzden canı çok yandı.

Rosalie'nin içindeki ilk erkek olduğumu, bekâretinin bana ait olduğunu ve kanının sikimi kapladığını bilmek göğsümü rahatlatıyor. En azından onun bir parçasını hep yanımda tutacağım ve o da beni asla unutamayacak.

Onu planladığım şekilde sikmemek için tüm gücümü harcıyorum. Daha yavaş itişler, ıslak sıcaklığının her dar santimini hissetmeme izin veriyor ve anı bir milyon kat daha yoğun hale getiriyor.

Bu güzel yaratığa tapınmak için iki günüm var ve zamanımın çoğunu onunla yatağında geçirmeyi planlıyorum.

Teninin benimkine sürtünmesinden zevk alıyorum ve elimi yanağından indirerek göğsünü sıkıyorum, meme ucunun çakıl taşlarının ne kadar sıkı olduğunu seviyorum.

Öpücüğü keserek alnımı Rosalie'ninkine bastırıyorum ve onu doldurmaya devam ederken yüzünü izliyorum. Yanakları kızarmış ve kahverengi gözlerindeki altın benekler küçük ateşler gibi görünüyor. Duygular yüz hatlarına kazınmış durumda ve bana hangi yalanları söylemeye devam ederse etsin, bu kadının beni sevdiğinden hiç şüphem yok.

Başka bir kadını asla seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim bebeğim.

Gözlerinde yaşlar parıldamaya başlıyor ve ağlamasını istemediğim için onu öpüp başımdan savıyorum.

Daha hızlı hareket ediyorum, dudaklarıma karşı nefesi kesilene kadar onu sert itişlerle dolduruyorum ve vücudunun gerildiğini hissediyorum. Elimi aramıza sokarak orta parmağımı klitorisine doğru hafifçe vuruyorum ve Rosalie de benimle birlikte hareket etmeye başlıyor.

Bana daha hızlı ve daha hızlı biniyor, nefesleri inilti ve sızlanmalara dönüşüyor. Klitorisini ovalıyorum ve sikim paramparça olana kadar derinlerine vurmaya devam ediyor. Kolları etrafımda sıkılaşıyor ve kulağımın dibinde ağlıyor, omurgamda zevk cızırtısı yapıyor.

Taşaklarım sıkılaşıyor ve Rosalie'yi sırt üstü iterek, orgazmım vücudumu kavislendirene kadar acımasızca ona vuruyorum.

Boşalırken ona vurmaya devam ediyorum, içimde patlayan yoğun ecstasy yüzünden çenem sıkılıyor.

Sadece ikimiz de orgazmdan indiğimizde hızımı yavaşlatıyorum. Hemen geri çekilmiyorum, kalan spazmlar amının etrafımda kenetlenmesini sağlarken son birkaç itişin tadını çıkarıyorum.

Gözlerim kızarmış yüzünü okşuyor ve ona karşı hissettiğim sahiplenme duygusu göğsümün her santimini dolduruyor. "Sen benimsin," diyorum kararlılıkla. "Yarın öbür gün gitmene izin verebilirim ama sen benimsin Rosalie. Sana ihtiyacın olan tüm zamanı vereceğim ve hazır olduğunda bana geri döneceksin."

Kendimi onun içine gömüyorum ve tüm ağırlığımla vücudunu yatağa bastırıyorum. Ellerim onun yanlarını çerçeveleyor

"Seni bir daha başka bir adamla yakalarsam, onu öldürürüm" dedim.

Çenesi titremeye başlıyor ve benimle tartışmak yerine başını sallıyor.

Ağzımı onunkiyle birleştiriyorum ve içinden çıkmadan önce dakikalarca öpüşüyoruz. Banyoya yürüyorum ve prezervatifi atıyorum. Kendimi temizledikten sonra ellerimi yıkıyorum ve yüzüme su çarpıyorum.

Kafamı kaldırdığımda, gözlerim aynadaki yansımamla birleşiyor.

Rosalie Manno bana ait.

Ayak sesleri duyuyorum ve yatak odasına geri döndüğümde Rosalie ve kıyafetleri gitmiş oluyor. Çarşaflarımda sadece kan lekesi vardı.

Odasında saklanacağını düşünmese iyi olur. Bana iki gün söz verdi ve ben her saniyesini istiyorum.

Üzerime temiz bir eşofman geçiriyorum ve yatak odasını kontrol edip boş bulduğumda rahatladığımı hissediyorum.

Merdivenlerden inip yan kapıya yöneliyorum. Omzumu kapı pervazına dayayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve Luna'nın işemesini bitirmesini bekleyen Rosalie'yi izliyorum.

Bana baktığında gözleri sadece bir saniyeliğine benimkilere geliyor, sonra hızla başka tarafa bakıyor. Boynu ve yanakları kızarıyor, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Luna beni fark ediyor ve koşup zıplarken kendimi desteklemek zorunda kalıyorum. Yumuşak tüylerini okşuyorum. "Beni özledin mi, tatlı kız?"

Rosalie, "Evet," diye cevap verdi.

Sözlerindeki çifte anlamı duyunca gözlerim onunkilere kayıyor. "Ben de onu özledim. Uzak kalmak yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi."

Luna bana merhaba demeyi bitirdikten sonra Rosalie'ye doğru yürüyorum ve elini tutuyorum. Onu kendime yaklaştırıyorum ve başımı eğerek gözlerinin içine bakıyorum. "İyi misin?"

Hızlıca başını sallıyor, sonra başka tarafa bakıyor.

"Son iki gün boyunca birbirimize yalan mı söyleyeceğiz?"

Tekrar başını sallıyor, "Gerçekle yüzleşemiyorum" diye fısıldarken sesi boğuklaşıyor.

Bir elimi kaldırıp parmak eklemlerimi yanağına sürüyorum. "O zaman yatarız, *moya Malen'kaya Roza*."

Ona Rusça Küçük Gülüm dediğimde daha samimi geliyor.

İçindeki gerginliği hafifletmek için, "Hadi bir şeyler yiyelim ve film izleyelim. Sadece seninle rahatlamak istiyorum."

Rosalie'yi evin içine çektim ve bir tabureye oturmaya zorladım.

Buzdolabını açtığımda, "Omuzlarındaki ve göğsündeki dövmelemin bir anlamı var mı?" diye sordu.

"Yıldızlar otorite demektir," diye açıklıyorum.

"Bratva'nın başı olduğun için mi?"

"Evet." Gözlerim onunkilere kayıyor ve yüzündeki merakı görünce rahatlıyorum.

"Başka bir şey sorabilir miyim?"

"Her şeyi sorabilirsin." Tavada kızartma yapmak için tavuk ve sebzeleri çıkarıyorum.

"İlk kez birini öldürdüğünde nasıl hissetmiştin?"

Tanrım, bu uzun zaman önceydi.

Sebzeleri durularken bir an düşünmek zorunda kalıyorum. "Babam ve Alexei Amcam beni bir silah anlaşmasına götürdüklerinde on üç yaşındaydım. İşler ters gitti ve heriflerden birini öldürmek zorunda kaldım. Ya o ya da ben." Tavuk göğsü paketini açıp şeritler halinde kestim. "Bir insanın hayatının tükenişini izlemek midemi bulandırdı. Bir hafta boyunca yemek yiyemedim."

"O zaman bunu neden yapıyorsun?" diye sorarken sözlerini şefkat kaplıyor.

Onunla göz göze geldik. "Benim olanı korumak için, *moya malen'kaya roza*. Bizim dünyamızda ya öldürürsün ya da ölürsün."

Beni anlamaya çalışıyor ama zorlandığını görebiliyorum.

Bıçağı yere bırakıp ona doğru yürüyorum ve çenesinden tutuyorum. "Luna'yı seviyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Onu korumak için ne yapardınız?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor, çelişkili duygular yüzüne geri dönüyor.

Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve "Bana iki gün söz vermiştin. Mafyayı ve Bratva'yı düşünme. Benden başka bir şey düşünme."

Başını salladığında, nefesi kesilene kadar onu tekrar öpüyorum. Geri çekilip başparmağımın ucuyla şişmiş dudaklarına dokunuyorum.

alt dudak. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne?"

"Bırak Luna dışarı çıksın. Planladığım şey için hepinize ihtiyacım **v a r .**"

Rosalie Luna'nın oynayabilmesi için yan kapıyı açıyor, sonra da kapatıyor. Bana doğru yürürken gergin görünüyor.

Ulaşma mesafesine geldiğinde, onu adanın arkasına çekiyorum. "Dizlerinin üzerine çök."

"Neden?"

"Sikimi yalayacaksın, *moya Malen'kaya Roza.*"

Bir anda yüzü kızarıyor ve utangaç görünüyor, sonra da "Nasıl yapacağımı bilmiyorum" diye itiraf ediyor.

Ağzımın kenarı kalktı. "Sana öğreteceğim."

Rosalie elini adanın üzerine koyuyor ve dikkatlice dizlerinin üzerine çöküyor. Bana baktığında damarlarımda bir sahiplenme cehennemi yanıyor ve bir anda sertleşiyorum.

Parmaklarım çenesinde geziniyor ve çenesine uzanarak başparmağımla alt dudağını çekiştiriyorum. "Çok güzelsin amına koyayım." Kıyafetlerime doğru başımı sallıyorum. "Çıkar onları."

Rosalie bel bandını kavırıyor ve kumaşı bacaklarımdan aşağı çekiyor, sonra sikime bakıyor.

"Parmaklarını tabanın etrafına sar," diye talimat veriyorum.

Parmakları hassas tenime değdiği anda, sikim ihtiyaçla sarsılıyor.

Merakla gözlerinin doluşunu izliyorum. "Tenin kadife gibi." Yumruğunu aşağı yukarı hareket ettirerek daha fazla keşfediyor. "Bu şekilde hissetmeyi beklemiyordum."

"Her santimi senin, *moya Malen'kaya Roza*. Dudaklarını ayır ve beni o sıcak, küçük ağzına al."

Ağzını açışını izlerken damarlarımdaki kan adeta vızıldıyor. Sikimin başını sıcaklığının içine aldığı anda ve dilinin bana sürtündüğünü hissettiğimde, başının arkasını tutuyorum ve ne kadar iyi hissettirdiğini neredeyse ayaklarımın üzerinde sallıyorum.

Yıllarca mastürbasyon yaptıktan sonra, bu cennet.

"İşte böyle, *moya Malen'kaya Roza*. Şimdi beni alabildiğin kadar derine al," diye emrediyorum.

Sikimin ağzına alınışını izliyorum, Rosalie'nin dizlerinin üzerindeki görüntüsü ve onay için bana bakan gözleri gördüğüm her şeyden daha erotik.

Daha fazla dayanamayacağım. "Derin bir nefes al ve dilini gevşet" derken sesim boğuk çıkıyor.

Hazır olduğunda, saçlarından bir tutam tutuyorum ve bana izin verdiği kadar derine itiyorum. Aletimin başı boğazının arkasına çarpıyor ve öğürmesine neden oluyor.

Ses tüm kontrolümü elimden alıyor ve boğazından aşağı boşalmaya ihtiyaç duyarak daha hızlı ve daha sert hareket etmeye başlıyorum.

Her itişte tıkanırken gözleri parıldamaya başlıyor. Çekerken başparmağımı dudaklarının etrafında gezdiriyorum, geniş kolanımın etrafında gerilmiş olmalarının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. "Çok mükemmel."

Rosalie, zevk omurgamdan aşağı fırlayana ve döllerim ağzına dolana kadar her hamleyi alıyor. Yoğun orgazmdan dolayı zor nefes alıyorum, "Yut" kelimesi içimden gürliyor.

Yavaşça çekilmeden önce her damlasını içmesini izliyorum. Omuzlarından tutarak onu ayağa kaldırıyorum ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Tıpkı daha önce amını yedikten sonra tadına baktığı gibi dilinde tadıma bakıyorum.

Öpüşmeyi kestiğimde, onun şaşkın gözlerine bakıyorum. "Aferin kızıma."

Bu sefer kafamı ısırıyor ama gülümsüyor, bana sakso çekebildiği için gururlu görünüyor.

Tanrım. Onu bırakmak beni öldürecek.

Bölüm 17

Rosalie

Son iki gündür neredeyse hiç uyumadım.

İlk başlarda Viktor tarafından tamamen tüketilmiştim. Her öpüşte ve dokunuşta ona umutsuzca aşık oluyordum.

Seks yüzünden çok ağrım var.

Viktor, "Adamlarım gerisini toplar. Sen de benimle gelmelisin."

Her saniye onu reddetmek daha da zorlaşıyor. Uzattığı elini tutuyorum ve beni ofisine götürmesine izin veriyorum.

Her ekran farklı bir daireyle dolu. Viktor'a kaşlarımı çatıyorum. "Bu da ne?"

"Hangisini istiyorsan onu seç," diye emrediyor.

Ona bakakaldım. "Bana bir daire almayacaksın."

"Onlar zaten bana ait. Hangisinde istersen kalabilirsin."

Başımı salladım. "Hayır. Kendi evimi almak istiyorum." "O zaman senin üzerine yaparım." Başını eğiyor, Gözlerini bana dikti. "Bir çöplükte yaşamadığını bilmem gerek."

"Viktor." Yaklaşıp elimi kaldırıyorum ve avucumu çenesine dayıyorum. Başını çeviriyor ve tenime bir öpücük konduruyor.

Tanrım, bunu benim için çok zorlaştırıyor.

Ona yalvaran bir bakış attım. "Bunu kendi başıma yapmalıyım."

Bu evden ayrıldıktan sonra hayatımda hiçbir söz hakkın olmayacak."

Acı yüz hatlarını sıkılaştırıyor. "Buradan elin boş ayrılmaya izin vermeyeceğim." Masasına doğru yürüyor ve dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken onu izliyorum.

Monitörlerde yeni ekranlar açılıyor, sonra ortadaki ini işaret ediyor. "Bu senin banka hesabın. Kullanman için çoktan para transfer ettim."

Başımı sallamaya başladığımda, "Bu tartışmaya açık bir konu değil" diye tersliyor.

Şok içinde, büyük meblağa baktım.

Elli milyon. Viktor çıldırmış!

Bu konuda benimle mücadele edeceğini bildiğim için kendimi hazırlıyorum. "Seninle bir anlaşma yapacağım. Bana altı ay yetecek kadar alacağım. Bu bana bir iş bulmak için zaman kazandıracak ve üniversiteye kayıt yaptırabileceğim."

Yüz hatları, hasta olacakmış gibi görünene kadar geriliyor. "Bırak her şeyi ben halledeyim. Ben elit bir üniversitenin parasını ödeyebiliyorken sen neden kolejde okumak istiyorsun?"

Güçlü olan olmak garip hissettiriyor. Viktor'u hiç böyle görmemiştim ve bu kalbimi kırıyor.

"Lütfen dur," diye yalvarıyorum. "Bana bakmak için üç yılınız vardı. Benim isteğim dışında. Hayatı kendi başıma deneyimlemek istiyorum. Buna ihtiyacım var Viktor."

Viktor olmadan kim olduğumu bulmalıyım. Ailem olmadan. Duygularımı araştırmalı ve Viktor için hissettiklerimin Stockholm sendromu olmadığından emin olmalıyım. Keder ve suçluluk duygusuyla başa çıkmalıyım.

Bunu kendim için yapmalıyım.

Monitörü işaret ediyorum. "Hesapta sadece otuz bin dolar bırak. Burada geçirdiğim her yıl için on bin dolar."

"Yok artık," diye tersliyor. "Bu hiçbir şey! En azından yirmi beş milyon al. Yarısı bu."

"Hayır, otuz bin yeterli," diye karşı çıkıyorum. Ağzını açtığında öne atılıp parmaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Dur, Viktor. Sana yalvarıyorum. Kendi şartlarımla gitmeme izin ver ve söz veriyorum, işler yolunda gitmezse ve sana ihtiyacım olursa arayacağım."

Başını sallamadan önce uzun bir süre bana bakıyor. "Ama sana verdiğim telefonu alacaksın. Pazarlığa açık değil. Üzerinde benim numaram var."

Ona titreyen bir gülümseme veriyorum. "Tamam."

Bana yalvaran bir bakış attı. "Lütfen, seni koruması için Joseph'i yanına al."

"Bu tartışmayı dün yaptık. Gardiyan almayacağım. Hâlâ tutsakmışım gibi hissedeceğim."

"*Blyad'*," diye küfrediyor Viktor. "Seni bırakma sözümünden gerçekten pişmanlık duyuyorum."

"Benimkini sakladım," diye hatırlatıyorum ona. "Sana iki gün verdim. Bana özgürlüğümü ver."

Çekmecesinden cihazı ve şarj aletini çıkarıp bana uzatırken başını sallıyor. "Bir şey daha var."

Çekmecedan ince siyah bir kutu çıkarmasını izliyorum. Titreyen parmaklarımla açtığımda, kolyeye ve bir gül kolyeye bakıyorum.

"Çok güzel" derken boğazım düğümleniyor.

"Senin için yaptırdım." Viktor zinciri çantadan çıkarıp arkama geçti.

Saçlarımı topluyorum ve platin kolyeyi boynuma taktığında gözyaşlarım akmakla tehdit ediyor.

Neden onu terk etmek yanlış geliyor?

Tanrım, çok berbat durumdayım.

Viktor kollarını bana doluyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Mutlu yıllar, *moya Malen'kaya Roza.*"

Kollarını kavriyorum ve omuzlarım kalp acısının gerginliği altında titriyor.

"Patron, her şey hazır," dediğini duyuyorum Joseph'in.

Viktor'un başını salladığını hissediyorum ama beni bırakmıyor. Bunun yerine bana olan tutumu sıkılaşıyor ve boynumun yan tarafına ve yüzüme öpücükler konduruyor.

"Ben onu çağırana kadar Luna'ya bakmanın bir sakıncası yok değil mi?" Sesim titreyerek soruyorum. Onu New York'a getirmeden önce sakinleşmem gerekiyor.

"En azından bir süre daha sizden birine sahip olacağım."

Tanrım. Kalbim.

"Gitmem gerek," diye yalvarıyorum.

Ya da hiç gitmeyeceğim.

Kollarını indirmeden önce vücudunda bir titreme hissediyorum. Arkamı dönüp kapıya doğru koşuyorum ama Viktor'un boğuk sesi beni durduruyor. "Rosalie."

Onunla yüzleşmek için arkamı dönmüyorum. "Evet." "Bana son bir yalan söyle."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken bedenim titremeye başlıyor. "Senden nefret ediyorum Viktor." İçimden bir hıçkırık kaçıyor ve kelimelerimin geri kalanı zorlanarak çıkıyor. "Seni hiç özlemeyeceğim."

Odadan fırladım ve üç yıldır hapishanem olan evden kaçtım.

Tutsaklığım ile ilgili çok karışık duygular içindeyim. Kötü ve iyi günlerim oldu. Çok şey kaybettim ama aynı zamanda kazandım.

Luna'nın havladığını duyduğumda hıçkırıklara boğuluyorum. Hızla cipin arka koltuğuna tırmanıyorum ve Joseph kapılara doğru ilerlerken arka camdan dışarı bakıyorum. Viktor'un Luna'nın yanında durduğunu görünce kalbim milyonlarca parçaya bölünüyor.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve Joseph'ten arabayı durdurup onlara geri dönmesini istememek için son gücümü harcıyorum.

Bunu yapmalısın, Rosalie. Kendin için.

Arkana bakma.

Üzüntü, suçluluk ve kalbinizi çalan aşkla başa çıkmak zorundasınız.

Neyin gerçek olup olmadığını anlamalısınız. Arkana bakma.

Joseph beni New York'a götürmek için hazır bekleyen özel jete götürürken gözlerimi kapatıp ellerimle yüzümü kapatarak ağlıyorum.

Bölüm 18

Viktor

Cipin kapıdan çıkışını izliyorum, vücudumdaki tüm kaslar onun peşinden koşmamak için zorlanıyor.

Buna ihtiyacı var Viktor. Kendi Özgür iradesiyle geri dönerse, senin olur. Onu kalmaya zorlamak ailenin karşı olduğu her şeydir.

"Doğru olanı yaptın," diyor babam aniden arkamdan. "O zaman neden yanlış hissediyorum?"

Luna'nın başını okşar. "Gel kızım." Kolunu omzuma atıyor ve beni büyüdüğüm eve doğru yönlendiriyor. "İkiniz de bu gece bizimle kalıyorsunuz. Gözümün önünden ayrılmanıza izin vermeyeceğim."

"İyi olacağım," diye mırıldanıyorum geri çekilirken. "Ama Luna seninle kalabilir."

"Viktor." Babam beni uyaran bir bakış attı. "Sadece ilk acının geçmesi için yirmi dört saat ver."

Asla geçmeyecek. Az önce sevdiğim kadının gidişini izledim. Savaşmalı, kan dökmeli ve öldürmeliyim.

"Ben Luca ve Mariya'nın yanına gidiyorum. Onlarla kalacağım," diye yalan söyledim. O beni durdurmaya çalışmadan önce ciplerden birine doğru yürüyorum.

"Viktor," diye bağıır babam. "Aptalca bir şey yapma!"

Araca binmeden önce ona el sallıyorum, sonra da Los Angeles'in en tehlikeli mahallelerinden birine gidip

Z-Boys olarak bilinen bir çete ile savaş.

Normalde sokak çeteleri umurumda olmazdı ama biraz stres atmam lazım, yoksa patlayacağım.

Sanki kalbim yerinden sökülmüş gibi göğsümde bir sızı var.

Öyle ve New York'a doğru uçuyor.

Arabayı çetenin bölgesinin ortasına çekip iniyorum ve bağıriyorum, "Haydi, orospu çocukları. Bratva'nın başına bir yumruk indirmek için tek şansınız bu."

Gölgeler hareket etmeye başlıyor ve grup grup sokağa çıkıyorlar. Yüksek rütbelilerden biri olan Razor bana doğru yürüyor. "Neden buradasın kardeşim?"

Yüzüme acımasız bir sırtma yayılıyor. "Kavga havasında olduğunu umuyordum."

Bir kıkırdama çıkarır, sonra başını sallar. "Hayır, dostum. O veletlerin mahallemi havaya uçurmasına ihtiyacım yok."

"Özür dilerim, *dostum*," diye taklit ediyorum ona yaklaşırken. "Sormadım ki." Onu kızdırmak için çenesinin ortasına bir yumruk indiriyorum.

Razor düşmeden önce kendini yakalar ve gülerek sokağa kan tükürür. Bir grup adamına eliyle işaret eder. "Adama istediği dayağı atın."

Sonunda.

İlk adam ulaşma mesafesine geldiğinde ileri atılıyorum. Hiç çaba sarf etmeden yumruğunu engelliyorum ve kolundan tutarak omzumun üzerinden fırlatıyorum, ardından ayağımı dirseğine çarpıyorum. İkiye ayrılan kemiğin tatmin edici sesi kulaklarıma ulaşıyor.

Gittiğine inanamıyorum. Son iki günden sonra nihayet onu sevmeye başlamıştım, fikrini değiştirip kalacağını düşünmüştüm.

Seni sikmiş olması seni sevdiği anlamına gelmez. Dönüyorum, sıradaki adama saldırıyorum ve omuzlarından tutarak vücudunu beni yukarı çekmek için kullanıyorum ve çift vuruş yapıyorum.

çenesine uçan bir diz tekmesi atarak onu yere serdi.

Rosalie beni seviyor! Bunu biliyorum.

Yılların eğitimi beni ele geçirdiğinde karanlık bir kıkırdama duyuyorum ve bir sonraki adama geçiyorum. Ayağımın iç kısmı bir dizle birleşiyor ve adam yere düşerken çığlık atıyor.

Onu sikimle doldururken bunu gözlerinde gördüm. Beni seviyor ama yine de gitti.

Bir çete üyesinin ayaklarını altından çekip kafasına tekme atarak ileri atıyorum.

Tanrım. Göğsümdeki ağrı dayanılmaz hale gelene kadar büyüyor.

Grup yavaş yavaş dağılıyor ve diğer adamlar benimle dövüşmekten korkarak kaldırıma doğru geri çekiliyorlar.

"Haydi," diye seslendim. "Siz bir avuç korkaksınız."

"Viktor!" Luca'nın bağırıldığını duyuyorum ve omzumun üzerinden bakarak, bir muhafız ordusuyla bana doğru koştuğunu izliyorum.

Başımı Razor'a doğru eğiyorum. "Ciddi misin? Luca'yı mı aradın?" "Sen bu işin dışındasın, dostum. Beni dövmeneye izin veremem.

erkekler. Bokunu başka yerde yemelisin."

Ona doğru koşarken "Lanet olası pislik," diye kükredim.

Razor benden uzaklaşmak için koşmaya başlamadan önce geri çekilmeye başladı.

"Viktor!" Luca tekrar bağırır.

Tanrım, artık iyi bir dövüş bulamıyorsun.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Luca bana ulaştığında tersliyor.

Kollarımı iki yana açıp etrafa göz gezdiriyorum. "Belli değil mi? Bir avuç korkağa nasıl dövüşüleceğini öğretiyorum."

Arkadaşım bana bakıyor, endişesi yüzünün derinliklerine işlemiş. "Buna değer mi?"

Hiç tereddüt etmeden, "Evet. O bu lanet gezegendeki her damla kana değer." diye cevap veriyorum. Yoğun kalp ağrısı içimde orman yangını gibi patlıyor, yanarken akıl sağlığımı da yok ediyor. Başımı sallıyorum ve sendeleyerek bir adım geri çekiliyorum. "O her şeye değer." Umutsuzca nefes alıp veriyorum, sonra yardım için Luca'ya bakıyorum. "Rosalie olmadan hayatta kalamam. Tanrım, Luca, onu seviyorum. Onsuz bir gün bile geçiremem."

Ben nefes almakta zorlanırken o kollarını bana doluyor ve beni sıkıca kavırıyor. "Bunu da atlatacağız."

Hayır, yapmayacağım.

Rosalie'siz bir hayat düşünülemez.

Yumuşak kahverengi gözlü bir kızın sonum olacağı kimin aklına gelirdi?

Savaşlarda savaştım ve yüzlercesini öldürdüm ve beni dize getirmek için tek gereken bir kadındı.

Bölüm 19

Rosalie

New York'taki ilk üç günümde, bir Sicilya restoranının üstünde bir stüdyo daire bulana kadar bir otelde kaldım. Eskiden ailemle yaşadığım eski mahallede ve Viktor'un bana verdiği paradan çok büyük bir pay almayacak. Kiranın düşük olması sayesinde parayı sekiz ay boyunca kullanabileceğim.

Yalan söylemeyeceğim. Hayatımda ilk kez tek başıma olmaktan çok korkuyorum.

En azından Sicilyalı bir toplulukla çevrilisin. Sadece alışmak için zamana ihtiyacın var.

New York'a geldim çünkü kendimi evimde hissettiğim son yer burasıydı. Babam ölmeden önce hayatımın çoğunu burada geçirdim ve şehirden şehre taşınmaya başladık.

Ama artık evim gibi hissetmiyorum çünkü burada ailem yok. Buraya geri dönmek acımı daha da arttırdı çünkü eskiden ailemle gittiğim tanıdık yerleri görüyorum. Özellikle de büyükbabamla Pazar günleri yürüyüşe çıktığım Central Park'ı. Bana gençliğine dair hikayeler anlatırdı ve parkta kolayca iki saat geçirirdik.

Eskiden yaşadığımız ev harap oldu ve ektiğim çiçeklerin hepsi yok oldu. Eskiden evimizin bahçesinde büyük bir ağaç vardı.

Babam ve Ricco Amcamın bana ağaç ev yaptığı ön bahçe, ama o da gitti.

New York'tan ayrıldığımdan beri çok şey kaybettim. Döndüğümde her şeyin sihirli bir şekilde düzeleceğini düşünmek aptalcaydı.

Gün boyu sonuçsuz bir şekilde iş aradıktan sonra daireme döndüm. Kira kontratını imzaladığımda zaten döşenmişti. Bu en azından içimi rahatlatıyor ve daha iyi bir ev bulana kadar idare edecek.

Ön kapıyı arkamdan kapatıyorum ve takması saatlerimi alan üç sürgüyü yerine kilitliyorum. Kanepeye çöküp spor ayakkabılarımı çıkarıyorum ve yorgun bir iç çekiyorum.

Sadece birkaç dakika oturduktan sonra yoğun bir kalp ağrısı başlıyor ve gözyaşlarına boğuluyorum. Kanepeye uzanıyorum, bir kundak gibi kıvrılıyorum ve dalga dalga gelen acı dalgasını atlatıyorum.

Luna ile oynamayı ve yanımda uyumasını özledim.

Viktor'un eve gelişini ve akşam yemeğinde ona katılmam için başımın etini yemesini özledim. Kokusunu, yürüyüşünü, bana olan yoğun ilgisini özledim.

Gözlerindeki bakış ve güçlü kolları.

Tanrım, onları çok özledim.

Burnumu çekerek gözyaşlarımı yutuyorum ve Viktor'un bana verdiği telefonu cebimden çıkarıyorum. Messenger uygulamasını açıyorum ve Viktor'un sağ salim geldiğini bildirmek için gönderdiğim mesajı hâlâ okumadığını görünce kalbim daha çok kırılıyor.

Ne bekliyordun, Rosalie? Adama seni bırakmasını söyledin ve o da bunu yapıyor.

Yine de bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Ondan gelecek basit bir 'tamam' mesajı ya da bir başparmak işareti bile beni daha iyi hissettirecekti.

Tanrım, dört gün oldu ve sen dağılıyorsun. Bunu sen istedin, o yüzden sineye çek ve duygularını çözmeye başla.

Kalkıp mutfak masasına oturmadan önce kendime bir fincan kahve yapıyorum. Not defterini yaklaştırıp Viktor'a karşı hissettiklerimi yazdığım artı ve eksiler listesine bakıyorum.

Viktor'un ailemin öldürülmesinde rol alması, beni kaçırmaması, Bratva'nın başı olması ve pek çok insanı öldürmesi eksilerim arasında.

Profesyonellerin altında, liste sonsuzdur. Bana asla şiddet uygulamadı. İhtiyacım olan her şeyi sağladı ve karşılığında hiçbir şey beklemedi. Kendini bana zorla kabul ettirmedi. Nazik ve şefkatliydi. Bana bir köpek yavrusu aldı.

Bu Çok aptalca.

Bir iş bulur bulmaz, Viktor'a karşı hissettiklerimin gerçek olup olmadığını anlamama yardımcı olması için bir psikolog tutacağım.

Kesinlikle gerçek gibi.

İçimi çekerek, hâlâ açmam gereken valizlerime bakıyorum. Sadece birkaç kitap getirdim. Hazır olduğumda Viktor geri kalanını Luna'yla gönderecek.

Luna'nın New York'ta sana katılabilmesi için bir iş bul. Her şeyi daha iyi yapacaktır.

Telefonumu tekrar çıkarıp Google'ı açıyorum ve iş arıyorum. Hiç deneyimim yok, bu da işimi gerçekten zorlaştırıyor.

Belki de iş bulmanızda yardımcı olacak kısa bir kurs almalısınız?

Kursları araştırıyorum ve güzellik sektöründe bir çift görmek kaşlarımı kaldırmama neden oluyor.

Bunu yapabilirim.

Kursu veren okulu arıyorum ve bayan bana bir sonraki kursun yarından sonraki gün başlayacağını söylediğinde, göğsüme heyecan damlıyor.

Görüşmeyi sonlandırırken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Kurs doğru yönde bir başlangıç.

Umutlu hissederek kalkıyorum ve valizimi boşaltmaya başlıyorum. Dolap alıştığımdan çok daha küçük, bu yüzden en pratik kıyafetleri seçip geri kalanını çantalarda bırakıyorum.

Ön kapının çalınmasıyla başımı kaldırdım ve kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı.

Fazla umutlanma. Muhtemelen ev sahibidir.

Kapıyı herkese açmak istemediğim için "Kim o?" diye seslendim.

"Alissa."

Dudaklarım bir solukta ayrılıyor ve gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Kapının kilidini hızla açtım ve çekerek açtım. "Aman Tanrım."

"Sürpriz," diyor hatırladığım sevimli gülümsemesiyle. "Bayan Caruso bana geri döndüğünüzü ve restoranının üstündeki daireyi kiraladığınızı söyledi, ben de hemen geldim."

"Çok uzun zaman oldu," diye ağlıyorum ve sahip olduğum tek arkadaş olan kıza sarılmak için öne atılıyorum. "Tanrım, seni çok özledim."

Kolları beni sarıyor. "Ben de seni özledim."

Ben bırakmadan ve onu içeri davet etmeden önce uzun bir süre birbirimize sarılıyoruz.

"Kaçırdığım her şeyi anlat bana," diyor kanepeye otururken.

"Anlatacak çok şey var," diye kıkırdıyorum. "Kahve ister misin?"

"Lütfen." Küçük dairenin etrafına göz gezdiriyor, sonra başını eğiyor. "Neden burada yaşadığınızı sormalıyım?"

"Uygun fiyatlı."

Kaşlarını çattı. "Ama ailen zengin." Bana rahatlatıcı bir gülümseme veriyor.

Alissa'nın babası Cosa Nostra'nın liderlerinden biri, dolayısıyla aynı dünyadan geldiğimiz için nasıl bir yaşam tarzına alışkın olduğumu biliyor.

Ilık sıvıyı karıştırırken başımı sallıyorum. "Artık değil."

Alissa'ya bir fincan uzattım ve yanına oturdum. "Artık değil de ne demek?"

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi eskiden tüm sırlarımı paylaştığım kıza kaldırıyorum. Hayır, o artık bir kız değil. Alissa büyümüş ve güzel bir kadın olmuş. Saçları artık sırtına kadar uzanmıyor ama süper sevimli bir pixie tarzında kesilmiş.

Çenesindeki yara izi soldu. Ağaç evinden düştüğünde oldu.

Pek çok açıdan değişti ama aynı zamanda hala aynı görünüyor.

Babasının ailemin başına gelenleri ona anlatacağını düşünerek soruyorum: "Bize yapılan saldırıyı duydun mu?"

Kanada mı? Değil mi?"

Yine kaşlarını çatıyor, gözleri açılıyor. "Hayır. Ne saldırısı?"

"Baban sana söylemedi mi? Eminim duyardı." "Babam bana hiçbir şey söylemez. Ne oldu?"

Yaşadığım her şey hakkında biriyle konuşma ihtiyacı bir an için beni bunaltıyor. İşte o zaman bu konuda hiç konuşmadığımı fark ediyorum. Her şeyi içime atıyordum.

Yine de o an geçiyor çünkü travmam hakkında konuşmaya hazır değilim. Ayrıca, Alissa'yı yıllardır görmedim ve onu tekrar gördükten hemen sonra dağ gibi keder ve kalp ağrısını ona yüklemek yanlış olurdu.

Omuz silkiyorum ve başımı sallıyorum. "Başka bir gün anlatırım." Kahvemden bir yudum alıyorum, sonra konuyu değiştirerek soruyorum: "Neler yaptın? Okuldan sonra ders çalıştın mı?"

Alissa bir kahkaha patlatır. "Oh, hayır. Bir sosyetik olarak yüksek bir hayat yaşıyorum. Tüm etkinlikler ve partiler beni meşgul ediyor." İçeceğinden biraz içiyor. "Hala en iyi kahveyi sen yapıyorsun."

Üç yıl önce bir sosyete üyesi olacağımı ve dünyayı gezeceğimi düşünüyordum.

Vay canına, çok şey değişmiş.

Alissa fincanını yıpranmış sehpanın üzerine bıraktıktan sonra, "Fazla kalamayacağım. Sadece merhaba demek istedim."

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Geldiğin için teşekkürler." Ayağa kalkıp ekliyorum: "Seni tekrar görmek gerçekten güzeldi."

Stüdyo daireme şöyle bir göz gezdirdikten sonra, "Ne oldu da böyle yaşamak zorundasın bilmiyorum,

ama benimle kalabilirsin." Burnunu kıvırıyor. "Alınma ama benim dolabım daha büyük."

Kendimden emin bir şekilde kıkırdadım. "Alınmadım." Omuz silkerek elimden geldiğince açıklamaya çalışıyorum. "Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama burada kalmayı tercih ederim."

Alissa bana sevimli bir gülümseme veriyor. "Fikrini değiştirirsen teklifim geçerli." Ön kapıya doğru yürümeye başladı, sonra durakladı. "Cumartesi günü yirmi birinci yaşıma için samimi bir parti veriyorum. Lütfen gelin."

"Geleceğim." Alissa'nın ailesini tekrar görmenin ve onunla daha fazla zaman geçirmenin güzel olacağını düşünerek sırıtıyorum.

Onu dışarı çıkarmadan önce sarılıyoruz, sonra küçük alana bakıyorum.

Fazla bir şey değil ama evim burası. Şimdilik.

Bölüm 20

Viktor

Geçen hafta vücudum öfke ve alkolle çalışıyordu.

Rosalie'nin gitmesine izin vermenin zor olacağını biliyordum ama zayıflatıcı olacağını düşünmemiştim.

Kalp ağrımı votkayla bastırmaya çalıştım ve Peru'daki o lanet toplantı olmasaydı, hâlâ zil zurna sarhoş olacaktım.

Ama burada Luca'nın yanıdayım, Juan-Paul modifiye edilmiş bir Glock'la uğraşırken ona bakıyorum.

Kıçımı de ğiştirdim.

Juan-Paul sırtıyor ve silahı bana uzatıyor. "Daha büyük kalibreli bir mermi taşıyor ama daha hafif."

Do ğru.

Boktan silaha sadece bir bakış attıktan sonra hedefe nişan alıyorum. Tetiği çekmeden şarjör düşüyor ve takırdayarak ayaklarımın dibine düşüyor.

Altına sıçmak üzereymiş gibi görünen Juan-Paul'a döndüğümde tehlikeli bir kıkırdama duyuyorum. Ter şakaklarından aşağı dökülüyor.

Adamlarından birine bağırarak kafasına bir tokat attı, sonra da bana özür dileyen bir bakış attı. "Biraz çalışma gerekiyor."

Silahı vitrinin üzerine koyarken başımı sallıyorum.

"Viktor," diye mırıldanıyor Luca, kelimelerin arasına endişe karışıyor.

Gözlerim Juan-Paul'a kayıyor. "Bu kimin parlak fikriydi?"
"Benim," diye kekeliyor.

Başımı sallarken arkamdan Heckler & Koch'larımdan birine uzanıyorum. "Bu bok parçası için mi beni buraya kadar getirttin?"

"Özür dilerim, efendim. Düzeltmem için bana birkaç dakika verin."

Silahımı Juan-Paul ile benim aramda tutarken parmaklarım silahımın kabzasını kavırıyor. Heckler & Koch'a başımı sallıyorum. "Bana bir bok satmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, Bay Vetrov. Adamlar çalıştığından emin olmalıydı," diyerek suçu arkasına sinmiş iki adama atar.

Silahımın namlusunu onlara çeviriyorum ve içgüdüsel olarak geri çekiliyorlar. "Hangisi sıçtı?"

"Viktor," diye mırıldanıyor Luca, geçen hafta beni beladan uzak tutmaktan yorgun düşmüş gibi.

En iyi arkadaşımı görmezden gelerek, sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri gıcırdatarak çıkardım, "Kim. Sikti. Yukarı?"

İki adam da birbirini işaret ediyor ve ben bir kahkaha patlatıyorum. Juan-Paul gülmeye başlayınca silahı sağ ayağına doğrultup tetiği çekiyorum.

Acı dolu bir çığlık atarak yere düştü. Önüne çömeliyorum ve namluyu kafasına dayıyorum. Pislik herifle gözlerimi kilitleyerek, "Bana modifiye edilmiş bir Glock sözü verdin ve yerine getirmedin. Bir dahaki sefere beni bir hiç uğruna uçurursan, seni bitiririm."

"Evet, Bay Vetrov," diye kekeliyor, gözleri rahatlamış.
Ayağa kalktım ve "İndirim bekliyorum" diye mırıldandım.

"Elbette," diye kabul ediyor. Başka bir seçeneği olduğundan değil.

Dikkatimi Luca'ya çevirdiğimde sadece başını sallıyor.

Bunaltıcı depodan çıktık ve ben "Ne zaman kaybı" dedim.

Luca bir iç çeker. "Sanki yapacak daha iyi bir şeyin varmış gibi."

Ben yaptım. Göğsümde bir şekilde işlemem gereken tonlarca acı var.

"Bir anlaşma yapmıştık," diyorum elimi Luca'ya uzatırken. "Telefonumu ver."

Rosalie'yi sarhoşken arayıp geri dönmesi için yalvarmayayım diye aldı.

Cihazı cebinden çıkarıp elime tutuşturuyor. Ölü telefona bakıyorum, sonra Luca'ya etkilenmemiş bir bakış atıyorum. "Şarj edemedin mi?"

Bana sırtlıyor. "Sen Rosalie'nin peşine düşmeden önce ona dokuz saat daha kazandıracağını düşündüm."

Cipe binerken "Şerefsiz," diye homurdandım.

Los Angeles'a dönüş uçağı çok uzun ve uyku bana işkence etmek için benden kaçıyor.

Artık ayık olduğum için Rosalie'nin net görüntüleri zihnimi dolduruyor, her biri kalbime bir hançer gibi saplanıyor.

Eve varıp telefonumu şarja taktığımda çok huysuzdum ve Juan-Paul'u öldürmediğim için pişmanlık duyuyordum.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve öfkeyle yazmaya başlıyorum. Monitörler görmek için can attığım bilgilerle aydınlanıyor.

Bir tanesi bana Rosalie'nin Sicilya topraklarında olduğunu gösteriyor ve bir CCTV kamerası aracılığıyla yakınlıştırdığımda bir restoran olduğunu fark ediyorum.

Muhtemelen yemek yiyordur.

Banka kayıtlarında otel harcamalarını ve bir daire için depozitonun gittiğini görüyorum.

Araştırmaya başladım ama nerede yaşadığını bulamadım.

Restoran manzaralı monitör dikkatimi çekiyor ve Rosalie'nin binanın yanından geldiğini gördüğümde nefes alma yeteneğimi kaybediyorum.

Tanrım.

Uyluk ortasında biten siyah seksi bir kokteyl elbisesi ve topuklu ayakkabı giyiyor. Kalp şeklindeki korsaj göğüs dekoltesini gösteriyor ki bundan hiç memnun değilim.

Telefonumu kaptığım gibi açtım. Tüm cevapsız çağrıları ve mesajları görmezden gelip onun numarasını çeviriyorum.

Çalmaya başladığında, çantasından telefonunu çıkarışını izliyorum. Yüzünde bir şok ifadesi beliriyor ve hemen ardından rahatlama geliyor.

"Merhaba," sesi nefes nefese geliyor. "Ne giyiyorsun lan sen?" Şak diye söyledim.

Alnında bir çatıklık oluşuyor. "Affedersiniz?"

"Elbise. Kıçını kaldırıp dairene dönsen ve üstünü değiştirsen iyi edersin, yoksa yemin ederim uçar ve onu vücudundan sökerim."

Öfkenin yüz hatlarını gerginleştirmesini izliyorum. "Mesajlarıma cevap vermiyorsun ve bana patronluk taslamak için durup dururken beni aramıyorsun, öyle mi?" Göğsü kabarıyor, göğüs dekoltesi daha da belirginleşiyor. Benim

aleti sertleşti. "Aklıma yatmadıysa söyleyeyim, artık senin esirin değilim Viktor. Ne istersem giyerim."

Telefonu suratıma kapatıyor ve güvenlik kamerasını görene kadar etrafına bakınıyor. Kadın sokakta yürümeye devam etmeden önce bana ters ters bakıyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, kumaşın altında sallanan seksi kıçını izlerken yüzümde bir gülümseme oluşuyor.

Tanrım, seni Özledim, Moya Malen'kaya Roza.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi, kameranın görüş alanından kaybolana kadar onun sıkı bacaklarını ve sırtından aşağı sarkan ipeksi kahverengi saç tellerini seyrediyorum.

Sadece sesini duymak ve onu görmek bile göğsümdeki acıyı biraz olsun hafifletti.

Havlama sesi duydum ve sandalyeden kalktım. Merdivenlerden indiğimde Luna'nın sürgülü kapının yanında oturduğunu, kuyruğunu salladığını ve dilini dışarı çıkardığını görüyorum.

Sürgülü kapıları iterek açıyorum ve Luna kuyruğunu o kadar sert sallıyor ki arka tarafı bile kıpırdıyor. Çömeliyorum ve beni yalamasına izin veriyorum. "Evet, ben de seni özledim tatlı kız."

"Evdesin," diye sesleniyor babam patikadan yukarı doğru yürürken.

"Evet." Tam boyuma doğru doğruluyorum. "Luna'ya göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Annen onun yanında olmasını çok severdi," diye cevap veriyor önümde dururken. Bana endişeli bir bakış atarak, "Nasılsın?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Ben iyiyim."

Bir daha asla iyi olacağımı sanmıyorum. Rosalie ülkenin

diğer ucundayken olmaz.

Babam başıyla yerini işaret ediyor. "Bir süredir akşam yemeği için birlikte oturmamıştık."

Merdivenleri işaret ediyorum. "İşlerimi yetiştirmem için bana bir saat verin, sonra geleceğim."

Bir yere gitmeden önce lanet telefonumun şarj olması lazım.

Babam beni uyaran bir bakış attı. "Gelip seni almamı isteme."

Kıkırdıyorum ve onun patikadan geri dönüşünü izliyorum.

Luna'nın başını okşayarak, "Gel kızım," diyorum. Beni merdivenlerden yukarı kadar takip ediyor ama Rosalie'nin yatak odasına gidiyor.

İçeri baktığımda kalbim acıyla sıkışıyor.

Tanrım, hala onun kokusunu alabiliyorum.

Yatak odasına giriyorum ve yatağa oturup arkama yaslanıyorum ve tavana bakıyorum.

Luna gelip yanıma uzanıyor ve mızmız bir ses çıkarıyor.

"Ben de onu özlüyorum," diye fısıldıyorum, bir elimi göğsümde kalbimin olduğu yerde ağrıyan boşluğa sürterek.

Bana geri dön, Rosalie.

Bölüm 21

Rosalie

Parisi malikânesine vardığımda taksi şoförüne parasını ödeyip iniyorum.

Büyürken çok zaman geçirdiğim eve ve güzel bahçelere bakarken ağızımda bir gülümseme belirdi.

Tanrım, uzun zamandır buraya gelmemiştim. Yine de aynı görünüyor.

Konak Akdeniz tarzında inşa edilmiş. Duvarları sarmaşıklarla kaplı kafesler bana Romeo ve Juliet'i hatırlattı.

Alissa ve ben kafeslerden aşağı tırmanır ve geniş bahçelerde gizlice dolaşırken gizli bir görevdeymişiz gibi davranır, bir muhafız bizi fark etmeden ne kadar uzağa gidebileceğimizi görmeye çalışırdık.

Geçmişimden değişmeyen bir şey görmek rahatlatıcı.

Devasa demir kapılardan geçiyorum ve nöbetçiye gülümsüyorum. "Alissa'nın partisi için buradayım."

"İsim," diye homurdanıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Rosalie Manno."

Gözlerini bana dikti, sonra bir golf arabasına başıyla işaret etti. "Alessandro! Kızı malikaneye götür."

"Teşekkür ederim."

Golf arabasına tırmanıyorum ve Alessandro'ya gülümsüyorum, ama o beni onaylama zahmetine girmiyor.

Ön kapıya doğru ilerlerken çiçek tarhlarına ve kesilmiş çitlere bakıyorum. Bay Parisi verandaya çıkıyor ve merdivenlerin dibinde durduğumuzda bizi izliyor.

İnerken yüzüme geniş bir gülümseme yayılıyor. "Merhaba, Mr.

Parisi."

Gözleri üzerimde geziniyor. "Rosalie. New York'a döndüğünü duyduğumda çok şaşırdım."

Basamakları çıkıyorum. "Daha geçen hafta döndüm."

Eğilip birbirimizin yanaklarından öpüyoruz, sonra Bay Parisi "Beni takip edin" diyor.

"Her şey hâlâ aynı görünüyor," diyorum eve girerken.

Partinin tüm hızıyla devam ettiği arka taraftan gelen müzik sesini duyuyorum. Bay Parisi beni çalışma odasına götürdüğünde biraz şaşıyorum.

İçeri girip Cosa Nostra'nın diğer dört liderini koltuklarda otururken gördüğüm an, midem sinirden kasılıyor.

Bay Parisi kapıyı kapattı, sonra da "Bay Parisi'yi hatırlarsınız.

Caruso, Bay Amoto, Bay Messina ve Bay Greco, değil mi?"

Zorlukla yutkunarak başımı sallıyorum. "Hepinizi tekrar görmek güzel."

Bay Parisi ağır ahşap masaya yaslanıyor ve odanın ortasına yerleştirilmiş bir sandalyeyi işaret ediyor.

Temkinli bir şekilde yaklaşıp oturuyorum, el çantamı kucağıma alıyorum.

Çok yanlış bir şeyler var.

Bay Parisi bir süre bana baktıktan sonra "New York'a neden döndünüz?" diye sordu.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Ben burada büyüdüm."

"Yine de." Masadan uzaklaşıyor ve ellerini ceplerine sokuyor. Başını eğerek devam ediyor: "Ailenin New York'a girişi yasaklandı."

Ne?

"Burası Cosa Nostra bölgesidir ve hiçbir Manno hoş karşılanmaz. Onunla bağlarımızı kopardığımızda büyükbaban bunu biliyordu." Gözlerini bana dikti. "Babana suikast düzenlediğimizde bunu açıkça belirttiğimizi sanıyordum."

Takoz dalgaları tenime hücum ediyor ve dudaklarım bir nefesle ayrılıyor.

Babamın öldüğünü kazadan Cosa Nostra mı sorumluydu?

Bay Parisi'nin ağzının köşesi kalkıyor. "Ama bunu bilmiyordunuz, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadım, daha yüksek sesle konuşamayacak kadar şok olmuştum.

"O zaman büyükbabanın bizden çaldığı parayı da bilmediğini varsayıyorum."

Para mı?

Ne parası?

"Hayır," diye tekrar fısıldıyorum.

Bu beklediğim karşılamamanın tam tersi ve çok sarsıcı.

"Onu eğitin," diye homurdanıyor Bay Greco, gözleri aç bir kurt gibi üzerimde geziniyor.

Panik göğsümde alevleniyor, kalbim kaburgalarımaya doğru sertçe çarpıyor.

Bay Parisi cık cık diye bir ses çıkarır. "Ailen bizden on milyon çaldı. İlk seferinde canını kurtarabildiğin için şanslıydın ama ailenin çaldığı parayı bize ödemezsen ikinci seferde o kadar şanslı olamayacaksın."

Oh, Tanrım.

Aklıma gelen ilk düşünce, başımın büyük bir belada olduğuydu. İkincisi Viktor.

Ama I yapamam Ara onu için Yardım edin. Hayır. sonra I benim için yapmak istediği her şeyi reddetti.

Ve bu kan dökölmesine yol açacaktır.

Tabii Viktor bana yardım etmeye gelirse. Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

"O kadar param yok," diyorum, hissettiğim panik sözlerimi sıkılaştırıyor.

"Doğru. Stathoulis büyükbabanı ve amcanı öldürdüğünde her şeyi aldı," diyor Bay Parisi. "Viktor Vetrov sizi üç yıl boyunca esir tuttu. Neden gitmene izin verdi?"

Konuşmadaki ani değişiklik beni duraksattı. Cosa'lar arasında söylenmemiş bir barış anlaşması var.

Nostra ve Rahiplik. Yanlış bir kelime savaş başlatabilir.

Cevabımı dikkatle seçiyorum ama gerçeğe sadık kalıyorum.

"Viktor bana yirmi bir yaşına geldiğimde özgür olacağıma dair söz verdi."

"Neden?" Bay Parisi'nin gözleri bana dikildi. "Bratva'nın başı merhamet göstermesiyle tanınmaz."

İçgüdülerim Viktor'la kurduğum ilişki hakkında sessiz kalmamı söylerken zihnim koşturuyor.

Tanrım, Alissa'ya hiçbir şey söylemediğim için çok mutluyum.

Aklıma gelen tek kabul edilebilir cevabı veriyorum. "Viktor benden sıkıldı. Bana şehrinden gitmemi söyledi. Sadece kıyafetlerimi alabildim. Başka hiçbir şeyim yok. Bir iş bulana kadar sana borcumu ödeyemem."

Bay Greco'dan gürleyen kahkahalar geliyor. "Bratva'nın fahişesi ne tür bir iş bulabilir? Bize asla geri ödeyemeyeceksin."

Bu vahim durumdan kurtulmak için çaresizce Bay Parisi'ye yalvaran bir bakış atıyorum. "Ailemin ne yaptığını bilmiyordum. New York'u derhal terk edeceğim."

Başını iki yana sallar. "Cosa Nostra böyle çalışmaz, Bayan Manno. Borcunuzu ödeyeceksiniz."

Nasıl?

Viktor'dan aniden bu kadar çok para istersem, fikrimi neyin değiştirdiğini bilmek isteyecek ve ona söylemeye çalıştığım her yalanı anlayacaktır.

Ayrıca bir saatten az bir süre önce ona cehenneme gitmesini söyledin.

Zihnim panikle dolup taşıyor ve söyleyecek tek bir şey bile bulamıyorum.

Sonunda fısıldadım, "Zamana ihtiyacım var."

Bay Parisi keskin bakışlarıyla beni izliyor. "Büyükbabana verdiğim sürenin aynısını sana da vereceğim. Yirmi dört saat." Gülümsüyor ama bu onu daha tehditkâr gösteriyor. "Unutma, öldürecek başka Mannos yok. Eğer ödeme yapmazsan, senin hayatını alırız."

Yüce Tanrım.

Ağzım kupkuru, kalbim göğsümden korkuyla çarpıyor.

Ne yapacağım ben?

Bay Parisi kapıyı işaret ediyor. "Git Alissa'nın doğum gününü kutla, sonra da bir bahane uydur ve git. Kızım ile ilişki kurmanı istemiyorum."

Bacaklarım uyuşmuş ama kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Aldığım her nefes kulaklarımda çok gürültülü. Titreyen bir elle kapıyı açıp kendimi dışarı bırakıyorum.

Partiyi görmezden gelerek ön kapıya koştum ve merdivenlerden aşağıya daldım.

Ne yapacağım ben?

Aklıma gelen tek şey Viktor'dan para istemek ama ona kendi başıma hayatta kalmak istediğimi söyledim.

Yüksek topuklu ayakkabılarla tökezliyorum ama kendimi yakalayıp kapılara doğru koşmaya devam ediyorum.

Yirmi dört saatim var. Eşyalarımı t o p l a y ı p New York'tan gizlice kaçacağım.

Evet!

Kendimi avlanmış gibi hissederek koşmaya başladım ve sokağın sonuna ulaşana kadar durmadım.

Sürekli omzumun üzerinden bakarak bir taksi çağırıyorum.

Tanrım, keşke Viktor burada olsaydı.

Bu düşünce beni tam göğsümden vuruyor ve Viktor'un yanında kendimi güvende hissettiğimi fark ettiğimde bana verdiği son şeye dokunma ihtiyacı duyarak gül kolyeyi tutuyorum.

Vay anasın! Viktor'a güveniyorum.

Omzumun üzerinden tekrar bakıyorum, sonra taksinin gelmesine ne kadar kaldığını kontrol ediyorum.

Kıyafetlerimi toplayıp ilk uçakla Los Angeles'a döneceğim. Onu ne kadar özlediğimi söyleyeceğim ve beni geri alması için yalvaracağım.

Umarım Cosa Nostra peşime düşmez.

Kendini duyuyor musun? Bir hafta önce Viktor'u terk etmekte ısrar ettin ve şimdi başın belada olduğu için geri mi kaçmak istiyorsun? İşine geldiğinde onu kullanamazsın.

Kahretsin.

Nefesim kesiliyor ve elimi saçıma götürüyorum. Eğer Viktor'a geri döneceksem, bu onu affettiğim ve hayatımı onunla geçirmek istediğim için olmalı.

Taksi kaldırıma yanaşıyor ve ben hızla arka koltuğa tırmanıyorum. Adresimi verdikten sonra koltuğa yaslanıyorum ve kaçacak bir yer aramak için telefonumu çıkarıyorum.

Ekran kilidini açtığımda Viktor'dan bir mesaj görüyorum ve hemen açıyorum.

Viktor ve Luna'nın fotoğrafına baktığımda dudaklarım aralanıyor ve içimden bir hıçkırık kopuyor.

Seni özlüyoruz.

NOT. O elbiseyi bir daha asla giyme.

Elimle ağzımı kapatıyorum ve evime dönerken yol boyunca fotoğrafa bakıyorum, keşke burada değil de onlarla olsaydım diyorum.

Bölüm 22

Viktor

Luca ve Mariya, Tessa'nın Nikolas için vereceği parti için beni Vancouver'a sürüklediler.

Mutlu değilim. Rosalie'yi elime geçirdiğim herhangi bir kamerayla takip etmeyi ve Luna ile vakit geçirmeyi tercih ederim.

Ama işte buradayım, özel jetten iniyorum ve küçük kız kardeşim beni uyaran bir bakış atıyor. "Eğer seni telefonunu kontrol ederken yakalarsam, onu alırım."

"Denemeni görmek isterim," diye mırıldanıyorum, Mariya'nın benimle dövüşebilecek kapasiteden çok daha fazlası olduğunu çok iyi biliyorum. Kazanamayacak ama canımı yakmaya yetecek kadar hasar verecek.

Gençken onu gıdıklayabilmek için zapt etmeye çalışmıştım. Bir hafta boyunca patlamış bir dudak ve ağrıyan taşaklarla dolaştım. Söylemeye gerek yok, onu bir daha asla gıdıklamaya çalışmadım.

Hepsi iyi niyetli. Beni meşgul etmeye çalışıyorlar ki kalp ağrımın içinde debelenmeyeyim.

Ayrıca beni kızdıran ilk kişiyi öldürmeyeyim diye.

Rosalie'ye verdiğim kolyenin gül kolyesine yerleştirdiğim takip cihazını kontrol edebilmek için elim cebimden telefonumu çıkarmak için kaşınıyor.

Luca, Mariya'nın elini tuttuğunda ve Mariya ona sevgi dolu bir gülümseme verdiğinde, kalbimde bir sızı hissediyorum.

Rosalie ile böyle bir ilişkiye sahip olmak için her şeyimi verirdim - ona karım diyebilmek için.

Telefonum ötüyor ve hemen çekip çıkarıyorum. "Hayır!" Mariya tersledi.

Cihaza uzanmaya çalıştığında ona ters ters bakıyorum. "Ona dokunursan hiçbirimiz partiye gidemeyiz."

Bana hoşnutsuz bir bakış attı. "Cezalandırılmayı çok seviyorsun."

Ekranı kaydırıyorum ve Rosalie'den gelen mesajı görünce yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Hemen üzerine tıklıyorum.

Ben de seni özledim.

Parmaklarım bir mesaj yazmak için acele ediyor.

Duygularınız üzerinde çalışıyor musunuz?

Yazdığını gösterirken izliyorum.

Rosalie: Evet.

Viktor: Bu Güzel. Ve? Var mı? sen yapılmış Herhangi bir gelişme var mı?

Evet. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var.

Viktor: Daire nasıl? Adresi nedir?

Daha fazla paraya mı ihtiyacınız var?

Ben cipin arkasına tırmanırken onun yazdığını görmüyorum.

Sonunda bir mesaj geldiğinde Nikolas'ın evine giden yolu yarılamıştık.

Gitmeme gerek. Yakında görüşürüz.

Başımı eğerek kelimelere bakıyorum. Bana kaldığı yerin adresini vermediği için içime huzursuz bir his yerleşiyor.

Takip cihazını hızlıca kontrol ettim ve yine Sicilya restoranında olduğunu gördüm.

Belki orada iş bulmuştur?

Yine de neden bana söylemedi?

Bana güvenmediği için nerede yaşadığını bilmemi istemediğini düşünerek kalbimde bir sızı hissediyorum.

Berbat bir şey bu.

Rosalie bana güvenemezse, birbirimize geri dönmenin yolunu asla bulamayız. Güven olmadan, hiçbir şey olmaz.

"Sorun nedir?" Luca sorar.

Başımı sallıyorum ve telefonumu cebime geri sokuyorum. Pencereden dışarı bakarken *Afrodite*'nin bulunduğu sokağa döndüğümüzü fark ediyorum. Nikolas kulübü Seattle'da bulunan Gabriel'den silah kaçırmak için paravan olarak açmış. Bu sayede silahları iki şehir arasındaki sınırdan geçirmeleri kolaylaşmış.

Cip durduğunda kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. Ceketimi düzelterek kulübe girmek için bekleyen uzun kuyruktaki insanlara bakıyorum.

Sıranın önündeki üç kadın beni kontrol etti. Rosalie'den önce onları bana katılmaları için davet ederdim ama o günler çoktan geride kaldı. Ben tek kadınlı bir adamım, yani Rosalie bana geri dönmezse hayatımın geri kalanında boku yerim.

İçimi çekerek fedaiyi görmezden geliyorum ve üzüntülerimi bastırmak için kulübe giriyorum.

Luca ve Mariya arkamdan gelirken VIP bölümüne doğru ilerliyorum. Alan Nikolas'ın

ve sadece ailesinin ve Rahiplikten diğerk adamların davet edildiğini fark ettim.

Nikolas'a doğru yürüyorum ve sırtını sıvazlıyorum. "Artık yaşlı bir piç olduğunu duydum. Kırkına az kaldı."

Kıkırdarken bana döndü. "Hatırlattığın için siktir git."

Birbirimize kardeşçe sarılıyoruz, sonra yüzüme bakıyor. "Bok gibi görünüyorsun."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Yine de senden daha iyi görünüyorum." "Her şey yolunda mı?"

İrlanda mafyasının başı Liam Byrne ve Türk mafyasının başı Gabriel Demir bize katılırken başımı sallıyorum ve gülümsüyorum.

Adamlarla selamlaşmam bitince bara yöneldim. "Stoli. Bana iki şişe ver," diye en sevdiğim votkayı sipariş ediyorum.

En kısa sürede mümkün olduğunca çok içmeyi planlıyorum.

Barmenden iki şişe ve bir bardak alıyorum ve kendime aşağıdaki dans pistine bakan bir masa bulup oturuyorum.

Kendime bir içki koyduğumda, Rahipliğın erkeklerinin her biri masama oturdu.

"Yani..." Kalbi sökülmiş bir adam gibi değil de normal biri gibi konuşmak için kendimi zorlayarak söylüyorum. "Evlilik hayatı size nasıl davranıyor?"

Nikolas başını sallar. "Ne olduğunu duyduk." Bana bir kaşını kaldırdı. "Açıkçası kızın gitmesine asla izin vermeyeceğini düşünmüştüm."

Ona uyarı dolu bir bakış attım. "Bu gece tartışmaya açık olmayan tek konu bu." Başımı arkaya atarak kadehi boşaltıyorum ve sert alkolün yakıcılığının tadını çıkarıyorum.

Gabriel akıllıca konuyu değiştirerek, "Luca bana Peru'da olanları anlattı," diyor.

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Sıçıp batırmak yılın en hafif deyimi. O pisliği öldürmediğim için pişmanım."

Mariya bize doğru yürüyor, onu diğer erkeklerin eşleri takip ediyor.

Evleneceğim tek kadın New York'ta.

Bu düşünce kalbimin acıyla sıkışmasına neden oluyor. Bardağı görmezden gelerek votka şişesini dudaklarıma götürüyorum ve nefes almam gerekene kadar içiyorum.

"Bu gece iş konuşmak yok," diyor Tessa. O ve Nikolas üçüncü yıldönümlerini yeni kutlamışlardı.

Liam ve Kiara iki yıldır evliler.

Gabriel'in Lara'yı kucağına çekişini izliyorum. Bir yıldır güçlü bir şekilde devam ediyorlar.

En yeni çifte bakarken hoşnutsuz bir iç geçirdim. En iyi arkadaşım ve küçük kız kardeşim.

Bir de ben varım. Rosalie'ye tutunamayan piç kurusu.

Tanrım.

Boğazımdan aşağı biraz daha votka döküyorum. Rahiplikle aramdaki bağ olmasaydı, çoktan evimin yolunu tutmuş olurdum.

Tessa Nikolas'a "Mumlarını söndürme vakti geldi," der. Nikolas ona kaşlarını çatar. "Sanki on üç yaşındaymışım gibi konuşuyorsun."

Ona bir kaşını kaldırıyor. "Bazen on üç yaşındaymışsın gibi hissediyorum."

Herkes gülüyor ve masadan kalkıp kocaman pastaya doğru yürüdüklerinde Gabriel geride kalıp yanımdaki koltuğa geçiyor.

Tessa'nın mumları yakmasını izliyoruz. Kadın bir şekilde pastadaki otuz dokuz mumu da yakmış.

"Bütün o mumlarla kulübü yakarsa gülmekten altıma işeyeceğim," diye mırıldanıyorum.

Gabriel benden votka şişesini alıyor ve geri vermeden önce bardağına biraz döküyor. "Neden gitmesine izin verdin?"

"Konunun tartışmaya açık olmadığını söyledim."

"Viktor." Kızgın bakışlarımı ona çevirdiğimde, "Onu sevdiğin çok açık. Neden gitmesine izin verdin?"

"Kaçırılan kurbanımı benimle kalması için zorlamayacağım."

"Lara'yı ben kaçırdım. Eğer gitmesine izin verseydim, muhtemelen şu anda evli olmazdık."

"Sen ve Lara için durum farklı," diye mırıldandım. "Nasıl yani?"

Onunla göz göze geldik. "Lara'yı kurtardın. Ben Rosalie'nin ailesinin öldürülmesinde rol aldım. Arada büyük fark var kardeşim."

Gabriel başıyla onayladıktan sonra, "Bu hikâyeye ilgili tek bir sorun var," der.

"Ne?"

"Sen cinayete katılmadın. Onları öldüren Nikolas'tı."

Başımı sallıyorum. "Bu Rosalie'nin hislerini değiştirmez. Beni affetmesi için onu zorlayamam."

"Doğru," diye mırıldanıyor içkisinin yarısını yudumlamadan önce.

İçimi çektim. "Onun kendi özgür iradesiyle benimle birlikte olmasını istiyorum. Bu seğimi ondan almayacağım."

Gabriel omzumu okşuyor ve grubun geri kalanına katılmadan önce bir süre daha benimle oturuyor.

Cebimden telefonumu çıkarıp Rosalie'ye bir mesaj gönderiyorum.

Neden bana adresini vermiyorsun?

Şişenin yarısını boşaltıyorum ve mesajı okumadığında bir tane daha gönderiyorum.

Bana güvenmediğin için mi?

Yine okunmamış.

Takip cihazını kontrol ediyorum ve hâlâ restoranda olduğunu görüyorum. Restoranın saat kaçta kapandığını kontrol ediyorum ve kapıların saat 10'da kapandığını gösterdiğinde kaşlarımı çatıyorum.

Hay sikeyim. Keşke dizüstü bilgisayarım yanımda olsaydı da kamera kayıtlarını kontrol edebilseydim. Daha önce gördüğüm şeyi düşünüyorum - Rosalie binanın yanından geliyor.

Dairesinin restorana yakın olduğunu fark ettiğimde yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Ya da üstünde.

Yakaladım seni, Küçük Gül.

Kahretsin, en azından nerede yaşadığını biliyorum. Bu büyük bir rahatlama.

Bölüm 23

Rosalie

Sadece iki çanta ve bir el bagajı alabildim ve geri kalan eşyalarımı geride bırakmak zorunda kaldım. Mümkün olduğunca az zaman harcadım, sadece elbisemi çıkarıp kot pantolon ve tişört giydim, sonra da hiç açmadığım bavulumu kaptığım gibi kaçtım.

Havaalanına gitmek için taksiye bindiğimde sinirlerim tepeme çıkıyor. Toronto'ya uçmaya karar verdim. Orası başka bir ülke ve ailemle birlikte olduğum son yer. Umarım Cosa Nostra beni orada takip etmez.

Peşimden gelirlerse ne yapacağımı bilmiyorum.

Eğer şimdi Viktor'a geri dönersem, bu onun korumasına ihtiyacım olduğu için olacak ve bu ona haksızlık olur.

Düşüncelerim o kadar çok şeyle dolup taşıyor ki odaklanmakta zorlanıyorum.

Viktor'un kollarında geçirdiğim son iki günün her saniyesini çok sevdim ama yine de kendimi suçlu hissediyorum. Bunu açıklamak zor. Viktor'la sevişmek bana doğru geliyordu ama vicdanım onun büyükbabamın ve amcamın öldürülmesinde rol aldığını unutamıyorum.

Bu beni kötü bir insan yapar. Değil mi? Ailemi yok eden adamla yattım.

Beni kaçıran kişiye aşık oldum.

Hıçkırığa dönüşen bir kahkaha patlattım.

Tanrım, sanki ikiye bölünmüş gibiyim. Bir yanımla Viktor'la birlikte olmak istiyorum ama diğer yanımla aileme ihanet edemiyorum.

Ve şimdi de Cosa Nostra beni öldürmekle tehdit ediyor.

Çünkü büyükbaban onlardan 10 milyon dolar çaldı.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, havaalanına doğru giderken gözlerim yanımdan geçen manzarayı görmüyor.

"Ne yaptın, Nonno?"

Kalkış terminaline yanaştığımızda, hızlıca ücreti ödüyorum ve iniyorum. Şoför valizlerimi indiriyor, sonra da bana iyi uçuşlar diliyor.

Valizimi kaptığım gibi aceleyle terminale giriyor ve uçuş rezervasyonu yapmak için American Airways bölümüne koşuyorum.

Tam sıraya girmek üzereyken bir adam önüme geçti. Ceketini yana çekip silahını gösterdi ve "Bay Parisi sizi görmek istiyor" dedi.

Gözlerim adamın yüzüne kayıyor ve kaçmaya çalışmamam için beni uyaran acımasız ifadeyi alıyorum.

"Bana sorun çıkarırsan seni öldürme talimatı aldım," diye tehdit ediyor.

Oh, Tanrım.

Tam kaçacakken durdurulmanın şoku beni bir adım geriye savuruyor.

Adam çıkışa doğru başını sallıyor. "Yürü." Hareket etmeye başladığımda bacaklarım öncü oluyor.

Kaçmaya çalışsam beni gerçekten vurur muydu?

Evet. Uğraştığınız mafya bu.

Attığım her adımda kalbim daha da hızlı atıyor. Çıkışa yaklaşırken yavaşlamaya başlıyorum, ama adam

Çantalarımıdan birini elimden aldı ve kolumu acımasızca kavradı. Öne doğru çekiliyorum ve yumuşak bir çığlık atıyorum.

"Seni vuracağım," diye tekrar tehdit ediyor.

Diğer tüm insanlar gidecekleri yerlere koşturmakla o kadar meşguller ki benim zorla havaalanından çıkarıldığımı fark edemiyorlar.

Bagajımı almak için başka bir adam geliyor. Bir SUV'un arkasına zorla bindirilirken adamın beni acı verici bir şekilde kavramasından kurtulmak için kolumu bükmeye çalışıyorum. O kadar sert itiliyorum ki arka koltuğa yayılıyorum.

Hayır! Hayır!

Oturur pozisyona geçiyorum ve adamlar araca binmekle meşgulken ben de el çantamdan telefonumu çıkarıyorum.

Viktor'un adını tuşladığım anda cihaz elimden alınıyor ve arama sonlandırılıyor.

Kahretsin. Lütfen, cevapsız bir arama gösterisin.

"Böyle bir numarayı bir daha denersen..." Silahını kılıfından çıkarıp şakağıma dayadı ve "Bang" diye bağırdı.

Tüm vücudum korkuyla sarsılıyor ve korkudan tüylerim diken diken oluyor.

Diğer adam bizi Parislilerin malikanesine götürürken silahını tekrar kılıfına koymuyor ama kalçasına dayıyor.

Zorla cipten çıkarıldım ve evin içine sürüklendim. Alissa'nın doğum gününü kutladığı dışarıdan hâlâ müzik sesi geliyordu.

O da işin içinde miydi? Bu yüzden mi beni ziyarete geldi ve partisine davet etti?

İhanete uğramışlık hissi beni derinden sarsıyor ve çalışma odasına götürölüp itilip kakılıyorum. Kapı arkamdan çarparak kapanıyor ve kocaman gözlerle Cosa Nostra'nın beş kafasına bakıyorum.

Bay Parisi daha önce oturduğum sandalyeyi işaret ediyor ama görmezden geliyorum. Ayakta durmayı tercih ederim.

Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor, nefesim kesildiği için ağzım kuruyor.

Tüm eşyalarımı bırakmalıydım. Onlar beni izlemeleri için muhafız bulmadan önce taksiye binip şehrin dışına çıkmalıydım. Fırsatım varken Viktor'a neler olduğunu anlatmalıydım.

Kahretsin, ne kadar aptalmışım.

Ben hareket etmeyince Bay Greco ayağa kalkıyor ve üç adımda bana ulaşıyor. Avucu yanağıma o kadar sert çarpıyor ki yana düşüyorum. Acı yüzümün sol tarafının tamamını kaplıyor, derim sanki küçük alevler beni yalıyormuş gibi karıncalanıyor. "Kaçmaya çalışmanıza şaşırmadım," diyor Bay Parisi. "İ korkak olmayan bir Manno ile tanışmadım."

Kendimi oturur pozisyona getirip avuç içimi alev alev yanan yanağıma bastırırken duygularım karmakarışık.

Hayatımda ilk kez biri bana vurdu ve bu durum beni şok etti.

Viktor bile beni esir aldığımda bana vurmadı. Beni çekiştirmiş ve zorla zapt etmiş olabilir ama asla vurmadı.

"Gerçekten seni izlemeyeceğimizi mi sandın?" Bay Amato soruyor.

Tanrım, Çok aptalım.

Havaalanında beni durduran adam bir adım öne çıktı. "Arama yapmaya çalıştı ama ben durdurdum. Telefon kilitli."

Bay Parisi telefonumu aldı ve bana ters ters baktı. "Şifre ne?"

Başımı umutsuzca sallıyorum çünkü Viktor'la aramızdaki mesajları okurlarsa ne olacağını ancak Tanrı bilir.

Öfke yüz hatlarını gerginleştirir. "Kimi aramaya çalıştın?" "Dokuz-bir-bir," diye yalan söyledim ayağa kalkarken.

"Kadının bize geri ödeyecek parası yok," dedi Mr. Amato diyor ki. "Sadece onu öldürün ve bu işi bitirin."

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Hayatımı kurtarmak için yalvaramadan Bay Messina, "Borcun ödenmesi gerekiyor!" diye çıkıştı.

"Parayı ondan nasıl almamızı öneriyorsunuz?" Mr. Parisi soruyor.

Panik içinde, Viktor'dan istemek zorunda kalsam bile alacağımı söylemek üzereydim ki Bay Greco gelip önümde durdu, gözleri beni fiziksel olarak hasta hissettiren ahlaksız bir açlıkla üzerimde geziniyordu.

"Benimle evlenmesi şartıyla borcunu ödeyeceğim."

Ne? Benden üç kat yaşlı bir adamla evlenmemin imkanı yok.

Bay Greco rahatlıkla elli yaşlarında ve gözlerindeki şeytani parıltı onu iğrenç gösteriyor.

"Aklını mı kaçırdın, Salvatore?" Bay Parisi gülüyor.

Adamlar tartışmaya başlarken beni sandalyeye ittiler.

Bay Amato, "Ben oyumu hızlı bir ölümden yana kullanıyorum," diye mırıldandı.

Böyle bir şey olmayacak.

"Ödemenin bir yolunu bulacağım," diye söze girdim ama kimse beni dinlemek istemiyor.

Hayal kırıklığı göğsümü dolduruyor ve ellerim yumruk haline geliyor.

Bay Greco, "Yaşlı eşim öldükten sonra genç bir eşle idare edebilirim," diyor.

Yüce Tanrım.

Başımı sallamaya başlıyorum, ama Bay Greco bana sandalyenin üzerinden bir tokat atıyor. Sert bir gümbürtüyle düşüyorum, görüşüm kararıyor ve ağızma bakır tadı doluyor.

"Bu kadınla gerçekten evlenmek istiyor musun?" Bay Parisi soruyor. "Evet. Ailesini görünce şiirsel bir adalet olacağını düşünüyorum. seks köleliği ticareti."

Ne? Hayır! Hayır!

Bay Greco'nun sözleri yanan kömürler gibi içime işlerken, aklım başımdan gitmiş bir halde tüm adamlara bakıyorum.

Ayağa kalkarken "Yapmadık," diye itiraz ediyorum.

"Kapa çeneni, sürtük," diye kükrer Bay Greco. "Ailenle bağlarımızı neden kopardık sanıyorsun? Her köşe başında karı satıyorlardı."

Bugün öğrendiğim şeyler... Tanrım, ailem hakkında bilmediğim o kadar çok şey varmış ki. Borç. Seks ticareti.

Babamın gerçekte nasıl öldüğünü.

Tanrım, büyükbabamın ve amcamın bana söylediği her şey yalan mıydı?

"Tanrım," diye küfrediyor Bay Amato. "Bu kadar yeter."

"Borcunu bir şartla öderim," diye devam ediyor Bay Greco iğrenç planına. "Düğün, ben Sicilya seyahatime çıkmadan önce gerçekleşmeli."

Bay Parisi, "Dört gün içinde gidiyorsunuz," diye yanıtlıyor.

Adamlar kaderimi tartışırken, yoğun korku vücudumun her santimini dolduruyor ve ben titreyen bir karmaşa haline geliyorum.

Bir an sessizlik oldu, sonra Bay Parisi "Oylama yapılacak" dedi. Diğer adamlara bakar. "Kim evliliği destekliyor?"

Teker teker eller havaya kalkıyor. Sadece Bay Messina aynı fikirde değil. Bay Parisi, "O zaman anlaştık," dedi ve gözleri dinlendi

bana. "Bay Greco az önce hayatını kurtardı. Dört gün içinde evleneceksin." Dikkatini benden çok daha yaşlı olan adama çevirirken, Bay Greco beni parçalayacakmış gibi bakıyor. "Yeminler edilmeden önce paranın transfer edilmesini bekliyoruz."

Az önce olanlardan dehşete düşmüş bir halde Bay Parisi'ye yalvaran bir bakış attım. "Parayı bulabilirim. Sadece zamana ihtiyacım var."

Bay Greco karanlık bir kıkırdama çıkarıyor, sonra kolumu tutuyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Tiksinti o kadar sert vuruyor ki midemde safra çalkalanıyor.

"Büyükbabanın aksine, biz bir anlaşma yaptıktan sonra geri dönmeyiz." Yine kıkırdıyor, sesi midemi bulandırıyor.

"Lütfen yapma," diye yalvarıyorum çekip kurtarmaya çalışırken. "Sana ödeyecek parayı bulabilirim."

Bay Parisi elini kapıya doğru sallayarak, "Olan oldu," diye mırıldandı.

"Hayır," diye ağlıyorum.

Bay Greco'nun tutuşuna karşı çekiyorum, ama kolunu geri çekiyor ve darbeyi engellemeye çalışsam da yumruğu çeneme o kadar sert çarpıyor ki, karanlık bir çukura batmadan önce gözlerimin arkasında ışıklar patlıyor.

Bölüm 24

Rosalie

Bilincim yerine geliyor ve kendimi bir yatak odasında yerde yatarken buluyorum.

Partiden gelen müziği hâlâ duyabiliyorum. Parislilerin malikanesinde olduğumu ve ben baygınken götürülmediğimi bilmek içimi rahatlatıyor.

Kendimi yukarı iterken yüzümün sol tarafı ağrıyor ve şişmiş hissediyorum. Elimi kaldırıyorum ama parmaklarım alt dudağıma değdiği anda acıdan irkiliyorum.

Bir iniltiyle ayağa kalktım ve etrafıma bakındım.

Misafir odalarından birindeyim. Bir yatak ve bir tuvalet masası var ve her şey Bayan Parisi'nin her zaman çok sevdiği dantel ve fırfırlarla dekore edilmiş.

Sonra ne olduğunu hatırlıyorum. İçime dolan korkunun ağırlığıyla midem bulanıyor.

Cosa Nostra beni Bay Greco ile evlenmeye zorlayacak. Adam benden çok daha yaşlı.

Bu delilik!

Nefeslerim daha hızlı gelmeye başlıyor ve kollarımı kendime doluyorum.

Bunun olmasına nasıl izin verdin, Rosalie? Çok aptalsın!

Kim hayatı boyunca iki kez kaçırılır ki?

Panik beni pencereye sürükledi. Pencereyi ardına kadar açıyorum ve aşağıdaki zemine bakıyorum.

Birden Viktor'un beni kaçırdığı anı aklıma geliyor. Düşmemi engellemek için beni eve geri çektiğinde canımı yaktığı için nasıl özür dilediğini hatırlıyorum.

O geceden sonra bir kez bile vücudumda çürük olmadı.

Şimdikininki aksine. Dudağım patladı ve yüzüm muhtemelen duvara çarpmışım gibi görünüyor.

Bir evliliğe zorlanacağım ve ne olacağını bilmek için fazla hayal gücüne gerek yok. Bay Greco bana tecavüz edecek. Çocuklarını doğurmam için beni zorlayacak. Beni dövecek.

Viktor bunların hiçbirini yapmadı.

Tanrım.

Rosalie, büyük bir hata yaptın ve şimdi bunu olabilecek en kötü şekilde ödeyeceksin.

Farkına vardığım şey bedenimi titretirken pencerenin yanına çömelıyorum.

Viktor ve Luna'nın yanına dönmek için her şeyimi verirdim. Beni güvende hissettirdi ve bana saygılı davrandı. Onunla kavga ettiğimde bile bana el kaldırmadı. O son iki gün bana çok sevildiğimi ve değer verildiğimi hissettirdi.

İlkim olduğu için çok mutluyum çünkü kaçmayı başaramazsam, Viktor'un anısı beni önümüzdeki karanlık günlerde taşımak zorunda kalacak.

Tanrım, hayatımın aşkını yaşama şansım vardı ama Rahiplikten daha büyük bir canavara dönüşen ailem yüzünden buna izin verdim.

Hayal kırıklığı ve kalp ağrısı göğsümde bir fırtına yaratıyor.

Yeter artık! Bir ÇIKIŞ yolu bul.

Ayağa kalkıyorum ve tekrar yere bakıyorum. "Tanrım, ben çocukken bu çok daha kolaydı," diye mırıldanıyorum bacağımı pencere pervazına atarken.

Diğer bacağımı sallarken sıkıca tutunuyorum, sonra kafesteki delikler arasında ayağımı buluyorum. Yavaşça aşağı inmeye başlıyorum, tutunacak bir yer arıyorum.

Birden tahtanın kırıldığını duydum. Bir nefes çekiyorum, sonra kafes evden uzaklaşıyor ve beni çığlık attırıyor.

Hayır! Hayır!

Daha da aşağıya iniyorum, ama ahşap yaşla birlikte aşınmış olmalı ve yol veriyor. Düşerken bir çığlık daha atıyorum. Yere o kadar sert çarpıyorum ki dişlerim takırdıyor ve sağ elimle bileğimde keskin bir acı alevleniyor.

Birinin beni duymuş olması gerektiğini bildiğimden, acıyı görmezden gelmeye ve ayağa fırlamaya çalışıyorum. Sağ elimi göğsümde tutarak çimlerin üzerinden sınır duvarına doğru koşuyorum ama duvara nasıl tırmanacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Birden sırtıma bir şey çarpıyor ve mükemmel yeşil çimenlere çarpıyorum. Koluma dayanılmaz keskin bir ağrı saplanıyor. O kadar şiddetli ki görüşüm bulanıklaşıyor ve bir mide bulantısı dalgası vuruyor, vücudumun her yeri ateş gibi yanıyor.

Üzerimdeki ağırlık kalkıyor, sonra yaralı kolumdan tutulup yukarı çekiliyorum. İçimden acı dolu bir çığlık kopuyor.

Bir muhafız tarafından eve geri götürüldüm, orada Cosa Nostra'nın liderleri toplanmış, hepsi bana bakıyordu

Öfkeyle.

Bay Greco bize doğru yaklaşıyor ve bana vurmak için kolunu kaldırdığında içgüdüsel olarak başımı eğiyorum. Gardiyan beni geri çekerek kolumun daha fazla acımasına neden oldu.

Çığlık atamadan bir yumruk yüzüme çarptı. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Beni ayakta tutan tek şey gardiyandı.

"Neler oluyor?" Alissa'nın endişeli sesini duyuyorum, sonra çığlık atıyor, "Rosalie'ye ne yapıyorsun? Bırak onu!"

"Partine geri dön," diye kızına çıkışır Bay Perisi. "Hayır," diye itiraz eder. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Görüşüm geri geliyor ve yalvaran bakışlarımı Alissa'ya çeviriyorum. "Bana yardım et."

Yüzü şoktan paramparça olmuş, ama bana doğru bir adım atmaya çalıştığında, babası onu tutuyor ve evin içine geri itiyor. "Sabrımı sınama, Alissa. Bu bir iş. Arkadaşlarının yanına dön."

"Baba," diye nefes nefese kaldı. "Rosalie benim arkadaşım." "Git, Alissa," diye bağıyor Bay Parisi ona.

"Hayır!" diye bağıyor ve o kadar inandırıcı ki, Alissa'nın da benim kadar şok olduğunu ve bununla hiçbir ilgisi olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Belki o da benim gibi ailesinin işlerinden habersizdir.

"Beni evlendirecekler Bay Greco," diyorum ona, sesim kısık ve yalvarırcasına. "Ailemin ne yaptığını bilmiyordum."

"Yeter," diye kükrüyor Bay Parisi. Beni işaret ediyor. "Alessandro, kızı odaya geri götür ve gardiyanlardan birinin tüm pencereleri kapattığından emin ol ki bir daha kaçılamayacak." çalışmasın."

"Evet, patron," diye cevap veriyor gardiyan, sonra omuzlarımdan tutup beni herkesin önünden geçmeye zorluyor.

Alissa bana uzanmaya çalışıyor ama babası onu tutuyor ve "Bu doğru değil baba" diye ağlıyor.

Çaresizlikten bağıriyorum, "Alissa, Viktor'u ara. Ona neler olduğunu anlat."

Bay Greco kafamın arkasına bir tokat atmadan önce "Kapa çeneni," diye çıkıştı.

Tekrar bir bulantı dalgasına kapılmadan önce başımı döndüren bir dalga beni vuruyor. Bu sefer öğürüyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

Kahretsin, sanırım beyin sarsıntısı geçiriyorum.

Merdivenlerden yukarı sürüklendim ve yatak odasına geri itildim.

Bay Greco bizi içeri kadar takip ettikten sonra, "Siz pencereyi kapatmak için bir şeyler getirirken ben kadınla kalacağım" diye emretti.

Kapı muhafızın arkasından kapanıyor ve başka bir baş dönmesi dalgası vurduğunda, Bay Greco beni vücuduna çekiyor.

Benimle göz göze geliyor, sonra acımasızca sırtlıyor. "Müstakbel gelinimi örnek almamın kimsenin umurunda olacağını sanmıyorum."

"D-do-" Her şey karardığında kelimeyi bitirmeyi başaramıyorum.

Kendime geldiğimde sabah ışığı parlaktı ve görüşümün alışması bir an aldı.

Başım o kadar kötü çarpıyor ki, gözlerim sulanmaya başlıyor. Hareket etmeye çalıştığımda, sağ kolum yakıcı bir acıyla canlanıyor.

"Günaydın," diye fısıldadığını duyuyorum Alissa'nın, sonra alnıma serin bir bez bastırılıyor. Bakışlarımı ona çeviriyorum ve çenesinin titreyişini, yanağından aşağı süzülen bir damla gözyaşını izliyorum. "Çok özür dilerim. Babamı, sana bakmama izin vermezse onu babam olarak kabul etmeyeceğime dair tehdit ettim."

Oturmakta zorlanıyorum ama Alissa'nın yardımıyla başarıyorum.

Sonra Bay Greco'nun son anısı içimi ürpertiyor. Panik göğsümde alevlendi ve yataktan fırladım. Banyoya koşup kapıyı çarparak kapattım.

İçimde kimse varmış gibi hissetmiyorum.

Tanrım.

"O sana... tecavüz etmedi," diyor Alissa kapının diğer tarafından. "Ben senin peşinden koştum, yani babam da benim peşimden geldi. Seni baygın bulduk ve babam Bay Greco'ya gitmesini ve düğün sonrasına kadar beklemesini söyledi."

Alnımı kapıya yaslıyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

Tanrı'ya Şükür. Bay Greco beni zorlamadan Önce bu kâbustan kurtulmanın bir yolunu bulmak için hâlâ zamanım var.

"Lütfen dışarı çık," diye yalvarıyor.

Alissa neler olduğunu öğrendiğinden beri benim tarafımda. Şu anda gerçekten bir müttefike ihtiyacım var.

Kapıyı açtım ve eskiden benim için bir kardeş gibi olan kızla göz göze geldim.

Kollarını bana doladığında yüzü çöküyor. "Keşke sana yardım edebilseydim ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Hıçkırıklar içimi titretmeye başlıyor ve sol kolumla onu kavıyorum. "Lütfen. Viktor Vetrov'u ara. Beni almaya gelecektir."

"Numarasını bilmiyorum." Alissa bana bakmak için geri çekildi.

Ben de bilmiyorum, bu yüzden ona veremem.

Sahip olduğum azıcık umut da yok oldu ve midemde boş bir his bıraktı.

Kaçmak için çaresizce, "Beni evden çıkarmanın bir yolunu biliyor musun?" diye soruyorum.

Alissa başını sallıyor.

"Beni kaçırmaya çalışabilirsin. Arabanın bagajında saklanabilirim."

Alissa'nın çenesi yeniden titremeye başlar. "Alessandro bu yatak odasını koruyor. Onu geçemeyiz."

Kahretsin.

"Bay Greco'yla evlenemem," diye fısıldıyorum, olan biten her şeyden ve bu kâbustan bir çıkış yolu bulamamaktan dolayı perişan halde.

Ailem hakkında öğrendiğim onca şeyden sonra Viktor'u terk etmem çok aptalca geliyor. Kötü biri olabilir ama şu anda ihtiyacım olan şey o.

Çünkü sadece bir kötü adam sizi kurtarmak için gerekeni yapar. Gerekirse dünyayı yakar.

Varlığımın her zerresiyle Viktor'un bunu benim için yapacağını biliyorum. Keşke ona neler olduğunu anlatabilseydim.

Bana hiç yalan söylemedi. Verdiği her sözü tuttu.

Oh, Tanrım.

İçimden hıçkırıklar fışkırırken sol kolumu belime doluyorum.

Sırf seks kaçakçılığıyla geçinen bir aileye sadık olduğum için güvenebileceğim tek kişiden uzaklaştım.

Alissa beni tekrar kucaklıyor ve ben ağlarken bana sarılıyor. Büyükbabam ve amcam hakkında bildiğim her şeyle birlikte,

Viktor'a aşık olduğum için artık suçluluk duymadığımı, sadece onu terk ettiğim için kalp ağrısı ve pişmanlık duyduğumu fark ettim.

Beni kurtarmaya gelirse, insanları öldürecektir. Hatta Bay Parisi'yi bile öldürebilir ve ben bunu ona karşı kullanmam çünkü bu sayede yaşlı bir adamla evlenip hayatımın geri kalanını tecavüz ve istismara uğrayarak geçirmek zorunda kalmam.

Bazen insanlar ölmeyi hak eder - tıpkı büyükbabam ve amcam gibi. Günahlarının bedelini ödemek zorundaydılar.

Bu onları artık sevmediğim anlamına gelmiyor, sadece olayların neden bu şekilde gelişmek zorunda kaldığını anladığımı anlamına geliyor.

Ve şimdi ailemin günahlarının bedelini de ödemek zorundayım.

Bölüm 25

Viktor

Luca'yla birlikte depoya girerken, "Lanet olası silah yine bozulursa, o herifi öldürürüm," diye tehdit ediyorum.

Juan-Paul sunum için her şeyi hazırlamaya çalışırken bir fare gibi etrafta koşuşturuyor.

"Bir da ha vaktimi boşa harcamasan iyi edersin," diye uyarıyorum onu, sözlerime sinmiş ölüm vaadiyle.

L Ütfen zaman ımı boşa harca ki seni Öld Ürebileyim.

"Her şey hazır, Bay Vetrov," diyor ama kendinden pek emin görünmüyor.

Arkamdan Heckler & Koch'umu çekip namluyu ona doğrultuyorum. "Lanet silahı ateşle ve işe yaraması için dua et."

Şakaklarından terler akmaya başlamışken başını sallar ve modifiye edilmiş Glock'u eline alır. Gergin bir ifadeyle hedefe nişan alır ve tetiği çektiğinde hiçbir şey olmaz.

Juan-Paul kekelerken acımasız bir gülümseme ağzımın kenarını çekiştirmeye başladı, "B-bekle. Tekrar denememe izin ver."

Aptal herif.

Neler olabileceğini bildiğimiz için Luca ve ben birkaç adım geri çekildik.

Juan-Paul tetiği tekrar çektiğinde, ikinci mermi bir önceki tamamlanmamış boşalmaya çarpar ve

Silah herifin elinde patlıyor, üzerine şarapnel parçaları ve kalan mermilerin bir kısmı sıçırıyor.

Neyse ki kurşunların hiçbiri aptalı anında öldürmüyor. Yere düşer ve yaralarının neden olduğu acıdan sesini çıkarması biraz zaman alır.

Yavaşça yaklaşıyorum ve silahımın namlusunu şakağına dayıyorum. Gözlerimi ona kilitleyerek, "Sana gerçek bir silahın nasıl çalıştığını göstereyim," diye mırıldanıyorum.

"Hayır!"

Tetiği çekiyorum ve gözlerindeki ışığın anında sönmesini izliyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" Luca sorar.

Omuz silkiyorum. "Birazcık." Sonra arkadaşşıma sırtıtıyorum. "Yine de silahın elinde patlamasını izlemek eğlenceliydi. Bugünü bir zafer olarak kabul ediyorum."

Juan-Paul'un adamlarıyla uğraşmadan, Luca ve ben depodan çıktık. Luca direksiyonun arkasına geçerken ben SUV'umuzun yolcu koltuğuna tırmanıyorum.

Telefonumu çıkarıp Rosalie'nin mesajlarıma cevap verip vermediğini kontrol ediyorum ama hiçbir şey yok. Sadece ona gönderdiğim mesajlar var.

Neden bana adresini vermiyorsun?

Bana güvenmediğin için mi?

Şimdi de beni görmezden mi geliyorsun, Moya

Malen'kaya Roza? Köpeğinin bokuna bastım.

Endişelenmeye başlıyorum.

Eğer cevap vermezsen, New York'a uçuyorum.

Beni test etme, Moya Malen'kaya Roza.

"Rosalie cevap verdi mi?" Luca bizi özel jetimizin beklediği havaalanına götürürken soruyor.

"Hayır." Üç gündür ondan haber alamıyorum ve endişelendiğimi söylemek yüzyılın en hafif tabiri olur.

Takip cihazını kontrol ettim ve hâlâ Giovanni Parisi'nin evinde olduğunu gördüm. Kızının Rosalie ile aynı yaşta olduğunu biliyorum, bu yüzden eski bir arkadaşıyla yeniden bağlantı kurduğunu varsayıyorum.

Dün Alissa Parisi'nin doğum günüydü. Bu yüzden Rosalie kokteyl elbisesi giydi.

Özel jete bindiğimiz anda dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve yazmaya başladım. Parisi'nin evinin yakınındaki tüm CCTV ve güvenlik kameralarını açıyorum ama her şey sessiz görünüyor.

Luca yaklaşıp ekranı kontrol ettikten sonra "Kimin yeri bu?" diye soruyor.

"Giovanni Parisi."

Kaşları havaya kalkıyor. "Neden Cosa Nostra'yı araştırıyorsun?"

"Rosalie orada."

Arkadaşım bana endişeli bir bakış attı. "Lütfen Cosa Nostra ile bir savaş başlatma. Barış anlaşması yapmak yıllarımı aldı."

Bir kahkaha attım. "Merak etme. Sanırım Rosalie, Alissa'yı ziyaret ediyor. Aynı yaşta. Ailelerin bağları olduğu için, eminim kızlar arkadaşlardır."

Luca'nın telefonuna bir çağrı gelir. "Babam arıyor."

"Selam *baba*," diye cevap veriyor. "Ben iyiyim, ya sen?"

O

dinler, sonra bir kıkırdama çıkarır. "Viktor'un somurtmasını izliyorum."

Arkadaşıma ters ters baktım.

Tekrar kıkırdıyor, sonra da açıklıyor: "Rosalie'nin gitmesine izin verdi, o da New York'a gitti. Aptalca bir şey yapmasın diye ona bebek bakıcılığı yapmak zorunda kaldım." Luca aniden dikleşiyor, endişeyle kaşlarını çatıyor. "Dur bakalım. Viktor duyabilsin diye hoparlörü açıyorum."

"Merhaba Viktor," diye Lucian Amca'nın sesi geliyor.

"Selam Lucian Amca. Ne var ne yok?"

"Rosalie New York'taysa başı belaya girebilir." "Neden?"

"Sen ve Luca kendi pozisyonlarınızı devralmadan önce oldu. Sen on yedi yaşında olmalısın?"

Sabırsızlanıp "Ne oldu?" diye sordum.

"Cosa Nostra Manno'ların seks ticareti yapmasını onaylamıyordu. Bu yüzden Liam onları kovmadan önce Chicago'ya taşındılar ve Kanada'ya yerleştiler."

"Bunu zaten biliyorum," diye mırıldandım.

"Manno'ların şehre girmesi yasaklandı Viktor," diyor Lucian Amca, sesi endişeyle gerilerek. "Antonio Cosa Nostra'dan para çaldı ve Rosalie'nin babasının öldüğü kazanın arkasında onların olduğundan eminim."

Ne?

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Mafyanın başına geçtiğimde bunu bana neden söylemedin?" Luca endişeli bakışlarını üzerime dikerek soruyor.

"İşimiz için önemli değildi. Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmedim bile. Büyük anlamda bir önemi yoktu.

Çünkü Mannos radarımıza bile yakalanmadı," diye cevaplıyor Lucian Amca.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" derken vücudumdaki her kas geriliyor. Bana Cosa Nostra'nın Manno'ları New York'tan yasakladığını mı söylüyorsun? Antonio onlardan çaldı ve şimdi Rosalie düşman topraklarında mı?"

"Bu her şeyi özetliyor," diye mırıldandı Lucian Amca.

"*Blyad'!*" Koltuğumdan fırlayarak pilota doğru yürüdüm ve "Yönünü New York'a çevir" talimatını verdim.

"Evet, Bay Vetrov."

Luca'ya geri dönüyorum, sonra göğsümde öfke patlıyor ve deri koltuklardan birini tekmeliyorum.

Telefonumu çıkarıp Rosalie'nin numarasını çeviriyorum ama arama hemen otomatik mesaja düşüyor.

"*Blyad',*" diye bağıriyorum korku kalbime damlarken.

Aceleyle pilota döndüm ve "Ne kadar sürer?" diye sordum. "Beş saat kırk beş dakika, Bay Vetrov."

İsa.

Luca'nın yanına dönüyorum ve hâlâ babasıyla telefon görüşmesi yapan arkadaşımın göz göze geliyorum.

"Parisi'yi arıyorum," diye mırıldandım.

"Yapma," diye tersliyor Lucian Amca. "Bu onlara siz gelmeden önce bir plan düşünmeleri için zaman kazandıracaktır. Ayrıca, sakinleşmek için zaman ayırın. Eğer oraya vardığınızda kız tehlikede değilse, gereksiz bir savaş başlatmamış olursunuz ve sadece merhaba demek istemişsiniz gibi davranabilirsiniz. Eğer kızın başı dertteyse, bizzat orada olmanız onlara oyun oynamadığınızı gösterir ve kızın zarar görmeden gitmesine izin verebilirler."

O haklı.

Yerimde duramayarak uçağın kısa boyunda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım.

Tanrım. Umarım Rosalie sadece Alissa'yı ziyaret ediyordur ve başı belada değildir.

Ya da daha kötüsü, çoktan

ölmüş. Hayır! Hayır!

Çok geç kalmış olabileceğim düşüncesiyle nefes alışverişim hızlanıyor.

"Oraya vardığımda Rosalie hayatta olsa iyi olur," diyorum, sesim endişe ve öfkeden boğuk çıkıyor. "Yoksa New York'taki tüm Sicilyalıları yok ederim."

"Dua edelim de iş o noktaya gelmesin," diyor Lucian Amca. Luca babasına, "Daha fazlasını öğrendiğimizde seni arayacağım," diyor.

Aramayı sonlandırır, ardından Nikolas, Gabriel ve Liam ile bir grup sohbeti açar.

Nikolas, "Bu bir sürpriz," diye cevap verdi.

"Viktor ve benim için New York'ta ihtiyacımız var," diye Luca diğer Rahiplik üyelerini bilgilendirir. "Sadece destek olarak."

"Ne için?" Liam soruyor.

"Görünüşe göre Manno'ların New York'a girişi yasaklanmış ve Cosa Nostra'ya borçları var," diye mırıldandım, ses tonum öfkeyle doluydu.

Nikolas, "Yani Rosalie doğrudan onların eline düştü," dedi. "Bu berbat bir şey."

"Bu olay sen Yunan mafyasının başındayken oldu," diyorum Nikolas'a. "Bilmiyor muydun?"

"Yok artık," diye kıkırdıyor. "Liam ve Luca'nın bana onun kim olduğunu söylediği toplantıya kadar Manno'nun varlığından haberim yoktu."

"Liam?" Ben soruyorum.

"O pisliğin sadece benim bölgemde sorun çıkardığını biliyordum, geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordum, yoksa sizi uyarırdım."

Doğru.

Gabriel, "Bu tam bir keşme keş," diye fikrini belirtiyor.

"Beş buçuk saat içinde orada olabilirim."

"Ben de," diye beni temin ediyor Nikolas.

"Üç dakika içinde orada olurum," diyor Liam. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Luca, "Hepimiz oraya varana kadar bekleyin," diye cevap verir. "Bırak Viktor Giovanni'yle konuşsun. Rosalie'nin başı belada değilse, o zaman çok şüpheli görünmeyecektir, ama hepimiz Cosa Nostra'yla yüzleşirsek, anında savaş çıkar."

"Anladım," diye onaylıyor diğer adamlar.

"Liam, silahları getir. Benim sadece iki Heckler & Kock'um var," diyorum.

"Yapacağım."

"Central Park South'taki evimde buluşuruz. Luca'ya adresi mesaj attırırım."

Görüşmeyi sonlandırmadan önce herkes aynı fikirde.

Oturup dizüstü bilgisayarımı tekrar açıyorum ve Parisi'nin evinin etrafındaki güvenlik kameralarına giriyorum. Hâlâ sessiz.

Tanrım, bırak Rosalie iyi olsun ve sadece Alissa'yı ziyaret etsin.

Uçuş çok uzun sürüyor ve iniş on dakika kala Parisi'nin evinde bir hareketlilik olduğunu fark ediyorum.

"Hareket var," diye mırıldandım.

Luca ekranı görebilmek için daha yakına eğilir.

Giovanni karısına ve Alissa'ya bir arabaya kadar eşlik eder, sonra eve doğru başını sallamadan önce onların uzaklaşmasını izler. Ön kapıdan iki muhafız çıkar ve onları tutmaya çalışan Rosalie'yi sürükler.

Blyad'.

Hava ciğerlerimi aceleyle terk ediyor ve vücudumdaki her kas geriliyor.

"Siktir," diye tersliyor Luca.

Güzel yüzündeki her çürük kalbime acımasız bir darbe indiriyor. Cildinin siyah ve mavi olmadığı yerler solgun. Yüz hatları acıdan paramparça olmuş, bana tonlarca acı çektiğini söylüyor.

Aman Tanrım.

Nefes alışım hızlanıyor ve göğsümde bembeyaz bir öfke patlıyor.

Zorla bir cipe bindirilmesini izliyorum. Parisi onunla birlikte arkaya tırmanıyor, sonra araziden uzaklaşıyorlar.

Daha önce hissetmediğim bir öfke, bedenimi titretiyor. Cosa Nostra'yı yok edeceğim.

Sesim katliam ve yıkımla dolu. "Onları öldüreceğim."

Parisi'yi aramak için telefonumu cebimden çıkarıyorum ama Luca kolumdan tutup beni durduruyor.

"Yapmayın! Şu anda onlara borcu var. Onu öldürmeyecekler. Ama onu arayıp tehdit edersen, bu değişir. Sürpriz yapma şansımız var. Takip cihazı sayesinde nerede olduğunu biliyorsun. Liam'ın onları takip etmesini sağlayacağız."

Hızlı hızlı yazmaya başlıyorum ve Rosalie'nin izleme cihazının sinyalini getiriyorum.

Luca, Liam'ı hatta bağlar. "Parisi'yi takip etmeni istiyoruz. Rosalie elinde ve onu hırpaladı, bu yüzden bunun bir kavgaya dönüşeceğini varsaymak doğru olur. Biz size katılana kadar mesafenizi koruyun. Sürpriz unsurunu kaybetmek istemeyiz."

"Olur," diye yanıtlıyor Liam. "Şimdi neredeler?"

GPS koordinatlarını Liam'a verip, "Eğer onu öldürecekler gibi görünüyorsa, müdahale etmelisin. Çok şey istediğimin farkındayım. Karşında iki muhafız ve Parisi olacak."

"Merak etme Viktor. İşler ters giderse onu kurtarırım."

Özel jet yumuşak bir sarsıntıyla piste iner.

"Lütfen ölmesine izin verme" derken sesim gergin çıkıyor. "Ölmeyecek. Söz veriyorum," diye teminat veriyor Liam.

"Sana borçluyum."

"Hayır, yok. Senin için orada olma sırası bende. Kadınının öldürülmemesini sağlayacağım."

"Teşekkür ederim." Sesim, göğsümde tahribat yaratan tüm duygulardan kayboluyor.

Pilot bize özel havaalanına inmek üzere olduğumuzu bildiriyor ama benim tüm dikkatim Rosalie'nin nerede olduğunu gösteren takip cihazında.

Liam aniden, "Cipte gözlerim var," dedi.

"Rosalie'nin iyi olup olmadığına bakabilir misin?"

"Yeterince yakın değilim."

"Konumunuzu belli etmeyin," diye hatırlatıyor Luca Liam'a. "Bir kiliseye uğrayacaklar," diye öğüt veriyor Liam. "Ben

Onları içeri kadar takip

edeyim mi?" "*Blyad*,"

diye çıkışıyorum.

"Çok fazla insan var. Bir düğüne benziyor," diyor Liam.

Ne?

Luca'ya bakıyorum ve tam bu düşünce aklımdan geçerken Luca soruyor: "Sence borcunu ödemek için onu biriyle mi evlendiriyorlar?"

Bu bizim dünyamızda ilk kez olmuyor. "Liam, saklan. Kaç tane muhafızımız olacağını kontrol et.

Başa çıkmak için," diye emrediyorum. "Silahları hazırlayın." "Tamamdır."

Özel jet durduğunda dizüstü bilgisayarımı hızla kapatıp çantama tikiştiriyorum. Ayağa kalkarak uçaktan Gabriel ve Nikolas'ın beklediği yere doğru koşuyorum.

Geliyorum, Moya Malen'kaya Roza.

Aklım başımda olsun diye duygularımı bastırıyorum, intikam damarlarımdan akıyor.

Öldürme zamanı.

Bölüm 26

Rosalie

Bir yan girişten kiliseye sürükleniyorum ve tekrar kurtulmaya çalıştığımda, Alessandro beni omzuna alıyor ve bir dizi merdivenden yukarı taşıyor.

"Bırakın beni!" Sol yumruğumu sırtına vurarak bağıriyorum.

Beni bir odaya taşıdı ve yere yatırdı. Dayanılmaz bir acı sağ koluma yayılıyor ve omzumu uyuşturuyor.

Hızla ayağa kalkıyorum ama beni geri itiyor, sonra da kapıyı arkasından kapatıyor.

Sol yumruğumu kapıya vuruyorum. "Çıkarın beni! Bunu yapamazsınız."

Çılgınca, kaçmanın bir yolunu bulmak için odanın etrafına bakıyorum ama tırmanacak bir pencere bile yok. Silah olarak kullanabileceğim bir şey aramaya başlıyorum, sanat ve el sanatları ile dolu bir dolabı açıyorum.

Bulabildiğim en büyük boya fırçasını kapıyorum, nefeslerim dudaklarımda patlıyor.

Ayak seslerini duyduğumda boya fırçasını sol elimde hazır tutuyorum, gözlerim kapıya yapışmış.

Kapı açıldığında Alissa içeri girer, onu Alessandro ve Tommaso takip eder. Muhafızlar bir gelinlik taşımaktadır.

"Bay Greco ile evlenmeyeceğim," diyorum, sesim hayal kırıklığı ve panikle titriyor. "Ölmeyi tercih ederim."

"Bizi kışkırtma," diye homurdanıyor Alessandro. "Giyin hadi."

Başımı sallayıp bir adım geri çekiliyorum. "Hayır."

Tommaso bana doğru geliyor, ben de fırçayı ona saplamaya çalışıyorum ama elimi kolayca savuruyor. Arkama geçip kollarımı tutuyor ve arkamdan çekiyor.

Sağ kolumdaki sarsıcı ağrıdan dolayı acı dolu bir çığlık attım.

"Dur," diye ağlıyor Alissa. "Ona zarar veriyorsun." "Çık dışarı," diye tersliyor Alessandro onu.

"Hayır!"

Gardiyan onu tutuyor ve kapıyı üzerine kapatmadan önce koridora doğru itiyor. Dehşete düştüm, onu dışarıda tutmak için kapıyı kilitledi.

Alessandro tehditkâr bir bakışla bana doğru yaklaşıyor. Alessandro cebinden bir bıçak çıkarıp gömleğimi önden keserken Tommaso beni daha sıkı tutuyor.

Histeri sınırında hissederek "Dur!" diye bağırdım.

"Kendi kendine giyinme şansın vardı," diye alay ediyor Alessandro. Kot pantolonumun düğmelerini açıyor ve fermuarı indirdiğinde içimi yoğun bir korku kaplıyor.

Nefeslerim düzensiz geliyor ve kalp atışlarım düzensiz.

Alessandro kot pantolonu bacaklarımdan aşağı çekiyor ve Tommaso'nun acımasız tutuşunda tekmelemeye ve çırpınmaya başlıyorum.

Alessandro bacaklarımın arasına sert bir tokat atıyor ve yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. "Seni beceremeyiz ama canını yakabiliriz."

Felç edici utanç ve dehşet ruhumu paramparça ediyor. Her santimetrekaremi dolduran tiksinti yüzünden midemde safra çalkalanıyor.

Gözlerim önümdeki canavara dikilmişti. Orta parmağı yarığımın üzerinde geziniyor.

Ezici bir öfke ve aşağılanma duygusuyla "Dur" diye bağıyorum.

"S-s-s-stop," diye alay ediyor benimle, zalim bir gülümsemeyle dudaklarını kıvrıp külotumu kenara iterken. Bacaklarımı sertçe sıkıyorum ama kolu beni durduruyor.

Parmağı tenime değdiğinde, içimden umutsuz bir çığlık kopuyor.

"Bu kadar yeter," diye tersliyor Tommaso, üzerimdeki baskısı biraz azalıyor.

"Kendin mi giyineceksin?" Alessandro nefesinden sigara kokusu gelene kadar yaklaşıyor. "Yoksa senin için yapmamı mı istersin?"

Bir damla gözyaşı kaçarken boğazım düğümleniyor ve "Yapacağım" derken sesim kesiliyor.

Yüzüne muzaffer bir gülümseme yayılıyor ama en azından elini benden çekiyor.

Tommaso beni ileri itiyor ve ben de hızla gelinliği tutuyorum. Alessandro'nun gözlerinin çıplak tenimde yandığını hissedebiliyorum ve gelinliğin içine adım atmak için acele ediyorum. Çekerek

Şifon vücudumu sarıyor, sağ kolumla boğuşmadan önce sol kolumu bir kolun içinden geçiriyorum.

Tommaso yaklaşıyor ve ben ondan uzaklaşıyorum.

"Sadece yardım etmek istiyorum," diye beni temin ediyor, yüzünde Alessandro'nun yüzündeki zalimlikten eser yok.

Sağ kolumu dar kılıfın içine sokmama yardım edişini kalbim çarparak izliyorum. Başını eğerek fısıldıyor, "Mücadele etmeyi bırak. İşleri kendin için daha da zorlaştırıyorsun."

"Savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim," diye sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri ısırarak çıkarıyorum.

Tommaso benden uzaklaştığında, bana acıyan bir bakış attı.

Alessandro peçeyi alıp bana uzattı. "Yüzünü ört. Kimse çürükler içinde bir gelin görmek istemez."

"Siktir git" diye mırıldanarak elinden aldım.

Son dört günde ettiğim kadar hiç küfür etmemiştim.

"Bunu istemez miydin?" diye alay ediyor benimle.

Tommaso, Alessandro'ya uyaran bir bakış atar. "Git dışarıda bekle. Ben hallederim."

Alessandro odadan çıkmadan önce iki muhafız birbirlerine bakarlar.

Gözlerim Tommaso'nun yüzüne kilitleniyor. "Bana yardım et, lütfen. Onlar gibi olmadığını görebiliyorum."

Duvağı benden alıyor ve başımın üstüne yerleştiriyor. Yüzüme örtmeden önce bana bakıyor.

"Nasıl biri olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Sana tecavüz etmeyebilirim ama seni öldürürüm."

Bu küçükumut I var gelen Tommaso korumak
ben yok oluyorum.

Yüzümü kapatıyor, sonra kapıya doğru eliyle işaret ediyor.
"Önden buyurun."

Bunu yapamam.

Eteğimin şifonunu toplayıp koridora çıkıyorum.
Alessandro merdivenlerden aşağıya doğru ilerliyor ve çift
kapının önünde durduğumuzda orgdan çalınan düğün marşı
havayı dramatik bir şekilde dolduruyor.

Tanrım.

Geri adım attığımda Alessandro sağ kolumdan tutup beni
öne doğru çekiyor.

"Hayır!" Ağlıyorum ve kolum çok ağrmasına rağmen onu
tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum.

Tommaso sol kolumu tutuyor ve ben tekme atıp çığlık
atarken gardiyanlar beni koridordan aşağı sürüklüyor.

Greco mihrabın yanında, kilisesinde olanlara şaşırmış
görünmeyen bir rahiple birlikte bekliyor. Konuklar sıraları
dolduruyor ve Alissa'nın annesi ve babasının arasında
oturduğu yerde ağladığını görüyorum.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Sunağın yanında duruyorum ve gözlerinde şeytani bir
bakışla zaferle gülümseyen Greco'yla yüzleşmek zorunda
kalıyorum.

"Seninle evlenmeyeceğim." Sözlerim hissettiğimden daha
güçlü geliyor ve ne demek istediğimi anlatmak için ona
tükürüyorum.

İnsanlarla dolu bir kilisenin ortasında yumruğunu çeneme indirdi. Bacaklarım uyuşuyor ama Alessandro ve Tomasso düşmemi engelleyerek beni aşağılık yaşlı adamın önünde ayakta kalmaya zorluyor. Dudağımın tekrar yarıldığı ağzımın köşesinden kan damladığını hissedebiliyorum. Bir damla beyaz elbiseye sıçırıyor, ardından bir tane daha ve bir tane daha.

Rahip konuşmaya başlar, sesi herkesin üzerinde gürlür.

Hıçkırıklara boğuluyorum ve sürekli başımı sallayarak "Yapmayacağım" diyorum.

Sadece Greco yeminini ediyor ve benden 'evet' demem bile istenmiyor, ardından rahip "Sizi karı koca ilan ediyorum" diyor.

"Hayır!" Bağıriyorum, sesim kilisede yankılanıyor.

Kilisenin kapıları gürültüyle gıcırdıyor ve herkes ne olduğunu görmek için dönüyor.

Viktor'un her iki elinde birer silahla kapıları iterek açtığını görünce tüm bedenim güçsüzleşiyor. Arkasından süzülen ışık onu bir tanrı gibi gösteriyor.

Öfke dalgalar halinde yayılıyor ve havayı hızla geriyor. Yüz hatları taştan kesilmiş gibi görünüyor. Üzerinde siyah bir kargo pantolonu ve uzun kollu bir gömlek var, beni kaçıırken giydiği kıyafetin aynısı.

Viktor silahının namlusunu kutsanmış su dolu kaseye daldırıyor ve gözleri herkesin üzerinde gezinirken yavaşça haç işaretini yapıyor, ta ki benim üzerimde durana kadar.

"*Moya Malen'kaya Roza,*" diye mırıldanıyor, içinde bulunduğum durumu görünce yüzünde bir acı titreşimi belirliyor.

"Viktor," diye inliyorum, bacaklarım ağırlığımı taşıyamayacak kadar uyuşmuş olsa da kurtulmak için Alessandro ve Tommaso'ya karşı zorlanıyorum.

Cosa Nostra'nın tüm liderleri ayağa kalkıyor ve koridorda yavaşça ilerleyen Viktor'la yüzleşmek için dönüyorlar.

Görülmesi gereken bir manzara, tüm güç ve öfke - ve evinde kaldığım süre boyunca bana karşı nazik ve sabırlı olan adama hiç benzemiyor. Onda tatlı ve şefkatli hiçbir şey yok.

Bratva'nın başı kendine ait olanı almak için burada. Tanrıya şükür.

"Bunun anlamı nedir, Bay Vetrov?" Bay Parisi soruyor.

Viktor bana doğru bir silah doğrultuyor ve "Sende bana ait olan bir şey var" derken sesi ölümcül çıkıyor.

Alessandro ve Tommaso beni bıraktı ve ben de anında yere yığıldım, şifon etrafımda dalgalanıyordu.

Muhafızlar silahlarını çekemedi, her bir patlamayla beni sarsan kurşunlar havada çınlıyor. Tommaso ve Alessandro iki yanıma düşüp öldüklerinde çığlık atıyorum.

"Durun!" Bay Parisi bağılıyor. "Ailelerimiz burada. Medeni insanlar gibi konuşalım."

Rahipliğin diğer dört adamı kiliseye girerken Viktor'un arkasında bir hareketlenme olur. Ağır silahlılar, harekete hazır bekliyorlar.

Yoğun korku kiliseye yayılır, mırıltılar havayı doldurur ve insanlar hareket etmeye başlar, sıralardan ve Rahiplikten uzaklaşmaya çalışırlar.

Sahip olduğum azıcık gücü kullanarak kendimi zorla ayağa kaldırıyorum ve "Viktor Vetrov'a ait olduğumu söylemeyi unuttum mu?" diyorum.

Greco bana öfkeli bir bakış atıyor ama bu sefer bana vurmaya cesaret edemiyor.

Rahatlama o kadar sert vuruyor ki, mutlak mutluluktan ağlamaya başlıyorum.

Viktor beni kurtarmaya geldi.

Viktor'un gözleri benimkilere kilitleniyor. Kaşları çatıldı ve yüz hatları gerginleşti. "Ona kim el kaldırdı?"

"Rosalie bize size ait olduğunu hiç söylemedi," diyor Bay Parisi.

Viktor bir an için gözlerini kapatıyor, sanki kendini kaybetmesine bir saniye kalmış gibi, sonra homurdanıyor, "Kim. Vurdu. Ona?"

"Greco," diyorum, sesim yüksek ve net.

Viktor'un gözleri tekrar yüzüme dönüyor ve sonunda güç bularak peçeyi yırtıyorum ve tüm kalbimle sevdiğim adama doğru adım atıyorum.

Asla terk etmemem gereken adam.

Greco sol kolumu tutuyor ve beni geriye doğru çekerken, bir kurşun daha havada çınlayarak sol omzuna isabet ediyor. Homurdanarak geriye doğru tökezledi, yüzünde şok ifadesi belirdi.

Fiziksel olarak mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Viktor'a doğru yürüyorum.

Yüzüme bakmak için bana sadece bir saniye ayırdı ve sonra "Luca'ya git, *moya Malen'kaya Roza*" diye emretti.

Luca aceleyle öne atılıyor ve kolunu omzuma dolayarak beni Rahipler Topluluğu'nun geri kalanının durduğu yere doğru çekiyor.

Luca ve Liam iki yanımda dururken Nikolas kısmen önüme geçiyor ve Gabriel'i sırtımda hissediyorum.

Rahiplikle ilk tanıştığım zamanın aksine, bugün beni koruyorlar.

Tanrım, her şey nasıl da değişti.

Viktor'un mihraba doğru ilerleyişini izliyorum, parmakları silahlarının kabzalarını kavlıyor.

"Vetrov, burası şiddete yer yok" diye çıkışan Bay Parisi, karısına ve Alissa'ya gitmelerini işaret ediyor.

Viktor başını Bay Parisi'ye doğru eğiyor. "Küçük Gül'ümü giymeye zorladığınız gelinliğin üzerinde kan var. Buranın şiddet için mükemmel bir yer olduğunu söyleyebilirim. Eminim rahip ölümleri için birkaç kelime söylemekte sakınca görmeyecektir."

Bay Parisi, "Eğer bu durum şimdi sona ermezse, Cosa Nostra ile Rahiplik arasındaki barış anlaşması hükümsüz ve geçersiz hale gelecektir," diye tehdit ediyor.

"Kadınımı Greco ile evlenmeye zorladın," diye kıkırdıyor Viktor. "Bu lanet olası barış anlaşmasını mahvetti." Viktor silahını Greco'ya doğrultur. "Seninle aramızda barışı düşünmemin tek bir yolu var."

Bay Parisi Greco'ya bakar, sonra Viktor'a döner. "Ne istiyorsunuz?"

"Greco ve ben. Burada ve şimdi. Ölümüne bir dövüş. Sırf eğlenceli olsun diye silahsız olmayı bile kabul ederim."

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, gözlerim kocaman açılıyor.

"Tabii ki onu çıplak elleriyle öldürmek istiyor," diye mırıldanıyor Luca, sonra bana sert bir bakış atıyor. "Bir daha asla Viktor'un yanından ayrılma. Beni delirtiyor."

Nikolas, Liam ve Gabriel kıkırdarlar.

Adamlar endişeli görünmedikleri için biraz rahatladım.

Sonra gerçekten vurdu - Viktor benim için geldi ve çünkü Greco benimle evlenmeye çalıştı, Viktor onu öldürecek.

Canavarın sevdiğim adamın ellerinde ölmesini izleyeceğim.

"Onu bir daha asla terk etmeyeceğim," diye fısıldıyorum, Luca'dan çok kendime.

Bölüm 27

Viktor

Greco'yu gözlerinin ortasından vurmamak için tüm gücümü harcıyorum çünkü onu öldüresiye döverken kanamasını görmek istiyorum.

Greco'ya sırtımı dönerek Luca'ya doğru yürüyorum ve silahlarımı ona veriyorum. Rosalie'ye bakıyorum ve yüzündeki morlukları ve kanı görünce bir kez daha öfkeleniyorum.

O kadar güzel ve minyon ki, herif ona vurdu.

Ona göz kırpiyorum, sonra Greco'ya dönüyorum. "Hadi yapalım şu işi."

Greco smokin ceketini çıkarıp kenara fırlatıyor. Ben yavaşça yaklaşırken o manşetlerini açıyor ve kollarını sıvıyor.

Adamın eğitilmiş olduğunu biliyorum. Ellisini geçmiş olabilir ama arkasında yıllarca savaşmış biri var.

Boynumdaki kasları çatlatıyorum, o hazır bir duruş aldığı anda ağzımın köşesi kalkıyor.

Rahip, Cosa Nostra üyeleri, Rahiplik ve *Moya Malen'kaya Roza* dışında kilise boşaltıldı.

Greco bana doğru hamle yapıyor ama ben kenara çekilip bir sıra bankın yanına yaklaşıyorum. Sabırsız bir hırıltı çıkararak tekrar üzerime geliyor. Bir bankın arkasına tutunarak

Vücutumu havaya kaldırıp kafasının yan tarafına çift tekme attım.

Ben ayaklarımın üzerine düşerken Greco yere yayılıyor.

Kıkırdayarak onunla alay ediyorum, "Hadi ama. Bunun olacağını görmediğini söyleme bana. Yaşlanıyor musun?"

Ayağa kalkmasını bekliyorum. Başını sallıyor, sonra bana ters ters bakıyor. "Hala kulaklarının arkası ıslak, Vetrov. Sen taşak torbasında bir sperm olmadan çok önce öldürdüm ben."

Ona kibirli bir gülümseme veriyorum. "Evet ama seni Demitri Vetrov ve Alexei Koslov mu eğitti?" Başımı sallıyorum. "Ben öyle düşünmüyorum."

İleri atılarak, vücudumun ağırlığını ona çarpmak için kullanıyorum. Yanlarından tutarak onu yere çarpmadan önce bir anlığına havaya kaldırıyorum. Piç kurusunun üzerine binerken parmaklarım boğazını sarıyor ve bir basınç noktasını sıkarak onu yerinde tutmayı kolaylaştırıyor.

Yumruğum burnuna çarpıyor ve kan fışkırmasına neden oluyor. Gözleri yaşıyor, nefes alabilmek için ağzı açık kalıyor.

"Kadınıma dokundun," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum, yüzüyle tekrar karşılaşmadan hemen önce.

Yumrukların etkisiyle sersemlemişken yanağına bir tokat attım. "Hadi ama, yaşlı adam. Sana o kadar sert vurmadım." Ona bir tokat daha attım. "Tanrım, artık kaldırabiliyor musun? Viagra almak zorunda mısınız?" Yüz hatları ona verdiğim aşağılama hizmetinden dolayı öfkeyle gerilmeye başladığında bir kıkırdama çıkarıyorum.

Tokat. "Kendi boyunda biriyle dövüşmek zorunda kaldığında o kadar da güçlü değilsin." *Tokat.* Yüzüne vurmak için öne doğru eğildim. "Sen bir korkaksın."

Sol kolumu tutuyor ve tüm vücudunu kullanarak sertçe döndürüyor. Hızla ayağa fırlıyorum ve Greco ayağa kalkarken cebinden bir bıçak çıkarıyor. Zıplayarak havada dönüyorum ve diğer ayağım kafasının yan tarafına çarpmadan önce elindeki bıçağı tekmeliyorum.

Şerefsiz yere düştüğünde, karnına tekme atarken iğrenç bir hırıltı çıkarıyorum.

Ayağa kalkmaya çalışırken öksürüyor ve hırıltılı bir ses çıkarıyor ve sırtarak, "Tek pişmanlığım onu çiğ çiğ sikmemiş olmam." diyor.

Rosalie'yi benden çalmaya çalışan adama bakarken içimdeki her şey durdu.

Greco birkaç adım geri çekilerek aramızda biraz boşluk bırakmayı başardı, böylece ona indirdiğim darbelerden kurtulabilecekti.

Şerefsizce doğru atılarak omzundan tutuyorum ve vücudumu onunkinin etrafında döndürüyorum. Bacaklarımı boynuna dolayarak ellerimle başının yanlarını kavıyorum ve tüm gücümü kullanarak boynunu kırıyorum. Greco hemen yere yığılıyor ve ben de onu ayaklarımın dibinde, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde buluyorum.

Bir adım uzaklaşarak anın tadını çıkarıyorum. "Şimdi tatmin oldun mu?"

Parisi soruyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve cevap verme zahmetine girmeden arkadaşlarıma doğru yürüyorum. Luca'dan silahlarımı alıyorum. Rahibin durduğu yere geri dönüyorum, yüzüne korku kazınmış.

Onları karı koca ilan etmeye cüret eden rahibe "Diz çök," diye bağırdım.

Rosalie'nin isteğine rağmen.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve haçı imzalamaya başladığında silahımın namlusunu kafasına dayıyorum. "Lütfen," diye yalvarıyor.

"Ben bir günahkârım, Peder. Bana merhamet etmeyeceksin." Tetiği çekiyorum ve yere yığılmadan önce başının geriye savruluşunu izliyorum.

Parisi'ye bakarak, "İşte şimdi tatmin oldum" diye mırıldandım.

Rosalie'ye doğru yürürken, silahlarımı pantolonumun kemerine sokuyorum.

Nefes alıp verirken dudakları aralanıyor, gözleri daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana kilitleniyor. Ondan birkaç adım ötede ellerimi kaldırıp şefkatle yüzünü çerçeveliyorum. Gözlerinin derinliklerine bakarken, nihayet kalbimde huzur var.

"Beni eve götür," diye fısıldıyor.

Kollarımı dizlerinin altından ve arkasından geçirerek onu gelin gibi kucağıma aldım ve lanet kiliseden cipe kadar taşıdım.

Elbisenin eteği her yere dağılmıştı ama onu arka koltuğa oturtup yanına kaydım.

Nikolas yolcu tarafına geçerken Luca direksiyonun arkasına tırmanıyor. Gabriel ve Liam diğer cipe biniyor ve herkes hazır olduğunda kiliseyi geride bırakıyoruz.

"Bunun son olmadığını biliyorsun, değil mi?" Luca mırıldanıyor. "Bekleyebilir," diye homurdanıyorum kollarımı

Rosalie. Onu kendime doğru çektiğim anda

sızlanmalar ve irkilmeler.

Ellerimi omuzlarına götürerek duraklıyorum. "Neren ağrıyor?"

Sağ kolunu kucakladığını ancak o zaman fark ediyorum.

"Sanırım pencereden çıkarken burktum," diye açıklıyor.

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Sen ve pencereler."

Gülümsemeye çalışıyor ama yarılan dudağı yüzünden duraksıyor. Elimi kaldırarak çenesindeki kanın bir kısmını silmeye çalışıyorum.

Gözlerim her çürükte yanıyor ve Greco'yu tekrar öldürebilmeyi dilememe neden oluyor.

"Tanrım, *moya Malen'kaya Roza*."

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor, şişmiş çenesini nazikçe avucuma yaslıyor. "Nasıl öğrendin?"

"Luca'nın babası bize ailenizin New York'a girişinin yasaklandığını söyledi. Bilseydim, gitmene asla izin vermezdim."

Çenesi titremeye başladı. "Ailemin seks ticareti yaptığını söylediler." Sesi boğuklaşıyor, gözleri benimkilerle yalvarıyor. "Bu doğru mu?"

Hay sikeyim. Onu bu acıdan kurtarmak istedim ama ona yalan söyleyemezdim. Başımı salladığımda, yüzü kalp acısıyla bozuldu. Onu nazikçe göğsüme çekiyorum ve saçlarına öpücükler konduruyorum. "Üzgünüm. öğrenmek zorundaydım."

"Senin dairen mi yoksa havaalanı mı?" Luca sorar.

"Daire. Bu lanet elbiseyi çıkarmasını istiyorum," diye mırıldandım.

Nikolas, "Giysiye ihtiyacı olacak," diye söz ediyor.

Rosalie biraz geri çekilir. "Çoğu şeyi kiraladığım stüdyo dairede bırakmak zorunda kaldım. Bay Parisi'nin valizimi ve el çantamı ne yaptığını bilmiyorum. Tüm belgelerim onda."

"Her şeyi alacağız," diye onu temin ediyorum. Sonra dikiz aynasında Luca'nın gözlerini yakalıyorum.

"Aramayı ben yapacağım," diyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Rosalie, bitkin görünüyor. "Seni ne zaman götürdüler?" Ben soruyorum.

"Dört gün önce. Greco onunla evlenmem karşılığında ailemin borcunu ödeyeceğini söyleyene kadar beni öldüreceklerdi." Bana bakıyor, ona inanmam için yalvarıyor. "Asla evet demedim Viktor. Söz veriyorum. Elimden geldiğince mücadele ettim."

Bir elimi başına götürerek saçlarını geriye doğru tarıyorum. "Biliyorum,

moya Malen'kaya Roza."

Yüzünden aşağı bir damla gözyaşı süzülüyor. "Çok korkmuştum."

Göğsümde taze bir öfke patlaması var. Alnına bir öpücük kondururken çenemi sıkıyorum. "Seni birlikte yakaladığım her erkeği öldüreceğime söz verdim."

"Bu sözü verdiğin için çok mutluyum" derken dudaklarının boynuma değdiğini hissediyorum.

Apartmana vardığımızda Rosalie'nin cipten inmesine yardım ediyorum ve onu tekrar kollarıma alıyorum.

"Doktor çağırmam gerekiyor mu?" Luca asansöre binerken soruyor.

Saçlarını tekrar öpmeden önce "Lütfen," diye mırıldandım.

Asansör kapıları açıldığında oturma odasına yürüyorum ve onu nazikçe kanepeye yatırıyorum.

Luca'nın Parisi'yi aramadan önce bizim bordromuzdaki bir doktoru aradığını duyuyorum.

"Hoparlörü aç," diye emrediyorum, her kelimesini duymak istiyorum.

"Ne istiyorsun," diye tersliyor Parisi.

"Sen var Rosalie'nin BAGAJ ve Belgeler. Birisi her şeyi bize teslim etsin."

"Bize borcu olan on milyonu ödediğinizde bunu yapacağım."

Öfkem alevleniyor ama Parisi'ye cehenneme gitmesini söyleyemeden Nikolas "Borcunu ödeyeceğim" diyor.

"Ne oluyor lan?" Şak diye söyledim.

Benimle göz göze geldi. "Antonio ve Ricco'yu öldürdüğümde her şeyi aldım. Bunu ödeyeceğim."

"Bugün," diyor Parisi.

Nikolas, "Rosalie'nin eşyalarını teslim eder etmez," diye karşı çıktı.

"Ve eğer bizi pusuya düşürmeye çalışırsan, evine gelir ve aileni yok ederim," diye tehdit ediyorum onu.

Liam kenarda dururken Gabriel Rosalie'ye bir bardak su uzatır.

"Saldırdığımızda bunu anlayacaksın," diye tıslıyor Parisi. "Adamım bir saat içinde orada olacak. Ödemeyi yapacak ve gün batımından önce şehrimi terk edeceksin."

"Anlaştık," diye kabul ediyor Luca.

Yakıcı bir öfkeyle ilk yardım çantasını alıyorum ve Rosalie'nin yanına oturarak yüzündeki kanı silmeye başlıyorum. Her irkildiğinde alına bir öpücük konduruyorum.

Doktor geldiğinde Rosalie'nin kolunun kırılmış olabileceğini, ancak röntgen çekilebilmesi için hastaneye gitmesi gerektiğini söyler.

"Gün batımından önce yola çıkmalıyız," diye hatırlatıyor Luca. "Hastane için zamanımız yok."

"Los Angeles'takine gidebilirim," diyor Rosalie. "Acıya alışmaya başladım sayılır."

"İhtiyacınız olan tıbbi bakımı alana kadar size yardımcı olacak bir şey vereceğim," diyor doktor. "Ayrıca kolunu bir askıyla sabitleyeceğim."

"Elbisemi değiştirene kadar bekleyebilir misin? Lütfen?" Rosalie sorar.

"Elbette." Doktor ona rahatlatıcı bir gülümseme verir ve kendisine bir bonus kazandırır.

Rosalie gözlerindeki farklı ifadeyle bana bakıp duruyor. Yine de bir anlam veremiyorum ve keşke yalnız olsaydık da ona bunun ne anlama geldiğini sorabilseydim diyorum.

Luca, "Parisi'nin adamı burada," diye anons ediyor.

Luca ile birlikte asansöre binerken arkamdan Heckler & Koch'larımı çıkarıp şarjörlerini kontrol ediyorum.

"Adamı öldürme," diyor sert bir şekilde. "Hiçbir şey için söz veremem," diye şaka yapıyorum.

Asansörler açıldığında, yeraltı otoparkının girişine park edilmiş bir SUV görüyoruz. Arkasında bir adam var.

direksiyonda, b i r diğeri ise bagajla birlikte aracın önünde durur.

"Bay Parisi ödemenin kanıtını istiyor," diye sesleniyor şerefsiz.

T e t i k t e y i m , bakışlarım sürpriz bir saldırı için her gölgeyi ve olası saklanma yerini kontrol ediyor.

Luca Nikolas'ı arar ve Nikolas'ın Luca'nın Parisi'ye ilettiği ödeme belgesini göndermesini beklemek zorundayız.

Parisi'nin adamı bir telefon alır, sonra da cipin yolcu tarafına doğru yürümeye başlar.

"Durun," diye seslendim. "Çantaları açın."

"Ne?" Bana kafasını sallıyor.

"Eğer onlardan biri havaya uçacaksa, senin ölmeni tercih ederim."

Adam isteksizce bavullara doğru yürür ve onları açar. Sonra çantaları tekmeler ve Rosalie'nin giysileri yere dökülür.

Hiç düşünmeden ayağına bir el ateş ettim. Sürücü cipten dışarı fırladığı anda Luca silahının namlusunu ona doğrultuyor. "Ah-ah-ah. Ben olsam yapmazdım. Arabaya geri dön."

Diğer adam topallayarak yolcu tarafına geçer ve arabaya tırmanır.

Arabayla uzaklaştıklarında Luca mırıldanır: "Onu vurmadan duramadın, değil mi?"

Bavullara doğru yürüyorum ve kıyafetleri tekrar çantalara atıyorum. "Herif bana saygısızlık etti."

Luca bir çanta alırken ben de diğerini alıyorum ve çatı katına çıkıyoruz.

"Şu işi bitirelim de eve gidelim," diyor, sesi benimle uğraşmaktan bitap düşmüş gibi çıkıyor.

Asansör katları çıkarken bir kolumu omzuna koyuyorum. "Sağ ol kardeşim. Sensiz hayatta kalamazdım."

Ağzının kenarında bir sırıtış belirliyor. "İyi günde kötü günde."

"Her zaman."

Bölüm 28

Rosalie

Viktor beni ana yatak odasına taşıyor ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor.

Sinirden kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor.

Bugün onun bambaşka bir yönünü gördüm. Onu dövüşürken ve öldürürken izlemek, onun Bratva'nın başı olduğunu gerçekten kanıtladı.

Dürüst olmak gerekirse, göz korkutucu ama bir o kadar da heyecan verici. Benim de sindirmem gereken çok şey var.

Nikolas borcumu ödüyor. Rahipliğin tüm adamları beni kurtarmaya geliyor. Viktor'un bir adamın boynunu kırmasını izlemek. Ailemin yaptığı şey.

Tanrım, hepsini sindirebilir miyim bilmiyorum.

Beni yatağa yatırırken kollarındaki gücü hissediyorum.

Yorganlara baktığımda Viktor nazikçe çenemi tutuyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor. Bakışlarımı yakalamadan önce gözleri morluklara değişiyor.

Bir süre baktı, sonra "Bu bakış ne için?" diye sordu.

Aramızda oluşan yoğunluktan dolayı kıpırdanıyorum. "Ne bakışı?"

"Bunu anlayamıyorum. Bana eskisinden daha farklı bakıyorsun."

Onun delici bakışları altında kalp atışlarım göğsümde çılginca çırpınana kadar hızlanıyor.

Çünkü onun ne kadar güçlü olduğunu ilk elden gördüğüm için aklım başımdan gitti.

Çünkü Viktor'dan daha seksi bir şey görmedim.

Çünkü onu sevmekte özgürüm.

Viktor başparmağının ucuyla alt dudağımı okşuyor, sonra daha da yaklaşarak ağızma nazik bir öpücük konduruyor. Sıcaklık kalbimde patlıyor, her santimi dolduruyor.

Sadece biraz geri çekiliyor. "Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun?"

"Gideli iki hafta bile olmadı" diye fısıldadığımda sesim soluğum kesiliyor.

Gözleri gözlerime kilitleniyor, midem taklalar atıyor. "Gitmene izin vereceğime söz verdiğimi biliyorum ama..." başını sallıyor, "Yapamam."

Yüzüne doğru kaldırdığımda sol elim titriyor. Çenesini kavriyorum, kılların tenimde bıraktığı hissi seviyorum. "Beni bırakmanı istemiyorum."

Gözleri yüzümde keskinleşiyor. "Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?"

Başımı sallıyorum ve endişe anında gözlerini karartıyor.

"Affedilecek bir şey yok Viktor. Şimdi anlıyorum neden ailem ölmek zorundaydı."

Yaptıklarına inanamıyorum. Seks köleliği ticareti mi? Cosa Nostra'dan çaldıklarına? Onlar yüzünden, tüm bu kötü şeyler başıma geldi.

Viktor'dan hava fışkırıyor, yüz hatlarını rahatlama kaplıyor. "Tanrım," diye fısıldıyor beni göğsüne çekmeden önce. Başımın yan tarafını ve boynumu öpücüklere boğuyor. "Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

"Ailemin ne yaptığını bana daha önce söylemeliydin." Her kelimesinde yürek acısı ve hayal kırıklığı var.

Başını sallayarak tekrar geri çekiliyor. "Bana inanmazdın ve ben de seni bu acıdan kurtarmak istedim."

Kapı çalınıyor, sonra Luca sesleniyor, "Birazdan gitmemiz gerekiyor."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Viktor. "On dakika içinde çıkacağız." Dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Hadi seni bu çirkin elbiseden kurtaralım." Şifon elbiseye tiksintiyle bakıyor. "*Tanrım*, seni bundan *nasıl çıkaracağım?*"

Ayağa kalktığımda benden kahkahalar yükseliyor. "Arkada bir fermuar var."

Fermuarı indirirken parmak eklemleri tenime değdiğinde, vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor ve karnımda karıncalanmalar patlıyor.

Şifon ayaklarımda toplanıyor ve ben iç çamaşırlarımla duruyorum.

Alessandro'nun bana dokunuşunun anısı gözlerimi yaşartıyor. Bavuluma koşuyorum ve çantanın fermuarını açmak için sol elimle mücadele ediyorum.

Viktor gelip yanıma çömeliyor ve çantayı açarak görevi devralıyor. Bir çift tayt ve büyük boy bir gömlek çıkardı.

"İç çamaşırı da lütfen," diye fısıldıyorum, yanaklarım alev alev yanıyor.

Sütyen ve külot ararken onu izliyorum. Doğrulduğumuzda giysilere uzanmaya çalışıyorum ama başını sallıyor. "Sana yardım edeyim, böylece sağ kolunu kullanmazsın."

Oh, Tanrım.

Viktor kıyafetleri yatağın üzerine koyarken kendimi inanılmaz derecede farkında hissederek olduğum yerde kalakalıyorum. Önümde durmaya geliyor, o kadar yakın ki tıraş losyonu ve erkeksi kokusu ciğerlerime doluyor. Sütyenin önünü açıyor ve sağ koluma odaklanmadan önce bir askıyı sol kolumdan aşağı itiyor, onu sarsmamaya dikkat ediyor.

Göğüslerime baktığını saklamaya bile çalışmıyor ve koyu kahverengi gözlerindeki ateşi izliyorum.

Göğsümde panik ve beklentinin garip bir karışımı var. Bir yandan Viktor'un bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Onunla zaten seks yapmıştım. Ama... Alessandro tekrar aklıma geldiğinde omurgamda tiksindirici bir ürperti dolaşıyor.

Sonra işler sarpa sarıyor - ailem de pek çok insana aynı şeyi yaptı. Haklarını ellerinden aldılar ve onları iğrenç durumlara zorlayarak insanlıktan çıkardılar.

Ben uğraşamam.

Bunu düşünme.

Viktor külotumu tutuyor ve bacaklarımdan aşağı kaydırırken önümde çömeliyor. Kalbimin kenarlarında bir sıkıntı hissi dolaşırken nefeslerim daha hızlı geliyor.

Bu Viktor. Sana zarar vermez.

*Onu seviyorsun. Onun dokunuşu
güvenlidir.*

İç çamaşırlarımı çıkarırken dengemi korumak için sol elimi omzuna koyuyorum.

Viktor ayaklarımın dibine çömelmişken, kalçama bir öpücük kondurmadan hemen önce benimle göz göze geliyor.

Bana sevildiğimi hissettiriyor. Güvende hissettiriyor.

Dudaklarımda bir nefes titriyor ve hızla başka tarafa bakıyorum. Alessandro'nun bana dokunan, hala bacaklarımın arasında duran parmaklarının hayali hissinden kaçmakla tehdit eden gözyaşlarımı zorlukla yutmak zorunda kalıyorum.

Tanrım, yok et Şunu.

Viktor doğruldu, sonra çenemi tuttu ve gözlerimi yakalamak için başını eğdi. "Sorun nedir?"

Hemen başımı sallıyorum.

"Rosalie," diye zorlar. "Anlat bana."

Çenemi tuttuğu yerden çekip başımı eğiyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Nefes al. Sadece nefes al.

Artık güvende olduğuma göre, tüm anılar ve duygular kontrolden çıkmaya başladı.

Acı ve dehşet.

Mutlak zalimlik ve istismar.

Nefesim kesiliyor.

Viktor şefkatle, "Hey," diye mırıldanıyor, sesi o kadar şefkatli ve endişe dolu ki kapıların açılmasına neden oluyor.

İçimden bir hıçkırık kopuyor ve kendimi ne kadar savunmasız ve ihlal edilmiş hissettiğimden sesim kısılıyor.

"Son dört gün

"Gerçekten çok zor."

Beni kucaklıyor ve güçlü kollarının güvenliğiyle sarıyor. "Sana daha erken ulaşamadığım için özür dilerim."

Sol elimi göğsünün üzerine koyuyorum ve yanağımı ona yaslıyorum. "Seni terk ettiğim için pişmanım. Hayatımdaki her şeyden daha çok pişmanım."

Ağzının saçlarıma değdiğini hissediyorum. "En azından aradığın cevapların bir kısmını bulabildin mi?"

En korkunç şekilde.

Başımı sallıyorum, yanağım gömleğine değiyor. "Hepsini buldum."

"Bu iyi." Viktor beni geri itti. "Hadi seni giydirelim. Seni çıplak görmek kendime hâkim olma sınırlarımı zorluyor."

Viktor giysilerimi giymeme yardım ederken, gözlerim ona takılı kalıyor. Yüzündeki her çizgiyi içime çekiyorum ve bir kez daha onun gerçekten gördüğüm en çekici erkek olduğunu düşünüyorum.

Özellikle de onu iş başında gördükten sonra.

Tanrım, Bratva'nın başı beni kaçırdığı için minnettar olacağım kimin aklına gelirdi?

Beni giydirdiğinde ve beni alacakmış gibi görüldüğünde, "Yürüye bilirim. Bavulları getirir misin?"

"Elbette." Çantayı hızla kapatıyor, sonra sol elimi tutuyor. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek beni yatak odasından dışarı çıkarıyor.

Alt katta Rahipliğin diğer üyelerine katıldığımızda, bakışlarım Nikolas Stathoulis'e takılmadan önce her bir adama göz gezdiriyorum.

Beni ona bakarken yakalıyor ve bana güven verici bir gülümseme sunuyor.

"Borcumu ödediğin için teşekkür ederim" demek için tüm cesaretimi toplamam gerekiyor.

Başını iki yana sallar. "Senin için en azından bunu yapabilirdim." Viktor'a yaklaşıyorum ve o da elimi sıkıyor.

Bir grup adama "Bana yardım etmeye geldiğiniz için teşekkür ederim" derken yüzümde minnettar bir gülümseme oluşuyor.

Hepsi bana gülümsüyor.

*Tanrım. Ben kuşatılmış tarafından
Yani birçok güçlü erkekler Aslında
korkutucu.*

Luca çantalarımından birini alırken, "Hadi bu şehirden gidelim," diyor.

Hep birlikte asansöre bindiğimizde, Viktor'un yanına yapışmış durumdayım. Elimini bırakıyor ve kolunu omzuma dolayarak daha da yakınlaşmamı sağlıyor.

"Ve böylece sonuncumuz da düşüyor," diye mırıldanıyor Gabriel.

"Yine de ben kazandım," diye kıkırdıyor Viktor. "Hepiniz benden çok önce düştünüz."

Viktor'a bakıyorum. "Düşmek mi?"

"Bir kadın için," diye açıklıyor. "Hepsi zaten evli."

Oh.

Ohhh.

Viktor bana aşık oldu.

Bölüm 29

Viktor

Eve girdiğimizde Rosalie derin bir oh çekiyor. Sanki burayı yıllardır görmemiş gibi etrafına bakınıyor.

Tanrım, onu tekrar benim alanımda görmek çok güzel.

"Evde olmak nasıl bir duygu?" diye sordum.

Ağzının köşesi kalkıyor. "Çok, çok iyi. Tahmin bile edemezsin."

Verdiği cevap göğsümün memnuniyetle kabarmasını sağlıyor.

Ben onun evi oldum.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda sola dönüyorum ve Rosalie "Bavullarımı nereye götürüyorsun?" diye soruyor.

Yürümeye devam ediyorum.

"Yatak odamıza." "Ne?" diye arkamdan soluk soluğa bağılıyor.

"Gerçekten misafir odasında kalmana izin vereceğimi mi sandın, *moya Malen'kaya Roza?*" Çantaları gömme dolaba yerleştiriyorum. "Kıyafetlerin için yer açmamız gerekecek. Bunu yarın yapabiliriz."

"Beni yatak odana mı taşıyorsun?"

Başımı sallıyorum ve kollarımı ona dolayarak gülümsüyorum. "*Bizim* yatak odamız." Alnına bir öpücük kondurduktan sonra ekliyorum: "Ayrıca Luna çoktan taşındı."

Yüzünde bir heyecan titreşimi var. "Nerede o?"

"Annemlerin evinde. Yarın onu almaya gideceğim."

Gözlerim onun üzerinde geziniyor, şişliklere ve morluklara rağmen hâlâ mükemmel görünüyor. Kilo verdiğini de fark ettim.

"Kadınımı besleme zamanı."

Elini tutup onu yatak odasından dışarı çekerken boynunda bir kızarıklık belirliyor. Mutfağa vardığımızda onu adadaki bir tabureye kaldırıyorum, sonra buzdolabını açıyorum. "Canın ne istiyor?"

"Hızlı olan her şey." Bana mahcup bir sırıtış attı. "Açlıktan ölüyorum."

"Bunu görebiliyorum," diye homurdandım. "Seni beslemediler mi?"

Rosalie bir süre sessiz kaldıktan sonra fısıldıyor: "Yemeği midem kaldırmıyor." Bir elini başının arkasında gezdiriyor. "Bir de beyin sarsıntısı geçirdiğim için bir şey yemem zorlaştı."

Vücudum donuyor ve anlık bir öfke patlaması yaşıyorum. "Lanet bir beyin sarsıntısı mı?"

Rahatsız görünerek, sanki önemli değilmiş gibi elini sallıyor ve ardından ekliyor: "Tüm yumruk ve tokatlardan."

Buzdolabını kapatırken kaşlarım tehlikeli bir şekilde havaya kalkıyor. "Hastaneyi ziyaret ettikten sonra yiyebilirsin."

"Ne? Hayır, yarın gidebiliriz" diye karşı çıkmaya çalışıyor.

Başımı sallıyorum, belinden tutuyorum ve onu sandalyeden kaldırıyorum. Elini tutarak onu evden dışarı sürüklüyorum ve cipe bindiriyorum.

Joseph'e bakarak, "Hastaneye gidiyoruz." dedim.

"Emredersiniz patron," diye cevap veriyor ve ekibine gideceğimizi işaret ediyor.

Alexei Amca, Isabella Teyze yaralandıktan sonra koca bir hastane inşa ettirdi. Son teknoloji ürünü ve gereksiz sorular hakkında endişelenmeme gerek yok.

Arabayla sadece on dakika sürüyor ve içeri girdiğimizde hemşire hemen ayağa kalkıyor. "Bay Vetrov." Gözleri Rosalie'ye kaydı, sonra da "Dr. West ameliyatta. Sizin için Dr. Stern'ü çağırayım mı?"

"Lütfen."

Hemen Dr. Stern'i arıyor, sonra da bizi ailemiz için ayrılmış özel odaya götürüyor.

Bir dakika sonra Dr. Stern aceleyle içeri girdi. "Bay Vetrov. Sizin için ne yapabilirim efendim?"

Rosalie'ye başımı salladım. "Beyin sarsıntısı geçirmiş ve kolu kırılmış olabilir. Ona tam bir tıbbi müdahale yapın."

"Bir gün a sarsıntı," Rosalie mırıldanıyor, bakıyor çok rahatsız edici.

"Hastanın adı ne?" Hemşire soruyor. "Rosalie Manno," diye cevap verdim.

Dr. Stern hemşireye bakar. "Ben Bayan Manno'yla ilgilenirken siz de Bay Vetrov'a ne içmek istiyorsa getirin."

"Gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim." "Elbette," diyor Dr. Stern. "Bu taraftan."

Biz takip etonu için ve RADYOLOJİ Departman, Rosalie'den bir elbise giymesi istenir.

Onunla birlikte odaya giriyorum ve hızlıca gömleğini ve tozluklarını çıkarmasına yardım ediyorum. Hastane önlüğünü üzerine çektiğimde

"Seni giydirmeye alışabilirim." diye sııttım.

Ağzının kenarı utangaç bir gülümsemeye kalkıyor, bu da onu çok sevimli gösteriyor.

Benim yanımdayken utangaç olduğunu fark ettim. Bugün onun önünde insanları öldürdüğüm için mi yoksa başka bir şey için mi emin değilim.

Bakışlarım onun yüzünde keskinleşiyor. "İyiyiz, değil mi?" Şaşkınlık gözlerini dolduruyor. "Evet. Neden?"

Başımı salladım. "Sadece kontrol ediyorum."

Odadan çıkıyoruz ve onlar röntgen çekerken ve bir sürü başka test yaparken benim gözlerim ona takılı kalıyor.

Küçük şeyleri fark etmeye başlıyorum - bir erkek yanına yaklaştığında nasıl irkildiğini, sürekli tetikteymiş gibi kıpırdanıp etrafına nasıl baktığını, ama en çok da travma yaratan duyguların onu nasıl dalgalar halinde vurmaya devam ettiğini.

Rosalie'nin son dört gündür çektiği çilenin onu çok etkilediği açık ve ona daha önce ulaşamadığım için her zamankinden daha fazla pişmanım.

Dr. Stern'ün Rosalie'yle işinin bitmesi birkaç saat sürdü ve bizi özel süite götürerek, "Bileğini kırmış, ön kolunda da ince bir çatlak var. Altı ila sekiz hafta boyunca takacağı bir alçıya alacağım."

Rosalie'nin omuzları çöküyor ve haberlerden dolayı perişan görünüyor.

"Beyninde herhangi bir şişlik yok, bu da iyi haber." Dr. Stern onunla göz göze geliyor. "Beyninde şişlik yok."

Başını. İki hafta rahat ol." Sonra bana gülümsüyor. "Bunun dışında çürüklerin iyileşmesi gerekiyor. Kan tahlillerinde herhangi bir anormallik çıkarsa size haber veririm."

"Teşekkür ederim."

Dr. Stern Rosalie'nin sağ kolunu alçıya alırken ben de koltuğa oturuyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp Luca'ya bir mesaj atıyorum.

Rosalie'nin bileği kırılmış ve ön kolunda ince bir çatlak var. Ayrıca beyin sarsıntısı geçirmiş.

Birkaç dakika içinde cevap verir.

Bunu duyduğuma üzıldüm. Ayrıca, Greco'yu çoktan öldürdün. Aklına bir şey gelmesin. Cosa Nostra'da işler çok karışık. Biraz uyu lan. Fark etmediysen söyleyeyim, saat sabahın dördü.

"Hepsi tamam," diyor Dr. Stern, dikkatimi tekrar onlara çekerek. "Alçıyı kuru tutmaya çalışın."

Rosalie yataktan kayarken, "Tamam," diye mırıldanıyor.

Gözlerim bileğini ve ön kolunu kaplayan alçıya kilitleniyor ve bu sadece öfkemin yeniden alevlenmesine neden oluyor.

Tanrım, keşke Greco'yu tekrar öldürebilsem. O herif milyonlarca ölümü hak ediyor.

"Teşekkür ederim, Dr. Stern." Adamın elini sıkıyorum, sonra kolumu Rosalie'nin omzuna doluyorum ve onu hastaneden dışarı çıkarıyorum.

Eve döndüğümüzde, "Ben yemeği hazırlarken kanepeye uzan." diye emrediyorum.

Bir tabureye otururken "Burada oturmak istiyorum" diye itiraz ediyor.

Saat zaten çok geç olduğu için, hatta erken olduğu için, bize birkaç sandviç hazırlıyorum. Tabağı Rosalie'nin önüne koyarak mırıldandım: "Hepsini ye de seni yatağına götüreyim. Çok yorgun olmalısın."

"Evet, Bay Vetrov," diye şımartıyor beni.

Aletim anında sertleşiyor ve onu uyaran bir bakış atıyorum, "Bitiremeyeceğın bir şeye başlama."

Kaşlarını çatarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Aldığı lokmayı yutmasını bekledikten sonra cevap veriyorum: "Bana Bay Vetrov demen beni çok sertleştiriyor ama seks yapacak durumda değilsin."

Yüzü kızarıyor ve sandviçinin arkasına saklanmaya çalışıyor.

Başımı eğerek gözlerimi ona dikiyorum. "Neden benim yanımda rahatsız oluyorsun?"

Rosalie hızla başını sallar, gözleri büyür. "Ben değilim."

Ona sert bir bakış attım. "Saçmalık. Gergin görünüyorsun. Neler oluyor?" Tekrar başını sallamaya başladığında, "Beni öldürürken gördüğün için mi?" diye soruyorum.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Bunu neden yaptığını anlıyorum."

"Ama?"

Yüz hatları sinirle geriliyor. "Gözümü korkutuyorsun."

"Gözünü mü korkutuyorum?" Bunu duymaktan hoşlanmadığım için soruyorum.

Hepsi.

"Açıklaması çok garip." Sandviçi yere bırakıyor. "İ bana zarar vermeyeceğini biliyorum, ama ne kadar iyi olduğunu gördükten sonra

dövüşmekte... ve öldürmekte, korkmamak elde değil." Omuzları çöküyor, sonra mırıldanıyor, "Çok zayıf olmamın da bir faydası yok."

Yaklaşıyorum ve yanağını hafifçe okşuyorum. Bana baktığında, "Seni eğitebilirim. Doğru egzersizle daha da güçlenebilirsin."

Yumuşak kahverengi gözlerinde bir umut parıltısı var. "Gerçekten mi?

Bunu yapar mıydın?"

Alçısını gösteriyorum. "O çıkar çıkmaz." Ağzının köşesi kalktı.

"Tamam." Tabağını yaklaştırıyorum.

"Ye."

Yemeğimizi bitirene kadar ortalık sessizleşiyor ve işimiz bittiğinde tabakları bulaşık makinesine yerleştirip her şeyin kilitli olduğundan emin oluyorum. Rosalie'nin elini tutarak tüm ışıkları kapatıyorum ve onu merdivenlerden yukarı çekiyorum.

Yatak odasına girdiğimizde, "Banyo mu yapmak istersin yoksa duş mu?" diye sordum.

Kolundaki alçıya bakıyor. "Bu zor olacak."

Yüzüme geniş bir sırıtma yayılıyor. "Ben yardım edersem olmaz." Bana kaşlarını çatıyor. "Beni yıkamayacaksın."

Ona bir adım daha yaklaşarak parmaklarımı boynunun arkasına doluyorum ve ağzım kulağına değene kadar eğiliyorum. Vücudunda bir titreme hissediyorum, sonra sesimi alçaltarak, "Seni yıkıyorum, *moya Malen'kaya Roza*. Hayır cevabını kabul etmiyorum."

Sol eli gömleğimi kavrarken nefes alışları hızlanıyor. "Tamam."

Geri çekilip ona göz kırpıyorum. "Bana itaat etmene bayılıyorum." Gözlerini kısıyor. "Kirli oynuyorsunuz, Bay Vetrov." Kıkırdıyor, I salla benim Başını.

"Yani yap Sen, *moya*

Malen'kaya Roza."

Rosalie başını eğiyor. "Bana Rusça 'Küçük Gül' demen hoşuma gidiyor." Yüzüne sevimli bir ifade yerleşiyor. "Başka bir şey söyleyebilir misin?"

"*Ya lyublyu tebya,*" diyorum Rosalie'ye ilk kez onu sevdiğimi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, sonra ona şakacı bir sırıtış atıyorum. "Sana başka bir gün anlatırım."

Suratını asarken alt dudağını dışarı çıkarıyor ve Tanrım, eğer bu şimdiye kadar gördüğüm en şirin şey değilse. "Yapma bunu," diyorum.

"Ne?" Yine somurtuyor.

Onu göğsüme çekerken, onu kendime doğru ezmek için harcadığım çabadan dolayı dişlerimi gıcırdatıyorum.

Kahretsin, onu çok seviyorum ve tekrar kollarımda olduğu için çok minnettarım.

İsteyerek.

Bölüm 30

Rosalie

Viktor beni on saat içinde üçüncü kez soyarken kıpırdanmamak çok zor.

Bu sefer külotumu indirdiğinde, avuç içleri kalçalarımın yerleşmek için geri gelmeden önce bacaklarıma kadar fırçalıyor.

Parmakları derimi kazıyor ve göğsünden bir hırıltı yükseliyor. "Bu en tatlı işkence."

Bakışlarım küvete gidiyor. "Bunu gerçekten kendim yapabilirim." "Tabii ki hayır. Banyo yapma fırsatını kaçırmayacağım. sen."

Viktor sol elimi tuttu. "Bin, *moya Malen'kaya Roza*."

Ona tutunarak ılık suya giriyorum ve oturuyorum. Viktor gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrıyor ve derisinin altında kıvrılan damarları ortaya çıkarıyor.

Neden bu kadar çekici?

Viktor küvetin yanına çömeliyor ve bir lif kabağı alarak üzerine vücut yıkama suyu püskürtüyor. O sırtımı ve omuzlarımı yıkamaya başlarken ben de ıslanmaması için alçıyı küvetin kenarına tutturmaya odaklanıyorum.

Lif kabağı karnımdan bacaklarımin arasına doğru kayana kadar onun ilgisinin üzerimde olması güzel bir his. Vücudum hemen geriliyor ve bakışlarımı alçıya çeviriyorum.

Göz ucuyla Viktor'un başını eğdiğini, hareketlerinin yavaşladığını görüyorum. "Neden gerildin?"

Zihnim kabul edilebilir bir yalan düşünmek için yarışıyor. Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Ah... Sadece yorgunum."

Gözlerinin üzerimde yandığını hissedebiliyorum. Lifli eli bacaklarımın arasında duruyor, sonra "Bana bak" diye emrediyor.

Başımı sallarken yıkıcı duygular göğsümde dönüyor.

"Hey, konuş benimle," sesi şu anda başa çıkamayacağım kadar nazik.

Sağ kolumu umursamadan ayağa kalkıyorum ve banyodan çıkıyorum. Koluma keskin ağrılar saplanıyor ve iniltiyi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum.

Bir havlu kaparak etrafıma sarıyorum ve gömme dolaba kadar ıslak ayak izleri bırakıyorum.

"Rosalie," diye tersliyor Viktor, sesi acımasızlık ve gerilimle dolu. "Sen Cosa Nostra ile birlikteyken ne haltlar oldu?"

Vücutumu kurulamakta pek başarılı olamıyorum ve iç çamaşırlarımı giymeye çalışırken yan tarafıma düşüyorum. Sağ kolum bir çekmeceye çarpmadan önce Viktor beni tutup ayağa kaldırıyor. Beni kendisine dönmeye zorluyor, sonra da öfke dolu bakışlarıyla beni çiviliyor.

"Ne oldu lan?"

"Sana zaten söyledim" derken sesim titriyor.

Yüzündeki ifade, ölümün kendisi gibi görünene kadar kararıyor. "Bana yalan söylüyorsun."

Ellerinden kurtulup geri çekiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve fısıldıyorum, "Beni korkutuyorsun."

Birkaç derin nefes aldığını duyuyorum, sonra beni nazikçe göğsüne çekiyor. "Lütfen söyle bana" derken sesinde çok fazla endişe vardı.

Aşağılanma çok taze ve Viktor'un nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Artık bana dokunan tek erkek o değil.

"Sadece yorgunum," diye inliyorum. "Bırak da giyineyim, böylece uyuyabilirim. Lütfen."

Derin bir iç geçiriyor, sonra iç çamaşırımı tutup ayaklarımın dibine çömeliyor. "Sol bacak." Titreyen elimi omzuna koyuyorum ve külotun içine giriyorum.

Viktor beni giydirirken, yorgunluk iliklerime kadar işliyor. İçimdeki her şey siyah ve mavi hissediyor ve her geçen dakika travma pençelerini içime batırıyor.

Hayatım için savaşmak zorunda kaldığımda, hiçbir şeyi sindirecek zamanım olmadı ama şimdi güvendeyim ve her şey beni boğmaya kararlı bir tsunami gibi üzerime geliyor.

Giyindiğimde Viktor yüzümü çerçevesiyor ve gözlerimi yakalamak için eğiliyor. "Biraz uyuduktan sonra konuşuruz."

Başımı sallıyorum, şu anda konuyu zorlamadığı için minnettarım. Alnıma bir öpücük konduruyor. "Yatağa gir, moya

Malen'kaya Roza. Duş alacağım, sonra katılırim. sen."

Beni yatağa çekiyor ve yorganı arkaya atıyor. Uzandığımda beni nazikçe yatırıyor ve şakağıma bir öpücük daha konduruyor.

"İyi geceler," diye
fısıldıyorum. "İyi
geceler,
bebeğim."

Gözlerimi hızla kapatıyorum, sevecenlik ifadesi
gözyaşlarımı akıtmakla tehdit ediyor.

Viktor'un odanın içinde hareket edişini ve duşta akan
suyu dinliyorum. Banyodan çıktığında yatak onun ağırlığıyla
çöküyor. Bir kolunu başımın altından geçiriyor ve beni
vücuduna yaslayana kadar geriye çekiyor.

Çoktan uyuduğumu düşünmesini umarak gözlerimi sıkıca
kapatıyorum ve nefeslerimi olabildiğince eşit tutuyorum.

"*Ya lyublyu tebya, moya Malen'kaya Roza,*" diye
mırıldanıyor ve saçlarıma bir öpücük konduruyor.

Kelimelerin ne anlama geldiğini bildiğimi düşünüyorum
ve beni ne kadar güvende hissettirdiklerine odaklanıyorum.

*Artık kimse sana zarar
veremez. Viktor'un kollarında
güvendesin.*

*Bir tarlada yürürken etrafım bulutlara kadar uzanan dev
binalarla çevrili.*

*Aniden bir kasırga uyarısı havayı dolduruyor, ses içime bir
alarm dalgası gönderiyor. Bulutlardan gölgeler oluşmaya
başladı, sonra Cosa Nostra'nın beş başının şeklini aldılar.*

"Öl," diye tıslıyor Bay Messina.

"Ölmek," diye yankılandı Bay Amato.

Kasırğa uyarısının sesi yükseliyor ve sığınacak bir yer bulmak için çılgınca etrafıma bakıyorum. Binalardan birinde bir kapı açılıyor ve ona doğru koşuyorum. İçeri daldığımda ışıklar yanıyor ve büyük bir salonu gösteriyor. Büyükbabamın, babamın ve amcamın oturduğu bir sahne var.

Ricco Amca'nın gözleri üzerimde geziniyor. "İyi bir fiyata gider."

"Hayır!" Ağlıyorum, kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor. "Bunu bana neden yaptın?"

"On milyon ödeyeceğim," diye gürledi Bay Greco'nun sesi salonda.

Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. "O daha çocuk, sadece on yedi yaşında," diye kükrüyor büyükbabam. "Nonno," diye hıçkırıyorum.

"Yardım et bana."

"Borcumuzu ödemek zorunda," diyor babam.

Bay Greco'nun yumruğu üzerime geliyor, sonra Alessandro beni yakalıyor. Beni bırakmaları için çığlık atarak ve hıçkırarak tüm gücümle mücadele etmeye başladım.

Dik duruyorum, kollar etrafımda kilitleniyor. Bedenim panik ve korkuyla dolup taşıyor ve kurtulmak için mücadele ederken sert bir göğsü tokatlıyorum.

"Rosalie!" Viktor'un sesi beni o kadar hızlı gerçeğe döndürüyor ki bedenim sarsılıyor.

Kabusun kalıntıları içimi titretirken çaresizce nefes nefese kalıyorum.

Bir nefes daha, sonra iskambilden bir ev gibi yıkılıyorum.

"Tanrım," diye sertçe çıkışıyor Viktor. Kolları etrafımda sıkılaşıyor ve beni içine alıyor. "Seni tutuyorum. Güvendesin."

İçimden kırık dökük çığlıklar dökölüyor, gözyaşlarım yanağımla onun göğsü arasına düşüyor.

Çok gerçekçiydi.

"Viktor," diye inliyorum, travmayı tek başıma taşıyamıyorum.

Ailem seks taciriydi. Onlar yüzünden cehennemi yaşadım. Dövüldüm ve şiddete uğradım ve bununla başa çıkamıyorum.

"Ben buradayım, bebeğim. Konuş benimle."

Kollarının güvenliğinde, aşağılanmışlığımlı dudaklarıma zorla bastırıyorum, "Bir gardiyan bana dokundu."

"Sana dokundu da ne demek?" diye sorarken Viktor'un sesinde tehlikeli bir ton var.

Omuzlarımı kamburlaştırıp sert göğsüne yaslanıyorum, sonra da "Bacaklarımin arasında" diye fısıldıyorum.

Viktor gerildikçe hava değişiyor, sonra odadaki her parçacık ondan yayılan öfke yüzünden titreşiyormuş gibi hissetmeye başlıyor.

"Hangi muhafız?" sıkılmış dişlerinin arasından kelimeleri gıcırdatarak söylüyor.

Başımı salladım. "Onu zaten öldürdün."

"*Blyad*'," diye küfrediyor.

Sertçe yutkunuyorum ve içimdeki duyguları bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum ve içimden hıçkırık şeklinde dökölüyorlar. "Şşş..." Şakağıma bir öpücük konduruyor. "Ben çok lanet

"Sana daha erken ulaşamadığım için özür dilerim."

"Bana dokunan tek erkek sen olmadığın için üzgünüm" diye fısıldarken sesim kırık ve boğuk çıkıyor.

"Tanrım, Rosalie. Sakın özür dileme, bebeğim." Beni geriye itti ve yüzümü çerçeveledi. Eğilip benimle göz göze geldi. "Bunların hiçbiri senin hatan değildi. Beni anlıyor musun?"

Başımı sallayarak onu kucaklıyorum, gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan süzülüyor. "Benden öğrenmiyor musun?" diye sorarken sesim kısık çıkıyor.

Fiziksel acı çekiyor gibi görünüyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü..." Başımı sallıyorum ve uzaklaşmaya çalışıyorum. Viktor beni daha sıkı tutuyor. "Neden?"

Gözlerimi göğsüne indiriyorum. "Kendimden öğreniyorum." Yoğun utanç beni alt etmekle tehdit ediyor. "Ve ailemden de öğreniyorum."

Öfke hala gözlerinde yanıyor olsa da, yüz hatları yumuşuyor. "*Moya Malen'kaya Roza*, sen ailen değilsin. Onların yaptıklarının sana hiçbir yansıması yok." Bakışları benimkileri delip geçiyor. "Ve o şerefsizin sana yaptığı şey..." Sakinleştirici bir nefes almak zorunda kalıyor, vücudunu bir ürperti sarıyor, "Tanrım, keşke ona bu kadar çabuk bir ölüm vermeseydim. Bilseydim, sikinde boğuluyor olurdu."

Tanrım.

Viktor'un başparmakları yanaklarımı okşuyor ve bana baktıkça bakışları yumuşuyor, ta ki ben gözlerindeki sevgiyi görene kadar.

"Bana gelince, evet, çok kızgınım ama sana değil." Başını iki yana sallar. "Senden asla öğrenemem, *moya Malen'kaya Roza*. Eğer bilseydin..." Ağzının köşesi hafifçe kalkıyor, "Seni seviyorum Rosalie. Her lanet şeyi seviyorum

Senin hakkında. Ne kadar küçüksün. Doğanız ne kadar nazik ve saf. Her bir santimin ne kadar zarif." Daha da yaklaşıp alnını alnıma bastırıyor. "Seni çok şiddetli seviyorum ve asla gitmene izin vermeyeceğim. Ömür boyu sen ve ben."

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve ona olan sevgim içimden taşacakmış gibi büyürken yüzüm parçalanıyor. İçimden bir hıçkırık dökülürken, "Beni kaçırdığın için çok mutluyum" diyorum.

Viktor bir kıkırdama çıkarır. "İşte duyacağımı hiç düşünmediğim bir şey."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve başparmağıyla onu yakalıyor. Gözyaşını yaladığında, gözyaşı çok sıcak görünüyor ve artık uğursuz değil.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Ağzının köşesi kalkıyor. "Çünkü senin her parçana sahip olmak istiyorum, *moya Malen'kaya Roza*. Gözyaşlarına bile."

Vay anasın!

"Gerçeği duymak istiyor musun?" diye fısıldarken nefeslerini dudaklarımda hissediyorum.

Başını sallıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Artık yalan yok." Tüm kalbimle, "Seni seviyorum Viktor." diyorum.

Bölüm 31

Viktor

Rosalie'den bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum ama söylediği anda, son üç yıldır göğsümde biriken gerginlik azaldı.

Mutlak bir hayranlıkla, beni küçük parmağında oynatan kadına bakıyorum. "Ne kadar güçlü olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Rosalie başını sallar.

Tanrım, bana nasıl bakıyor.

Elini tutup onu yataktan çekiyorum. Önümde durduğunda, omuzlarımdaki dövmeli yıldızları işaret ediyorum. "Benim de dizlerimin hemen üstünde dövmelerim var. Bu, Bratva'nın başı olarak kimsenin önünde diz çökmeyeceğim anlamına geliyor."

"Tamam," diye mırıldanıyor, biraz kafası karışmış görünüyor.

Sonra önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Rosalie'nin ne söylemeye çalıştığını anlaması bir an alıyor.

"Sadece senin önünde diz çökeceğim, *moya Malen'kaya Roza*. Arkanda Bratva'nın ve Rahipliğin gücü var. Başın derde girerse bunu kullanmaktan asla çekinme."

Başını sallarken çenesi titremeye başlıyor. Elini çeneme götürerek, "Beni kaçırdığın için ne kadar mutlu olduğumu söylemiş miydin?" diyor.

Ayağa kalkarken bir kahkaha attım. "Evet, ama hiç eskimiyor."

Parmakları çenemden boynuma doğru iniyor, sonra sağ omzumdaki yıldızı çiziyor.

"Çok güçlüsün," diye mırıldanıyor.

"Sen de güçlüsün, *moya Malen'kaya Roza*. Çok şey yaşadın ve hala ayaktasın."

"Senin yüzünden." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Benim için bir şey daha yapar mısın?"

Hiç tereddüt etmeden cevap veriyorum, "Neye ihtiyacın varsa." "Dokun bana." Elimi yanağına götürdüğümde titriyor.

başını. "Bacaklarımın arasına dokun. Bana orada dokunan son erkek olmanı istiyorum."

İsa.

O şerefsizin kadınıma dokunmuş olması bile Cosa Nostra'yı yerle bir etme isteği uyandırıyor bende.

Ama bu an benim öfkemle ilgili değil. Rosalie ve onun ihtiyacı olan şeyle ilgili.

Elimi taytının ve dantel külotunun kumaşının altına sokarak amını avuçluyorum. Göğüslerimiz birbirine değene kadar bir adım daha yaklaşıyorum, onunla göz temasını hiç kesmiyorum, sonra orta parmağımı sıcaklığının içine sokuyorum.

O şerefsizin dokunuşunu silip yerine kendiminkini koyuyorum çünkü kadınımın sadece beni düşünmesine ihtiyacım var.

"Sen benimsin Rosalie," diyorum bana hissettirdiği sahiplenmenin her zerresiyle. "Vücudun bana ait."

Sol kolunu boynuma doladığında gözlerinden rahatlama süzülüyor. Ağzını benimkine yaklaştırarak fısıldıyor: "Benim de kalbim ve ruhum. Ben seninim."

Göz temasını hiç kesmeden, tekrar içine girmeden önce parmağımı çekiyorum. Bir saniye önce kuru olduğu yerde, arzusu parmağımı kaplamaya başlıyor. Başparmağımı klitorisine bastırıyorum ve sinirlerin etrafında daireler çiziyorum.

"Bu nasıl bir his, *moya Malen'kaya Roza*?"

Çenesi titriyor ama arzu gözlerini aydınlatıyor. "Çok daha iyi."

Elimi tozluklarından çekiyorum ve parmağımı ağızma götürüyorum, dudaklarım parmağın etrafında kapanıyor ve onun uyarılmışlığını emiyorum. "Çok tatlısın."

Rosalie'nin ifadesi yalvarmaya dönüşür. "Sana ihtiyacım var."

İçimdeki mağara adamı göğsümü yumruklamak ve dünyaya bu kadının benim olduğunu haykırmak, sonra onu anlamsızca becermek ve onu sikimle damgalamak istiyor. Ama Rosalie'nin şu anda kibirli bir alete ihtiyacı yok.

Çenesini tutup dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra, "Kontrolü eline al, bebeğim. Buna ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Ağzının köşesi kalkıyor. "Sana patronluk taslamama izin verecek misin?"

Saate bakıyormuş gibi yapıyorum. "Sadece önümüzdeki bir saat için. Yani daha iyi-"

"Soyunun Bay Vetrov," diye emrediyor, güzel yüzünde muzip bir gülümsemeyle. Sonra kaşlarını çatar gibi yapıyor. "Kendimi kaybetmeden önce."

Ona bir kaşımı kaldırarak eşofman altımı bacaklarımdan aşağı itiyorum ve dışarı çıkıyorum. "Patronluk tasladığında çok seksi oluyorsun," diye onu cesaretlendiriyorum, sikim onun için çoktan sertleşmişti.

Yatağı işaret ediyor. "Uzan."

"Evet, hanımefendi," diye alay ediyorum emrini yerine getirirken.

Adamlarımdan biri beni şu anda görse gülmekten altlarına işerlerdi ama benim umurumda bile değil. İyileşmesine yardım etmek için her şeyi yaparım.

Sırt üstü uzandığımda sikimin başı zıplıyor, içinden precum damlamaya başlamıştı bile.

Rosalie yatağa tırmanıyor ve kalçalarımın üzerine oturuyor, sonra başını eğip sikime bir öpücük kondurmadan önce bana gergin bir bakış atıyor.

"*Blyad*'," diye tıslıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, nefesi hassas başı okşuyor.

"Bebeğim, ağzının sikime yakın olmasını seviyorum."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor, sonra dili dışarı fırlayıp precum damlasını yakalıyor.

Sikim sarsılıyor, daha fazla ilgi için çaresiz.

"Aynen öyle bebeğim," diye övüyorum onu.

Sol koluyla kendini ayakta tutmak zorunda, bu yüzden parmaklarını bana dolayamıyor.

Aşağı uzanıp sikimi tutuyorum ve bir kez pompalıyorum. Rosalie'nin gözleri açılıyor, sonra itiraf ediyor, "Bu çok ateşli."

Sikimi tekrar pompalıyorum ve dudakları ayrılıp başının etrafına kapandığında, başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.

etrafımda gerildi.

"Tanrım, *moya Malen'kaya Roza*. Ağzın cennet gibi," diye övüyorum onu.

Sertçe emdiğinde, kığım yataktan kalkıyor ve ağzına daha derin giriyorum. Onu yerinde tutabilmek ve ağzını sikebilmek için saçlarını tutmak istiyorum ama geçirdiği beyin sarsıntısının bilinciyle bunun yerine yorganı yumrukluyorum.

Rosalie daha sert emiyor, ben homurdanırken benden daha fazla övgü alıyor, "İşte bu, bebeğim. Çok iyi hissettiriyor."

Tüm övgülerim ona ihtiyacı olan güven desteğini verirken başı aşağı yukarı sallanmaya başlıyor ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi beni emiyor.

"Tanrım," diye inliyorum. "*Blyad', moya Malen'kaya Roza*. Beni çok iyi emiyorsun."

Zevk omurgamdan aşağıya doğru cızırdamaya başlıyor ve kığım yataktan kalkıyor. Vücudum sarsılmadan bir saniye önce taşaklarım geriliyor, sonra yoğun bir coşku içimde patlıyor. Gözlerimi Rosalie'den ayırmadan, onun salgımı yutuşunu izlerken nefeslerim hızlanıyor.

"Rosalie," diye inliyorum, hâlâ ağzının içinde sarsılırken zevkten gücüm tükeniyor. "Bana sahipsin."

Geriye doğru yığılıp ağzından kurtulduğumda, vücuduma tırmanıyor ve kolumun kıvrımına uzanıp alçısını göğsüme dayıyor.

"Bu iyi hissettirdi," diye itiraf ediyor. "Bir tür güç gösterisi gibi." "Bratva'nın başını kelimenin tam anlamıyla Toplar," diye şaka yapıyorum hâlâ nefes almaya çalışırken. Bir kıkırdama çıkarır. "Evet, yaptım."

Kolumu onun altına itiyorum, sonra onu nazikçe sırt üstü yatırıp vücudunu benimkiyle örtüyorum. Alçıyı tutarak kolunu dikkatlice başının yanına yerleştiriyorum, böylece yoldan çekilmiş oluyor.

"Kontrolün sende olması bitti mi?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor, gözleri sevgiyle yumuşuyor. "Evet. Sen komuta ettiğinde daha çok hoşuma gidiyor."

Kulağının altına bir öpücük kondurmadan önce "Teşekkürler, lanet olsun," diye mırıldandım. "Nasıl hissediyorsun?"

Bana yalan söyleyip söylemediğini anlamak için onunla göz göze geliyorum ama "Daha iyi" derken kahverengi gözlerinde sadece sevgi var. Dudaklarında şakacı bir gülümseme beliriyor. "Ama beni daha da iyi hissettirecek şey ne biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"İçimdesiniz, Bay Vetrov."

Parmaklarım saçlarını okşayarak yüzünden uzaklaştırıyor ve bir süre ona bakıyorum. "Seni gördüğüm an benim olduğunu anladım. Bu yüzden seni aldım."

Burnunu sevimli bir şekilde kırıştırıyor. "Bir de senden korktuğumu düşün. Şimdi bildiklerimi o zamanlar bilseydim, o evden seninle birlikte çıkıp giderdim."

Bir anlık kalp ağrısı yüz hatlarını sıkılaştırıyor ve sonra soruyor: "Ailemden nefret edememem yanlış mı?"

Başımı salladım. "Sana karşı iyidiler Rosalie. Evet, yaptıkları şey berbattı ama seni seviyorlardı."

Başını sallıyor, çenesi titremeye başlıyor. "Haklısın."

Başımı eğiyorum. "Yani... ben hala hikayendeki kötü adam mıyım?"

Hayranlıkla bana bakıyor. "Evet." Gözlerimi kısıtımnda, "Sadece bir cani senin yaptığını yapardı. Beni kurtarmak için öldürdün." Başını kaldırıyor ve ağızma bir öpücük konduruyor. "Ve bunun için seni seviyorum."

Bölüm 32

Rosalie

Viktor'un vücudu benimkini sarınca kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Çünkü o benim evim.

Onunla savaşıarak üç yılımı harcadığım için pişmanım.

Dün bu kadar kolay öldüren adam bana büyük bir şefkatle bakıyor. "Daha uzun süre kendi başına yaşayamadığın için üzgünüm."

Omuz silkiyorum. "Çok abartılıyor. Görünüşe göre kimse deneyimi olmayan birini işe almak istemiyor."

Parmaklarını çenemin kıvrımında gezdiriyor. "Isabella Teyze'yle konuşabilirim."

Alnımda bir kaş çatma oluşmaya başladı. "Bir iş hakkında mı?"

Viktor başını sallar. "Hazır olduğunuzda tabii ki. Acelemiz yok. Ve eğer çalışmak istemiyorsan, benim için de sorun değil."

Şimdi bundan bahsettiğine göre, heyecanlanmaya başladım. "Sence seks kölelerini kurtarmak için ona yardım etmeme izin verir mi?"

Kaşı yukarı kalkıyor. "Hayatta olmaz, seni hiçbir aksiyona yaklaştırmam. Bırak seks tacirleriyle uzmanlar ilgilensin. Ama kızlara yeni evler bulmasına ve onları yerleştirmesine yardım edebilirsin. Eskiden ona yardım eden biri vardı ama Ana korumasıyla evlendi ve onunla birlikte Rusya'ya taşındı. O zamandan beri annem yardım etmeye çalışıyor ama ilgilenmesi gereken kendi hayır işleri var."

"İkisine de yardım edebilirim," diyorum ve gerçekten heyecanlanmaya başlıyorum. Bu, ailemin yaptığı tüm kötülüklerin kefaretinin ödemenin bir yolu olacak.

Başını eğiyor, çürüklerimin üzerine öpücükler konduruyor. "Yapmak istediğin her şeyi destekleyeceğim, *moya Malen'kaya Roza*, seni tehlikeye atmadığı sürece."

"Teşekkür ederim."

Sol elimi çenesine götürüyorum ve parmaklarımı kirli sakalının üzerinde hafifçe gezdiriyorum. "Hiç sormadım ama doğum günün ne zaman?"

"Dört Ocak," diye yanıtlıyor.

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi sekiz."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bratva'yı devraldığında kaç yaşındaydın?"

"Yirmi dört gibi." Gülümsüyor. "Ama yedi yaşına geldiğimde eğitime başladım."

"Yüce Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Yani hiç normal bir çocuk olamadın mı?"

"Ben her iki dünyanın da en iyisine sahibim, *moya Malen'kaya Roza*. Sevgi dolu bir evde büyüdüm ama babam ve amcam da bana bilmem gereken her şeyi öğretti."

"Yani mutsuz değil miydin?"

Viktor başını sallar. "Hayır. Hayatımdan şikâyet edemem." Burnumun ucunu öpüyor. "Beni terk ettiğin zaman hariç. İşte o berbattı."

Başımı eğiyorum, gözlerim onun çekici yüzünü okşuyor. "Öyle oldu." Parmaklarım boynunun yanından aşağı iniyor ve

omuz. "Benimle sevişir misin?" diye fısıldadığımda sinirlerim ve beklentim midemde dönmeye başlıyor.

Viktor gözlerimin içine bakıyor. "Hayatımızın her günü birlikte, *moya Malen'kaya Roza*." Bedenini üzerimden itiyor ve beni soymaya başlıyor.

Beni çıplak yakaladığında, elleri yanlarımı okşuyor. Gözleri büyük bir hayretle vücudumda geziniyor.

"Beni değerli hissettiriyorsun," diye itiraf ediyorum.

"Çok değerlisin," diye mırıldanıyor bacaklarımı açıp kalçalarımın arasındaki vadiye bakarken. "Ve çok güzelsin."

Viktor bir kolunu sol bacağımın altından geçirip omzunun üzerine koyuyor, sonra dili kıvrımlarımda geziniyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdirmek için uzandığımda nefesim kesiliyor. Gözleri benimkilerle kilitleniyor, sonra nefesim kesilene ve kendimi yüzüne sertçe sürtmekten alıkoyamayana kadar klitorisimi emiyor.

Parmaklarım saçlarında sıkışıyor ve yüzünü olabildiğince sert bir şekilde kendime doğru itiyorum, zevkim ulaşamayacağım bir yerde kalırken içimden inilti ve çığlıklar dökülüyor.

"Viktor," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen."

Beni o kadar sert emmeden önce dişleri hassas etimi ısıyor ki yıldızları görüyorum. Vücudum kasılmaya başlıyor ve sonunda serbest bırakıldığında, sadece yumuşak inlemeler çıkarabiliyorum.

Aşağı inmeye başladığımda vücuduma tırmanıyor ve beni öyle bir tutkuyla öpmeye başlıyor ki gözlerim yaşıyor.

İçime hemen girmiyor ama sanki hayatımızın geri kalanında yapmak istediği tek şey buymuş gibi beni öpmeye devam ediyor.

Viktor'u sevmemin nedenlerinden biri de bu. Her ne kadar acımasız olabilse de, söz konusu ben olduğumda çok hassas bir tarafı var.

Neler yapabileceğini gördükten sonra, onu itip durmama rağmen bana karşı ne kadar sabırlı ve şefkatli olduğunu fark ettim.

Hayır, beni kaçırmadı. Beni kurtardı ve kalbimi ele geçirdi.

Öpüşmeyi kesiyorum ve nefes nefese, "Seni çok seviyorum," diyorum.

Viktor'un ağzı sıcak bir gülümsemeyle kıvrılıyor. *"Slava ne mogut apisat' mayu u lyubof' k tebe, moya Malen'kaya Roza."*

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sana olan sevgimi kelimelerle anlatamam, Küçük Gülüm."

Gözlerim yaşlarla doluyor ama Viktor ayak parmaklarımı kıvrıran bir öpücükle onların düşmesini engelliyor. Bacaklarımın arasında onun sert uzunluğunu hissediyorum ve kalçalarımı kaldırarak kendimi ona sürtmeye başlıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor ağzımın içine, elleri göğüslerime gidiyor ve meme uçlarımı sert tepeler haline getiriyor. Bana doğru iterken boğazıma aç öpücükler bırakıyor.

Sertliğinin bana sürtünmesini seviyorum. Kalçalarım daha hızlı ve daha hızlı sarsılıyor, ama sonra aniden geri çekiliyor.

Elini aramıza sokarak kendini tutuyor ve sikini açıklığıma bastırıyor.

Sol kolunun üzerinde durarak içime girdiği yere bakıyor, ama çekip klitorisimi tekrar ovmadan önce bir santim bile yok.

"Viktor," diye yakınıyorum, bu da bana sadece karanlık bir kıkırdama kazandırıyor.

Bana sadece bir inç vererek işkence etmeye başlıyor, sonra klitorisimi ovuyor. Sol elim boynunun arkasına pençe atana kadar beni çılgına çeviriyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen."

Birden Viktor bana çarptı. Canım acısa da, bu acı ilk seferle kıyaslanamaz bile.

Kendini kabzasına kadar gömüyor, gözleri zevkten kapanıyor. "Tanrım, *moya Malen'kaya Roza*. Amin beni çok iyi alıyor."

İçime bir sıcaklık yayılıyor ve onun sert uzunluğunun etrafında kenetleniyorum.

Yavaşça geri çekiliyor ve vücudumu yukarı kaldıran sert bir hamleyle tekrar içime dalıyor.

Sağ eli kalçamı kavrarken gözleri yüzümde yanıyor. "Bu kadar sıkı olmana bayılıyorum. Bana bir eldiven gibi uyuyorsun."

Tekrar içime girdiğinde ancak yarım nefes alabiliyorum. Parmakları beni yerimde tutmak için derimi kazıyor, sonra hızını artırmaya başlıyor, ta ki içime o kadar sert girene kadar, sadece nefes alabiliyorum.

Kalçalarım kendi başlarına hareket etmeye başlıyor, sevişmemizin sesi odayı doldururken onun çaresiz itişlerini karşılamaya çalışıyorum.

Oda.

Viktor sol elini popomun altına sokuyor ve yanaklarımı o kadar sıkı kavıyor ki kalçalarımı hareket ettiremiyorum. Sağ eli boğazıma dolanıyor ve beni o kadar sert sikiyor ki doğru düzgün düşünemiyorum.

Her santimime sahip olurken sadece nefes alıp inleyebiliyorum.

Gözleri benimkileri yakıyor, yüz hatları acımasız bir sahiplenmeyle geriliyor.

Pelvisinin klitorisime sürtünmesi ve sikinin beni kabaca doldurması beni uçurumdan aşağı yuvarlıyor. İçimden bir çığlık kopuyor ve bedenim beni tüketen zevkten neredeyse nöbet geçirirken görüşüm kararıyor.

"İşte bu, bebeğim. Boşaldığında etrafımda çok sert kasılıyorsun," diye homurdanıyor ayırık dudaklarımın yanında.

Viktor içime o kadar sert girene kadar coşku dalgaları vurmaya devam ediyor ki, tenin tokat sesi odada yankılanıyor. İçime gömüldüğünde vücudu sarsılıyor ve en seksi iniltiyi çıkarıyor.

Tam aşağı inmeye başladığımda, Viktor tekrar itiyor ve vücudumda artık spazmlar gönderiyor, beni canlı bir tel gibi seğirtiyor.

Beni överken dudakları dudaklarıma değiyor, "Ne kadar iyi bir kız."

Son kez içime girdiğinde alnını alnıma bastırıyor. "Bunu hisset, *moya Malen'kaya Roza*. Biz biriz."

Dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Buna bayıldım."

Zevkin azalması ve nefeslerimizin normale dönmesiyle Viktor içimden çekiliyor. İkimiz de aynı anda donup kaldık.

İçimden sıcak bir şeyin aktığını hissettiğimde gözlerim açılıyor.

Viktor'un başı öne eğilir ve küfür eder: "*Blyad'*, seni çıplak yakaladım."

"Kahretsin," diye nefes nefese kalıyorum, ben de aşağı bakıyorum. Viktor'un uyarılmam ve kan karışımıyla parlayan sert uzunluğunun görüntüsü bir an için dikkatimi dağıtıyor.

"Bir gün çocuk sahibi olmamıza varım ama şimdi değil. Bugün sana ertesi gün hapı alacağım."

Başımı salladım. "Lütfen."

Viktor dizlerinin üzerinde durana kadar geriye doğru hareket ediyor ve ancak o zaman her iki dizinin üzerindeki dövmeli yıldızı fark ediyorum.

Düşüncelerim önümde diz çöktüğü ana kaymadan önce, bir parmağını yarığımdan geçiriyor.

Kanla lekelenmiş karışıma bakarken kaşlarım havaya kalkıyor. Gözleri benimkilere kayıyor, sonra soruyor, "Bekaretini ben mi aldım?"

"Evet."

"Neden yalan söyledin?"

"Kendimden utanıyordum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Başka hangi ilklere sahibim?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Öpüşmek dışında hemen hemen hepsi."

Memnuniyet gözlerini karartıyor. "Güzel. Böylece amının tadını ve boşalırken nasıl inlediğini sadece ben bileceğim."

Sol elimi kullanarak kendimi oturur pozisyona getiriyorum. "Sen aynı zamanda benim ilk aşkımsın."

Daha önce de aşık olmuşum ama Viktor geri dönülmez bir şekilde aşık olduğum ilk erkek.

"Ve ben senin sonuncun olacağım," diyor alçak bir tonla, beni asla bırakmayacağını açıkça belirtiyor.

Bölüm 33

Viktor

Rosalie'ye ertesi gün hapını veriyorum, sonra da "Almak zorunda değilsin. Seçim senin."

"Bunu alıyorum," diye mırıldanıyor ve bir miktar suyla hızlıca yutuyor. "Bebek sahibi olmadan önce biraz yaşamak istiyorum."

Doğru. Mutlu olmak için zamanı olmadı. Bunu onun için istiyorum.

I al tutun . onu el, ve DOKUMA bizim

"Benimle Luna'yı almaya gelmek ister misin?" diye sordum. "Ailenin evinde mi?" Endişeyle kaşlarını çatıyor.

"Sence onları küçümsedikten sonra benimle iyi geçinirler mi?"

üç yıl mı?"

"Of Tabii ki, onlar olmak Tamam." I
güvence onu. "Anlıyorlar."

Yüz hatları sinirle geriliyor ve dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Gerginim."

"Bunu görebiliyorum," diye kıkırdıyorum. "Bana güveniyorsun, değil mi?" Derin bir nefes alıyor, sonra başını sallıyor. "Evet."

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." "Biliyorum."

"O zaman neden gerginsin?" Nereden geldiğini anlayabilmek için soruyorum.

"Erkek arkadaşımın ailesine gitmek üzereyim. Ya onaylamazlarsa? Ben Mariya gibi bir mafya prensesi değilim."

Başımı eğerken alnımda karanlık bir kaş oluşuyor. "Benim için yeterince iyi olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Ah... sadece... sen bratva'nın başısın ve ben de iki kez kaçırılan kızım."

"Bu da nereden çıktı?" Soruyorum, gerçekten şaşırdım.

Omuzları çöküyor ve itiraf ederken savunmasız görünüyor, "Seks taciri bir aileden geliyorum ve size sunacak hiçbir şeyim yok. Ben sadece... benim."

Elini bırakarak yaklaşıyorum ve yüzünü çerçeveleyorum. "Sen sadece sen değilsin. Sen *Moya Malen'kaya Roza'sın*. Sen sevdiğim kadınsın, uğruna öldürdüğüm kadınsın." Dikkatini çektiğimden emin olmak için daha da yaklaşıyorum. "Rosalie, ben sana layık değilim."

"Evet, öylesin," diye fısıldıyor, gözleri parlamaya başlıyor. "Hayatımı pek çok iyi yönden değiştirdin. Eğer sen olmasaydın..." başını sallıyor, "ya ölmüş olurdum ya da Greco'yla evlenmiş. Bana seçenek sunan tek kişi sensin. Kalbini kırsa bile her zaman benim için en iyi olanı yaptın. Anlamıyor musun Viktor? Sen benim her şeyimsin."

Alnımı onunkine bastırıyorum. "İşte tam da bu yüzden ailem seni kollarını açarak kabul edecek, *moya Malen'kaya Roza*. Beni seviyorsun ve bu yeterli."

"Tamam," diye fısıldıyor. "Ama elimi bırakırsan, kaçmaya çalışırım."

Elimi ona doğru uzatırken yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Avucunu benimkine dayadığında, "Sensin" diyorum.

ve ben, *Moya Malen'kaya Roza*. Sonsuza dek." "Sonsuza dek," diye kabul ediyor.

"Şimdi gidip aileme iyi haberi verelim." Onu evden çıkarıyorum ve ailemin evine giden yolu takip ediyorum. Yan kapıdan girerken kapıyı çalma zahmetine girmiyorum. "Neredesin sen?" diye seslendim.

"Mutfak," diye cevaplıyor annem, sonra heyecanlı bir havlama sesi duyuyoruz.

Biz giriş holünü geçerken Luna mutfaktan koşarak çıkıyor, patileri cilalı fayansların üzerinde kayıyor. Kuyruğu sallanıyor, poposu kıpırdıyor, sonra yere çömelen Rosalie'ye ulaştığında mutlu mızmız sesler çıkarıyor.

Rosalie kollarını köpeğine dolayarak, "Anneciğim seni çok özlemiş," diye mırıldanıyor.

"Ve ben yine doğranmış ciğerim," diye mırıldanıyorum. Luna'nın başını okşayarak mutlu kavuşmalarına gülümsüyorum.

Annem geniş bir gülümsemeyle mutfaktan çıkar, sonra Rosalie'yi fark edince duraklar.

Rosalie hemen doğruldu ve elimi tuttu. Anneme garip bir şekilde el sallıyor. "Merhaba, Bayan Vetrov. Özür dilerim, ab-"

"Na-a-a," diye susturur annem onu. "Özür dileyecek bir şey yok." Yaklaşıyor, gözleri Rosalie'nin yüzündeki morluklarda ve kolundaki alçıda geziniyor. "Ne oldu?"

"Cosa Nostra," diye mırıldandım.

Babam merdivenlerden iner ve Rosalie'ye şöyle bir baktıktan sonra mırıldanır: "Tanrım. **B o k t a n b i r ş e y** olduğunu duydum. Çok sevindim.

Yine de ikiniz de iyisiniz."

Annem babama ters ters bakıyor. "Neden bana söylemedin?"

"Ah... çünkü bunu daha beş dakika önce duydum."

Annem "Oh," diye söner ve babamı başını belaya sokmaktan kurtarır. Dikkatini tekrar Rosalie'ye verir, sonra öne atılır ve onu kucağına çeker. "Ah tatlım," diyor annem sanki bir bebekle konuşuyormuş gibi. "Yakında her şey daha iyi olacak. Seni incittikleri için çok üzgünüm."

Rosalie'nin parmakları benimkileri sıkarken, "Bırak nefes alsın anne," diyorum.

Annem Rosalie'ye gülümseyerek hemen bırakır. "Üzgünüm, sarılmayı severim."

Rosalie bana yaklaşıırken, "Sorun yok," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyor.

Yüzünde memnun bir gülümseme olan babama bakıyorum. "Dün iyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum."

"Sağ ol baba." Rosalie'nin bacağının yanında oturan Luna'ya elimle işaret ediyorum. "Biz sadece bebeğimizi almaya geldik. Onunla ilgilendiğin için teşekkürler."

"Akşam yemeğine kalmayacak mısın?" Annem soruyor. "Rosto yaptım."

Rosalie'ye bakarak, "Kalmak istiyor musun?" diye soruyorum. Hâlâ biraz gergin, başını sallıyor. "Elbette. Bu iyi olur." Tam o sırada Alexei Amca'nın kahkahasını ve Isabella tersleyerek, "Yüzündeki o gülümsemeyi sil. Yemin ederim, osuruğun o kadar kötü kokuyor ki, ölüp çürüdüğüne yemin edebilirsin."

"Eau De Koslov," diye kıkırdıyor.

"İğrenç kısmını doğru anladın."

Köşeyi dönüyorlar, sonra hepimizin onları izlediğini görüyorlar.

"Dönmüşsün," diyor Alexei Amca, gözleri Rosalie'ye kayıyor. "Ve şimdi neden dört adam öldürdüğünü anlıyorum."

"Yüce İsa," diye mırıldanıyor Isabella Teyze öne doğru koşarken. "Sana ne yaptılar böyle?"

"Gerçekten kurnazca," diye mırıldanıyorum. Rosalie'nin elini bırakarak kolumu ona doluyorum. "Yaşadığı travma dışında bir şey hakkında konuşabilir miyiz lütfen?"

Alexei Amca bana sırtıyor. "Greco'nun boynunu kırmak için sana öğrettiğim hareketi kullandığını duydum."

Başımı salladığımda gelip omzuma vuruyor. "Belalı." Rosalie'nin önünde durdu. "Bizimle kalacak mısınız?"

Rosalie tam yanıma yaslanarak başını sallıyor.

Alexei Amca'nın bakışları aramızda gidip geliyor, sonra da "Ben söylemedim mi?" diyor.

"Hepimiz söyledik," diye mırıldandı babam. "Evet, ama ilk ben söyledim."

Yemek odasına doğru yürürken tartışmalarını izliyoruz. Eğilip fısıldıyorum. "Birlikte olmamız hakkında konuşuyorlar."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye fısıldıyor Rosalie. "Çok gerginler. Bunu nereden çıkardığını anlıyorum."

Yemek odasına gittiğimizde Luna bizi takip ediyor ve Rosalie'nin sandalyesinin yanına uzanıyor.

"Seni gözünün önünden ayırmayacak," diye kıkırdıyorum, Rosalie sağımda olacak şekilde masanın başına otururken.

Rosalie eğilip Luna'nın başını okşuyor. "Annesinin iyi kızı."

Doğrulduğunda onunla göz göze geliyorum ve sadece onun duyacağı şekilde mırıldanıyorum: "Babasının iyi kızı."

Rosalie'nin yanakları aydınlanır ve hemen babasının ya da Alexei Amca'nın duyup duymadığını kontrol eder, ama onlar planladıkları tatil hakkında konuşmakla meşguldürler.

"Bu yıl nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum.

"Bali," diye cevaplıyor Alexei Amca. "Seçme sırası kadınlarda."

Rosalie beni şaşırtarak, "Bali'de gördüğüm resimler çok güzeldi" dedi.

Tam o sırada annem ve Isabella Teyze yemeği getirdiler.

Annem bize gülümsüyor, "Sen de gelebilir misin?" Gözleri benim üzerimde. "Bratva'yı devraldığından beri hiç tatile çıkmadın."

Rosalie'ye bakıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?" "Ben mi?" diye soluk soluğa kalıyor. "Neden ben?"

Başımı eğiyorum, ağzımın kenarı kalkıyor. "Çünkü tatile *çıkacağız*. Senin de söz hakkın var."

Gözleri büyüdü. "Bali'ye mi? Bize mi? Bu yıl mı?"

Herkes gülmeye başlar, bu da Rosalie'nin daha çok kızarmasına neden olur.

Elimi kaldırıp parmak eklemlerimi yanağına sürüyorum. "Ailemle tatile gitmek ister misin?"

"Ah..." Rosalie tekrar bana bakmadan önce masanın etrafına göz gezdiriyor. "Sen karar verebilirsin."

Dikkatimi aileme çevirerek, "Bunu düşünmek için bize biraz zaman verin" diyorum.

Herkes oturduğunda ve annemin rostosunu yediğimizde, sohbet kolayca akıyor ve Rosalie rahatlamış görünüyor.

İlk defa bir çift olarak birlikte bir şey yapıyoruz.

Bayıldım.

Bölüm 34

Rosalie

Sırtımı Viktor'un sert göğsüne dayamış ve kolları beni sarmış bir şekilde uyanmak hâlâ gerçeküstü.

Cosa Nostra ile yaşadığım çilenin üzerinden iki hafta geçti. Yüzümdeki çürükler iyileşti ama kalbimdekiler üzerinde hâlâ çalışıyorum.

Değişen en önemli şeylerden biri, Joseph ve ekibi beni koruduğu sürece dışarı çıkmama izin verilmesi. Çok fazla dışarı çıktığımdan değil ama çıkabileceğimi bilmek büyük fark yaratıyor.

Gün içinde Luna ile oynamaya ve kitap koleksiyonumu okumaya devam ettim ama aynı zamanda ev işlerine de yardım etmeye başladım.

Yine de yemek yapamıyorum, bu yüzden bu hala Viktor'un bebeği ve geceleri televizyonun önünde sarılıyoruz. Bir filmi asla bitiremiyoruz çünkü sonunda hep öpüşüyoruz, bu da buharlı anlara yol açıyor.

"Günaydın," diye homurdanıyor Viktor saçlarıma doğru.

"Günaydın." Arkamı dönüp ona bakıyorum ve uykulu bir sırtıtma yapıyorum.

"Üst üste üçüncü gecedir kâbus görmüyorum," diye mırıldanıyor, yarı uykulu bir halde.

"Bir galibiyet daha." Sol elimi kaldırarak parmaklarımı dağınık saçlarında gezdiriyorum. "Sabah ilk iş seksi görünmen haksızlık."

"Bunu kollarımdaki uyuyan güzel söylüyor." Eğilip ağzıma nazik bir öpücük konduruyor, sonra da yakınıyor: "Kalkmak istemiyorum. Luca'yı ara ve ona beni esir tuttuğunu ve bütün gün benimle hıncırca oynamayı planladığını söyle."

"Sanki bana inanacak," diye kıkırdıyorum.

Viktor bana yalvaran bir ifade verdi. "Lütfen."

Başımı sallayarak, eğlence olsun diye onu şımartıyorum.

"Tamam.

Telefonunu ver."

Yüzünde muzip bir sırıtişla telefonu bana uzatıyor. Viktor omzuma bir öpücük kondururken tuşa basıp çalmasını bekliyorum.

Luca tehditkâr bir ses tonuyla, "Yola çıksanız iyi olur," diye cevap verir.

Viktor yorganı bedenimden çekip alıyor ve şortumu indiriyor.

"Ah... Bu Rosalie." Başımı sallayarak Viktor'a kaşlarımı çatıyorum. "Bugün Viktor'u esir tutuyorum."

Adam yüzünü kalçalarımın arasına yerleştiriyor ve beni öyle sert emmeye başlıyor ki neredeyse ciyaklıyorum.

Oh, Tanrım.

Luca eğlenerek kıkırdıyor ve ses tonu çok daha yumuşak, "Söyle ona, iyi denemeydi ama hayır. Gelip kıcını o evden dışarı sürükleyeceğim."

"Uh-huh," diye mırıldanıyorum, Viktor'un dili klitorisimde sihir yaparken vücudum hızla alevler içinde kalıyor.

Oh, Tanrım.

"Hoşça kal." Lanet kelimeyi neredeyse inleyerek söylüyorum, sonra aramayı bitirmek için çabalıyorum, telefonu yatağa bırakıyorum ve Viktor'un dağınık saçlarını tutuyorum. "Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Viktor," diye soluk soluğa inliyorum, kalçalarım çılgınca kıpırdanarak kendimi onun sürtünen dişlerine ve kadifemsi diline sürtüyorum.

Gözlerimi kısıtıp kapatıyorum, ayak parmaklarım kıvrılmaya başlıyor ve bedenim serbest kalmak için çaresizce gerildiğinde Viktor iki parmağını içime sokup sert ve hızlı bir şekilde itiyor. Sırtım kamburlaşıyor, vücudumdaki her kas geriliyor, sonra orgazm sert bir şekilde vuruyor, benden coşku çığlıkları koparıyor.

Viktor'un diliyle zevkten dört köşe olurken kalçalarım yeniden kıpırdanmaya başlıyor, ta ki ben nefes nefese kalıp yere yığılana dek.

Zevk azalırken ve ben yatağın içinde gevşerken, Viktor vücudumda geziniyor, kulaktan kulağa sırtıyor. "Kahvaltı için teşekkürler, *moya Malen'kaya Roza*."

"Uh..." Bir kahkaha patlattım. "Sana teşekkür etmem gerektiğinden oldukça eminim."

"Oh, yapacaksın," diye gürlüyor sesi göğsümün üstüne çıkarken. Elini yatağın başındaki duvara dayıyor, bir yandan da eşofmanını aşağı iterek sertleşmiş sikini serbest bırakıyor. "Benim için aç."

Dudaklarım ayrılıyor ve ağzımın içine doğru iterken, prekumunun tuzlu tadı dilime çarpıyor. Onu o kadar sert emiyorum ki yanaklarım çukurlaşıyor.

Viktor başını geriye atıp bir inilti çıkarıyor, sonra daha derine itmeye başlıyor. "Tanrım. Bu doğru, *moya Malen'kaya Roza*. Boğazını gevşet ve burnundan nefes al."

Söylediğini yapıyorum ve büyük boyu boğazımdan aşağıya doğru ilerlerken öğürüyorum ama onu almayı başarıyorum. Gözleri yüzümde öyle bir tutkuyla yanıyor ki, sanki tüm gücü elinde tutan benmişim gibi hissediyorum.

"*Blyad'*," diye homurdanıyor. "Öğürmeni bastırma. Boğazın beni dışarı çıkarmaya çalıştığında harika hissediyorum."

Viktor hızını artırıyor ve öğürürken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Gözlerimi hızlıca kırıştırıyorum, böylece görüşüm bulanıklaşmıyor çünkü onun saf bir coşku içindeki yüzünün bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.

Sol elimi yukarı itiyorum ve avucum her itişte kasılmış karın kaslarının hissini içine çekiyor.

"Kahretsin, Rosalie," diye inliyor. "Beni almaya devam et, bebeğim. Sik beni." Kendini boğazımın alabildiği kadar derine gömüyor, sonra sertçe boşalıyor.

Yutkunurken burnumdan nefes almaya odaklanmaya çalışıyorum, ancak mücadele etmeye başladığımda Viktor hızla çekiliyor ve horozunu yumrukluyor, serbest bırakılması çeneme ve boynuma ateş ediyor.

"*Blyad'*," diye tıslıyor, yüzündeki coşku onu acımasızca çekici gösteriyor. Gözleri çeneme kilitleniyor, sonra yavaş bir sırtış ağzını eğiyor. "Yüzünde dölleri varken çok ateşli görünüyorsun."

Onu memnun etmek için parmağımı yavaşça çenemde gezdiriyorum ve ağzıma sokup serbest bırakılmasını emiyorum.

"İş bekleyebilir," diyor, sesi alçak ve derin, bana çarşafın arasında zevk dolu bir gün vaat ediyor.

Viktor ancak on birden sonra gitti ve onun hâlâ içimde olduğunu hissederek Luna'yla birlikte çeşmeye doğru yürüdüm.

Topunu verandaya doğru fırlatıp "Yakala" dedim.

Topun peşinden koşuyor ve onu ısırduğında top gıcırıyor. Hemen geri getirip elime bırakıyor ve kuyruğunu gururla sallıyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diye onu överken ödül olarak da bir ödül veriyorum.

Isabella'nın bana doğru yürüdüğünü görene kadar on dakika yakalamaca oynuyoruz.

"Günaydın," diye
sesleniyor. "Günaydın."

"Luna'nın çok enerjisi var." Köpeğime gülümsüyor ve onu sevmek için duruyor, sonra bana geliyor. "Yüzün çok daha iyi görünüyor."

"Evet, ben de kendimi
daha iyi hissediyorum."

"Bu çok iyi."

Topu tekrar atmamı izliyor, sonra "Viktor benimle çalışmak istediğini söyledi" diyor.

"Öyleyim." Kendimi garip hissederek ekliyorum, "Eğer senin için de uygunsa. Haddimi aşmak istemem."

Isabella verandayı işaret ediyor ve oturduktan sonra, "Bununla başa çıkıp çıkamayacağından endişeleniyorum. Hiç hoş değil."

"Biliyorum." Sadece tadına bakabildim ve hâlâ aklımdan çıkmıyor. "Ama denemek isterim."

Bir süre düşündükten sonra, "Sana bazı idari işleri gösterebilirim. Ağırdan alabiliriz."

Heyecan göğsümde kabarcıklar oluşturuyor. "Tamam. Bu harika olur." Ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "Sadece... Hiç deneyimim yok."

"O zaman ben sana öğretirim."

Bunu duyduğuma o kadar sevindim ki, ona sarılma isteğime direnmek zorundayım.

Isabella bahçeye bakar. "Senin için savaşmadığımı düşünmeni istemiyorum."

Konunun aniden değişmesi beni şaşırttı.

Sessiz kaldığımda dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Seni kurtarmadım çünkü Viktor'dan kurtarılmaya ihtiyacın yoktu. Onun yanında güvende olacağını biliyordum."

Biraz garip hissederek başımı sallıyorum. "Viktor bana karşı her zaman iyi olmuştur."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve bir an için ona bakıyorum çünkü gerçekten çok güzel bir kadın.

"Annem bir seks taciriydi," diye itiraf ediyor. "Alexei'nin onu öldürmesini izledim."

Vay anasın!

Bana anlayışlı bir bakış attı. "Eğer olanlar hakkında konuşmak istersen, ben buradayım. Yardım edebileceğimi düşünmek isterim."

Dikkatim yüzde yüz ona odaklanmışken, "Bununla nasıl başa çıktın?" diye soruyorum.

"Köleliğe sattığı her insanı kurtarmaya çalıştım. Bu benim isyan etme şeklimdi.

dünya." İçinden bir kıkırdama geçiyor ama hemen sönüyor. "Senin ve ailenin aksine annemle benim aramda hiçbir zaman sevgi olmadı. Ariana bu konuda sana yardımcı olabilir. Kardeşi ona ihanet etti, o yüzden seninle bu konuda bağlantı kurabileceğini düşünüyorum."

Vay canına. Isabella ve Ariana'nın kendi acı dolu geçmişleri olduğunu duymak gerçekten çok alçakgönüllü. Onlar çok güçlü kadınlar, bunu asla tahmin edemezdim. Yaşadığım her şeyden sonra iyileşebileceğim ve dünyada onlar gibi bir fark yaratabileceğim konusunda bana umut veriyor.

"Teşekkür ederim." Gülümsemem bu sefer daha kolay oldu. "Sanırım ikinizden de öğrenebileceğim çok şey var."

"Bensiz dedikodu mu yapıyorsun?" Ariana birdenbire beni şaşırtacak şekilde konuştu.

"Eğer doğruysa dedikodu sayılmaz," diye takılıyor Isabella ona.

Ariana oturduğunda, "Kahve ister misin?" diye sordum.

"Lütfen," diye cevap verir ikisi de.

İçecekleri hazırlamak için hızla eve giriyorum. Omzumun üzerinden verandadaki iki kadına bakarken yüzüme mutlu bir gülümseme yayılıyor.

Bu çok güzel.

Beni gerçekten evimde hissettirmeye çalışıyorlar ve bunu çok takdir ediyorum.

Kahve hazır olduğunda fincanları masaya taşıyorum ve masaya bırakıyorum. Yerime oturuyorum, gülümseme hala dudaklarımda oynuyor.

"Beni burada hoş karşıladığınızı hissettirdiğiniz için teşekkür ederim," diyorum cesaretimi kaybetmeden önce. "Gerçekten minnettarım."

"Bir şey değil, tatlım." Ariana elimi sıktı. "Ne de olsa. Artık ailenin bir parçasısın."

Kalbim sıcaklıkla dolup taşıyor. "Yeniden bir aileye sahip olmak çok güzel."

Özellikle de benim iyiliğimi düşünen biri.

Viktor'un annesi "Ah, kalbim," diye mırıldandıktan sonra beni kucaklıyor. "Onu her gördüğünde sarılıp sevmek istemiyor musun?" diye soruyor Isabella'ya.

"Bu senin işin. Vücuduna biraz kas yerleştirmek ve bir erkeği nasıl dizleyeceğini öğretmek istiyorum, böylece bir hafta boyunca sürünecek."

Bir kahkaha patlattım, tüm ilgiyi sevdim ve kuru bir sünger gibi emdim.

Kahvelerimizi yudumlarken, çoğunlukla tatil planlarını tartışan kadınları dinliyorum.

"Sen ve Viktor bize katılıp katılmayacağınıza karar verdiğiniz mi?" Isabella soruyor.

Başımı salladım. "Aslında bu konuda hiç konuşmadık."

Ariana elini havada sallıyor. "Baskı yok. Bunun için endişelenme."

Dürüst olmak gerekirse, birbirimize dalmışız ve ben unutmuşum.

Viktor eve döndüğünde ona sormak üzere aklıma bir not alıyorum, sonra da görmek istedikleri manzaralar hakkındaki konuşmaya odaklanıyorum. Viktor beni kaçırmadan önce kendi seyahatim için yaptığım tüm araştırmalar sayesinde onlarla konuşabiliyorum.

Yüzümden hiç eksik olmayan bir sırtışıla öğleden sonrayı Ariana ve Isabella ile geçirdim. İşler bu kadar iyi gittiği için çok minnettarım. Sonunda mutlu olmaya iznim varmış gibi hissediyorum.

Hepsi Viktor yüzünden.

O adam benim her şeyim oldu ve onsuz ne yapardım bilmiyorum.

Bölüm 35

Viktor

Luca ve Parisi'nin Rahiplik ve Cosa Nostra arasında bir toplantı yapılmasını kabul etmesi iki ay sürdü.

İşler biraz değişken. Herkesten çok benim açımdan çünkü o şerefsizlerin Rosalie'ye yaptıkları yüzünden hâlâ çok öfkeliyim.

Alçısı sadece iki hafta önce çıktı.

Bana kalsa, oyumu katliamdan yana kullanır ve hepsini katlederdim.

Koridordan otel odasına doğru yürürken Luca, "Hepsini öldürecekmiş gibi bakmayı kes," diye mırıldanıyor.

Nebraska'da buluşuyoruz çünkü bu şehir iki partiye de ait değil ve Los Angeles ile New York'un tam ortasında yer alıyor.

"Zor içindavranmak Ben mutlu için bkz. ve sikikler," Homurdanıyorum, vücudum harekete geçmek için gergin.

Nikolas omzumu okşadı. "Etrafa ateş etmeye başlayacaksan bizi uyar yeter."

"Aklına bir şey gelmesin," diye kıkırdıyor Liam.

Gabriel her zaman sessiz biri olmuştur, bu yüzden sadece homurdanması beni şaşırtmıyor.

Kapıya ulaşan Luca bize bakıyor. "Hazır mısınız?"

Hepimiz başımızı sallıyoruz.

Bana uyaran bir bakış attı. "Bu toplantı için kışımı yırttım. Lütfen, bunu benim için mahvetme."

İşaret parmağımı kullanarak başımın üzerinde bir hale çiziyorum.

Luca gözlerini devirir, sonra anahtar kartını kilitten geçirir.

Hepimiz Cosa Nostra'nın beş üyesinin ellerinde içkilerle beklediği süite giriyoruz.

Ben babasını öldürdükten sonra Greco'nun oğlu başa geçti, bu yüzden eğlenceli olacak.

Greco junior'ın gözleri bana kilitleniyor, ama bakışlarında intikamdan çok merak var.

İlginç. Eminim orada bir hikaye vardır. Ne yazık ki ne olduğunu öğrenecek kadar umurumda değil.

"Beyler," diye başıyla selamlıyor Luca.

Ellerini sıkma zahmetine girmiyorum ve omzumu yaslayabileceğim bir duvar bularak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Parisi bana bakıyor ve gözlerimiz kilitlendiğinde odada gerilim hızla artıyor.

İçkisinden bir yudum almadan önce, "Bay Vetrov bir barış anlaşması imzalamak istiyor gibi görünmüyor," dedi.

"Bir özür istiyorum,"
diyorum. "Salvatore'u
öldürmene izin verdik."

"O benim içindi. Rosalie'den özür dilemelisin."

Bunu sadece onları küçük düşürmek için yapıyorum. Ayrıca beş adamın onu affetmesi için yalvarması Rosalie'nin kendine olan güvenini geri getirecektir.

O da vermeyecek.

Cosa Nostra'dan herhangi biri bir şey söyleyemeden devam ediyorum: "Beyin sarsıntısı geçirdi, bileği kırıldı ve lanet olası gardiyanlarınızdan biri ona cinsel saldırıda bulundu. Ona yaşattığınız her şey için sözlü bir özür bekliyorum. Ancak o zaman bir barış anlaşmasını kabul ederim."

"Peki ya özür dilemezsek?" Greco junior soruyor.

Omuz silkiyorum. "New York sokaklarını Sicilya kanıyla dolduracağım. Kadınının senin ellerinde döktüğü her gözyaşı için bir ölüm."

"Tanrım," diye mırıldandı Messina. "Kadını hatta bağla da şu işi bitirelim."

Telefonumu cebimden çıkarırken Parisi, "Bizim kendi şartlarımız var," diyor. "Hiçbiriniz New York'a adım atmayacaksınız ve biz de sizin bölgenizden uzak duracağız."

"Bana uyar," diye onaylıyor

Nikolas. "Ben de," diye ekler

Liam.

Gabriel ruhumda hissettiğim sıkılmış bir iç çekiyor.

Rosalie'ye söylediklerimi duymamaları için gruptan uzaklaşarak numarasını çeviriyorum.

"Merhaba," ikinci zilden sonra cevap veriyor. "Toplantı iyi geçti mi?"

"Hâlâ meşgulüz," diyorum. "Cosa Nostra sizden özür dileyecek. Yine de onlara bir şey söylemek zorunda değilsiniz."

Bir an duraksıyor, sonra mırıldanıyor: "Özür dilemelerini istemiyorum. Güneşin parlamadığı bir yere götürebilirler."

"Biliyorum. Ama bu onları küçük düşürmek ve sana güç vermekle ilgili. Sen her zaman düşmanı süründürürsün."

"Oh. Bu şekilde düşünmemiştim." İcini çekti. "Tamam. Onların yalvarışlarını dinleyeceğim."

Diğer adamların yanına dönüp, "Dinliyor," diyorum. "Rosalie," diye boğazını temizliyor Parisi, bundan hiç hoşlanmıyor, "İşler böyle geliştiği için özür dileriz." Başımı sallıyorum ve o da ekliyor, "ve bizim ellerimizde maruz kaldığınız istismar için."

"Kahretsin," diye bağırır Rosalie. "Hayır, Luna, bırak şu kakayı!"

Nikolas bir kahkaha patlatıyor ve beni şaşırtacak şekilde Greco junior da ona katılıyor.

"Gitmeliyim," diye Rosalie'nin sesi geliyor hattan. "Seni seviyorum Viktor. Köpek maması getir."

Hat kesiliyor ve dikkatimi tekrar adamlara veriyorum. "Köpek maması almak için nereyi imzalamalıyım?"

Hepimiz barış anlaşmasının hepimizden bir damla kan beklediği bir masanın yanında toplanıyoruz.

Parisi'yle göz göze geliyorum ve önce onun başını sallaması için işaret ediyorum. Başparmağını dikey, sonra da belgeye bastırıyor.

Sırada Luca var, onu Greco junior takip ediyor. Bir adım öne çıkıp bir damla kanın Luca'ninkinin yanına düşmesine izin veriyorum, sonra uzaklaşırken başparmağımdaki küçük yarayı yalıyorum.

Diğerleri kan yeminlerini ederken, Greco Junior yanıma gelip kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ne olursa olsun. O piçi öldürdüğün için teşekkür ederim."

Kaşım havaya kalktı. "Hiç aşk kaybı yok mu?" "Hem de hiç," diye mırıldanıyor.

"Bu durumda, rica ederim."

Döndü ve elini bana uzattı. "Barış anlaşması için."

Adama bakıyorum ve gözlerini benimkilere kilitlediğinde elini tutup sıkıyorum. "Babandan daha iyisini yap."

"New York'ta çok şey değiştirmeyi planlıyorum."

Bıraktık ve Luca belgeyi alır almaz, "Bunu yakın zamanda bir daha yapmayalım" dedim.

"Katılıyorum," diye mırıldandı Parisi.

Arkadaşlarım hemen arkamdayken otel odasından ilk çıkan ben oluyorum.

Tek yapmak istediğim boğazlarını parçalamakken sakın kaldığım için New York bana kocaman bir teşekkür borçlu.

Greco junior hariç. Potansiyeli var ve umarım Cosa Nostra'yı yeni bir döneme taşıyacak.

"Greco sana ne dedi?" Luca asansöre binerken soruyor.

"Babasına duyduğumuz ortak nefret yüzünden birbirimize bağlandık."

Nikolas, "Şu medeni haline ve arkadaş edinmene bak," diye benimle alay ediyor.

"Köpekler neden kendi boklarını yerler?" Gabriel aniden soruyor. "Bizimki de yapıyor ve sonra gelip yüzüme doğru nefes alıyor."

Gülerek, "Biliyorsam ne olayım." diye mırıldandım.

Cosa Nostra ve Rahiplik arasındaki alevler söndüğüne göre, artık gelen silah sevkiyatına odaklanabilirim ve ardından kadınım ile tatile çıkıyorum.

Ailemle birlikte Bali'ye gideceğimizi bilmiyor. Ne zaman bu konuda konuşmaya çalışsa dikkatini dağıtıyorum çünkü bunun bir sürpriz olmasını istiyorum.

Yaptığı destinasyon listesi hala bende. Son üç buçuk yıldır çekmecemde güvenle saklanıyor ve onu yazdığı her ülkeye götürmeyi planlıyorum.

Kadınımın bundan sonra sadece mutluluğu tatması için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Tanrım, yaşadığı cehennemden sonra bunu herkesten çok hak ediyor.

Rahipliğin geri kalanıyla birlikte otelden çıkarken bir iç geçirdim. İstediğim sonuç bu olmayabilirdi ama iki güçlü grubun çatışmaması herkes için en iyisiydi.

Çok fazla kan dökülecek, bu yüzden barışı korumak daha iyi.

New York'taki mülklerimi satmam lazım. Parayı Rosalie'nin en sevdiği yerlerde yeni mülklere yatırım yapmak için kullanabilirim.

Bu çok iyi bir fikir. Hepsini onun adına yapacağım ve evlendiğimizde mükemmel bir hediye olacak ve mal varlığı olacak.

Zihnim fazla mesai yapmaya başlıyor, banka hesabını sağlıklı bir miktarla doldurmak ve mirasçım olması için yeni bir vasiyetname hazırlamak için planlar yapıyorum. Ben öldüğümde bile ona her zaman benim bakacağımı bilmek istiyorum.

Yakın zamanda ölmeyi planladığımdan değil. Yok artık. Rosalie uzun bir süre kıcıma yapışıp kalacak.

Ciplere bindiğimizde telefonumu çıkarıp onu aradım.

"Hey," diye güzel sesi geliyor hattın. "İşin bitti mi?"

"Evet. Havaalanına gidiyoruz."

"Güzel. Unutmadan, Luna'ya vereceğim ödül maması bitmek üzere.

Kemik ilikli olanlardan al. Onları gerçekten seviyor." "Markete de gidebileceğini biliyorsun, değil mi?" I

Ona hatırlat.

"Evet, ama bu sütyen giymem gerektiği anlamına geliyor," diye mırıldanıyor.

Rosalie'nin tişörtünün altından açıkça belli olan meme uçlarının görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor ve sikimin seğirmesine neden oluyor. "Üç saat içinde evde olacağım ve dükkana uğrayacağım, *moya Malen'kaya Roza.*"

"Teşekkür ederim." Sesindeki mutluluğu duymak göğsümde bir tatmin duygusu yaratıyor, sonra da "Seni seviyorum Viktor," derken kalbimin sahibi oluyor. İyi uçuşlar."

"Ben de seni seviyorum, *moya Malen'kaya Roza.*"

Telefonu kapattığımda Nikolas "Düğün ne zaman?" diye sordu. Ona sırtıyorum. "Yakında öğreneceksin."

Bölüm 36

Rosalie

Üzerimde dar bir şort ve atlet, antrenman için spor salonuna dönüştürülen eski yatak odamda duruyorum.

Son iki haftadır biraz kas yapmak için ağırlık ve kardiyo çalışıyorum. Ama Viktor'la karşılaştığımda kendimi bir böcekten daha güçsüz hissediyorum. Hiçbir antrenman onun gibi bir adamı alt etmeme yardımcı olamaz.

"Neden daha denemeden pes etmiş gibi görünüyorsun?" diye soruyor Viktor.

Burnumu kıvırıyorum. "Çünkü sen benden çok daha güçlüsün. Seninle asla savaşılamayacağım."

Kibirli bir gülümseme ağzını sıcak bir sırıtışa dönüştürüyor. "Bu kesin, *moya Malen'kaya Roza*. Önemli olan seni eğitmek, böylece diğer piçlerle savaşabilirsin."

"Evet, bunun da olacağını sanmıyorum. Çok kısa ve zayıfım."

Viktor gelip tam önümde duruyor ve bir an için çıplak göğsünü ve oyulmuş karın kaslarını görünce ağzım sulanıyor. Eşofmanının içinde kaybolan 'V' harfi hemen dikkatimi çekiyor.

Bir elimi kaldırarak parmağımı bel bandında gezdiriyorum ve kalçasından çıkan belirgin çizgiyi takip ederek parmağımı kumaşın altına daldırıyorum.

Viktor'a bakarak, eğitim seansından çıkabilmek için baştan çıkarıcı olmaya çalışıyorum. "Bu V benim için tüm beyin faaliyetlerini siliyor" diye itiraf ederken sesimi alçaltıyorum.

Elimi eşofmanının altından geçiriyorum ve ne kadar sert olduğunu hissettiğimde ağzım sulanmaya başlıyor. Parmaklarımı etrafına dolayarak yavaşça sikine dipten başa doğru masaj yapıyorum. "Yapacak daha iyi şeyler düşünebilirim."

"Yapabilir misin?" diye mırıldanıyor, sesi karanlık ve alçak, içimin ona karşı açlıkla dolmasına neden oluyor.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve diğer kolumu boynuna doluyorum. Dudaklarımı çenesinde gezdirerek nefes alıyorum, "Evet."

Elimi sertliğinin üzerinde daha hızlı hareket ettirdiğimde, Viktor beni durdurmak için elini benimkinin üzerine koyuyor. "Henüz değil, bebeğim."

Suratımı asarak bırakıyorum ve geri çekiliyorum, sonra Viktor'un kolu boynuma dolanıyor ve ayaklarım altımdan çekiliyor. Antrenman minderine düşerken bir gıcırta çıkarıyorum ve üstüme çıktığı anda parmakları boğazımı sarıyor.

"Yatak odanda seni benzer bir pozisyona soktuğum o ilk günü hatırlıyor musun?"

"Evet ama kafama silah dayanması hoşuma gitmedi," diye mırıldanıyorum, ellerim bileğini kavlıyor.

Viktor daha yakına eğiliyor, sonra dili alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Seni becermek istedim. O daracık şortunla çok seksi görünüyordun. Tıpkı şimdiki gibi."

Elleri çıplak karnımın üzerinde gezinerek beni bacaklarımın arasında kavlıyor.

Gözlerim onunkilere kilitlendi ve itiraf ettim: "Gördüğüm en çekici adam olduğunu düşünmüştüm."

"Evet," diye mırıldanıyor baştan çıkarıcı bir tonla. Kalçalarım ihtiyaçla dönene kadar şortumun üzerinden bana masaj yapmaya başlıyor. "Peki ya şimdi?"

Bileğini bırakarak ellerimi kaslı göğsünün üzerinde gezdiriyorum. "En çekici olanın sen olduğunu biliyorum."

Dişleri alt dudağımı çekiştiriyor, sonra emrediyor, "Dövüş benimle,

moya Malen'kaya Roza."

Bu yapmak istediğim son şey. Onu sırt üstü yatırıp sikine gömülmeyi tercih ederim.

Bu düşünce kaşlarımı kaldırmama neden oluyor, sonra kalçalarımı yukarı kaldırıyorum, vücudumu onu devirmek için kullanmaya çalışıyorum, ama o çok ağır.

Elini bacaklarımın arasındaki muhtaç vadiden çektiğinde, hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkarıyorum.

Ayağa kalkarak beni kolayca yukarı çekti. "Hadi, bebeğim. Dövüş benimle."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

"Bir erkeğin birkaç savunmasız noktası vardır. Taşaklar, boğaz, gözler ve kulaklar." Parmaklarını tekrar boynuma dolamaya geliyor. "Biri seni bu şekilde tuttuğunda, başparmağını tut ve çatladığını duyana kadar geriye doğru bük, ama muhtemelen bundan önce bırakacaktır."

"Tamam."

Viktor sanki bana vuracakmış gibi diğer elini kaldırıyor. "Yumruğa hazır ol. Herif onu incittiğin için sana bir ders vermek isteyecektir."

"Bunun olmasını nasıl engelleyebilirim?" Eğitimin içine girerek soruyorum.

Viktor beni bıraktı ve geri çekildi. "Yumrukla beni." Bir kahkaha patlattım. "Ciddi ol."

"Öyleyim." Kollarını iki yanında açık tutuyor. "Yumrukla beni, Rosalie."

Yumrukladığım tek şey yastığım. İşte bir şey yok. Öne atılıp bir yumruk savuruyorum ama Viktor yumruğumu savurmadan önce ön koluyla engelliyor. "İşte böyle engellersin. Şimdi sen yap."

"Tamam." Bir sineği bile incitmeyecek bir yumruk attığında, onu kolayca engelliyorum. "Bana karşı sakın olmana yardımcı olmuyor," diye yakınıyorum.

"Canını yakacağımı bile bile sana yumruk atmayacağım," diye cevap verir. "Sadece yumruk atma eylemini engellemeye alış."

Başımı sallıyorum ve o hareketi tekrarladığında kolumu yukarı kaldırıyorum. Pratik yapmaya devam ediyoruz ve yavaş yavaş hareketler hızlanıyor, ta ki ben terleyip nefessiz kalana kadar.

"Biraz su iç, *moya Malen'kaya Roza*," diye talimat veriyor Viktor.

Ben soğuk sıvıyı yutarken, "Daha küçük olduğun için daha hızlı olmalısın. Bu senin silahın olacak, bu yüzden hızın üzerinde çalış."

"Tamam."

Viktor bana doğru hamle yaptığında suyu daha yeni bırakmıştım. Göğsü sırtıma çarpıyor ve kolu belime dolanarak beni ayaklarımdan kaldırıyor.

"Dirsek at bana," diye talimat verdi. Hiç tereddüt etmeden dirseğimi böğrüne geçiriyorum. "Aferin kızıma."

Tanrım.

Bırakmıyor ama beni duvara itene kadar ileri doğru itiyor.

"Ayağımı ezdiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor. "Evet," diye nefes alıyorum alçıya karşı.

"Bu iyi bir hamleydi. Beni hazırlıksız yakaladın," diyerek beni övüyor ve içimdeki sıcaklığın şortumu ıslatmasına neden oluyor.

Ellerimi duvara dayıyorum ve popomu onun sertliğine sürtüyorum. "Viktor," diye inliyorum.

Nefesleri kulağımın üzerinde geziniyor. "Benim için ısladın mı, *moya Malen'kaya Roza?*"

Çabucak başımı salladım. "Sırılsıklam."

Viktor beni bıraktı ve "Soyun bebeğim." diye emretti.

Atletimi başımın üzerine çekerken arkamı dönüyorum. Şortumu aşağı ittiğimde Viktor eşofmanını kenara fırlatıyor.

Sevişmek için beni yakalamak yerine, antrenman minderine geri adım atarken bana muzip bir sırıtış atıyor.

"Eğitim daha bitmedi."

"Sen çıırılçıplak ve sertken bir bok öğrenecek değilim," diye mırıldanıyorum yaklaşırken.

"Beni ne tahrik eder biliyor musun?" diye soruyor. Başımı salladığımda, "Bana karşı mücadele etmen." diyor.

Yaşadıklarımı düşününce, bunun hoşuma gidecek bir fantezi olacağını hiç düşünmemiştim ama Viktor'un yanında güvende olduğumu biliyorum. Bana zarar verecek hiçbir şey yapmaz.

Ve katartik olabilir çünkü sonucun beni zevkten kemiksiz bırakacağını biliyorum, kırılmış ve yenilmiş değil.

Viktor söylediklerini düşünürken beni izliyor, sonra da "Senin için sorun olur mu?" diye soruyor.

Gözlerim onun etkileyici uzunluğuna kaydı. "Evet, beni becermenle bittiği sürece."

Gözleri karanlık bir ateşle doluyor ve yavaşça etrafımda bir daire çiziyor.

Hamlesini yapmasını beklerken, gözlerim her adımını takip ediyor.

"Bana güvenli bir
kelime söyle." "Ne
için?"

"Sınırınıza ulaştığınızda ve durmanız gerektiğinde," diye açıklıyor.

"Ah..." Yanlışlıkla kullanmayacağım bir kelime bulmaya çalışıyorum. "Merhamet mi?"

"Bana uyar," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve derin, etrafımda dolanmaya devam ediyor.

Gözlerim vücudunda geziniyor, sertleşmiş sikini ve derisinin altında kıvrılan damarları seyrediyor.

Bunu ciddiye almamın imkanı yok. Tek istediğim üzerine atlayıp zevkten çılgık atana kadar ona binmek.

Birden Viktor bana doğru hamle yaptı. Kolu boynuma dolanıyor ve ayaklarım altımdan çekiliyor. Antrenman minderine yatırılıyorum, sonra vücudu benimkine sertçe bastırıyor.

Bunun Viktor'u tahrik edeceğini bildiğimden, tutuşuna karşı zorlanıyorum. İşe yaramıyor ama sikişinin kışırma sürtündüğünü hissediyorum, bu da onun hoşuna gittiği anlamına geliyor. Bu beni daha sert mücadele etmeye teşvik ediyor ve hatta altından kıvrılarak çıkmayı bile başarıyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğrulduğum anda kalçalarımı kavırıyor ve vücuduna doğru geri çekiliyorum. Tenlerimiz sert bir tokatla buluşuyor, nefeslerimiz dudaklarımızdan hızla akıyor.

"Tanrım, bu çok ateşli," diye inliyorum, sıkıntı içindeki genç kız rolümde kalamıyorum.

Sonra Viktor'un eli kalçama değiyor. "Odaklan."

Vay anasın!

İçime yoğun bir sıcaklık doluyor, kalçalarımın içini kaplıyor. Karnım öyle sert geriliyor ki, bir inilti kaçıyor içimden.

Viktor elini bacaklarımın arasına sokuyor, sonra inliyor, "Tanrım, *moya Malen'kaya Roza* şaplak yemeye bayılıyor."

"Daha önce bilseydim, beni tokatlamakla tehdit ettiğinde sana itaatsizlik ederdim," diye itiraf ediyorum.

Avuç içi tenimle birleşiyor ve içime bir ısı tsunamisi daha gönderiyor. Popomu dışarı itiyorum, sırtım kamburlaşıyor. "Viktor," diye inliyorum, serbest kalmak için çaresizce. "Becer beni."

Tekrar şaplak yiyorum, sonra parmakları ıslaklığımın arasından kayarak içime batıyor. "Tanrım, benim için sırılsıklam olmuşsun, bebeğim."

Parmaklarını içime sokmaya başladığında, "Sana ihtiyacım var," diye inliyorum. "Çok, çok kötü bir şekilde."

"Dizlerini aç," diye emrediyor, birbirimize duyduğumuz yakıcı arzu havayı kavururken rol yapma oyunu geçmişte kalıyor.

İtaat ediyorum, klitorisimdaki hava beni sadece sürtünme için daha vahşi hale getiriyor.

Viktor kalçalarımı kavlıyor ve beni yerimde tutarak acımasız bir hamleyle içimi dolduruyor. Elleri üzerimde olmasaydı, güçten yüzüstü düşecektim.

Viktor, iri gövdesine alışmam için bana zaman tanımadan, sanki beni ikiye ayırmaya çalışıyormuş gibi içime giriyor.

İçimden nefesler ve inilti dökülüyor, tokatlayan tenimizin sesiyle karışıyor.

Tırnaklarım paspası tırmalıyor ve beni her dolduruşunda avuç içi kalçamın yanağına değiyor.

"Kahretsin, Viktor," diye nefes alıyorum. "Evet. Lütfen." Beni o kadar sert sikerken dudaklarımdan rastgele kelimeler dökülüyor ki nefesimi tutmam imkânsız.

Popoma bir tokat daha atınca, orgazm beni öyle sert vuruyor ki, kollarım bükülüyor ve yanağım haliya çarpıyor. Popom havadayken ve Viktor içime girerken, yoğun zevk bedenimi ele geçiriyor. Acımasız dalgalar halinde beni vurmaya devam ediyor, bir orgazm diğerine karışıyor ve bayılacakmışım gibi hissedene kadar bir başkası.

Viktor kendini derinlere gömmeden önce son bir sert hamleyle bedenimi sarsarken görüşüm bulanıklaşıyor ve kendi orgazmından gırtlaktan bir inilti çıkarıyor.

Üç kısa hamleyle kendini içime boşaltıyor, leğen kemiğini popoma sürtüyor, sonra kalçalarımı serbest bırakıyor.

Yanıma yığılıyorum, umutsuzca nefes alıyorum, vücudum o kadar uyuşmuş ki bir süre hareket edebileceğimi sanmıyorum.

Viktor yanıma sırt üstü düşüyor, derin nefesler alıyor.
"Tanrım, Rosalie."

"Beni felç ettin," diye mırıldandım.

Yan döndü ve popomu okşadı. "Kahretsin, kışında el izi bıraktım. İyi misin?"

Dokunuşu içimde artık zevk spazmları yaratıyor. "Çok iyi," diye mırıldanıyorum. "Sakın durma."

Parmakları sıcak tenimi yoğurmaya devam ediyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan uykuya dalıyorum.

Viktor beni kucağına aldığı anda uykumdan uyandım. Beni yatağıma taşıyor ve nazikçe yatırıyor. Suyun aktığını duyuyorum, sonra beni temizlerken bacaklarımın arasında sıcak bir bez hissediyorum. Uyku zihnimin kenarlarında gezinirken dudakları bacaklarımın arasındaki buklelerin üzerinde geziniyor.

Viktor önce kalçama, sonra karnıma bir öpücük konduruyor. Bir meme ucumu ağzına alıyor, dişleriyle ısırarak sert bir tomurcuk haline getiriyor.

Boynuma doğru yalayıp öptüğünde, ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Uykum var," diye inliyorum.

"Sen uyurken seni becermemle ilgili bir sorunun mu var?" diye soruyor, sesi bana duyduğu tutkuyla boğuklaşıyor.

"Hiç de değil," diye mırıldanıyorum uykulu uykulu. "Al bakalım."

"O zaman uyu, *moya Malen'kaya Roza*, ben senin daracık amciğinla hınzırca oynarken."

Tanrım. Kestirmek için çok fazla.

Altına uzanıp bacaklarımı iyice açıyorum. "Keyfine bak." Viktor'un elleri vücudumu yoğururken uyuyormuş gibi yapıyorum.

Göğüs uçlarımda dişleriyle ziyafet çekiyordu.

Tanrım, bu gerçekten çok tahrik edici.

Vücudumu gevşek ve nefeslerimi mümkün olduğunca eşit tutuyorum. "Kahretsin," diye homurdanıyor Viktor'un sesi. "Bu rol yapma oyununu boğuşma oyunundan çok daha fazla seviyorum. Bilincini kaybetmiş ve tamamen merhametime kalmış olman çok ateşli, *moya Malen'kaya Roza.*"

Sessiz kalıyorum, elleri vücudumda gezinirken karnım ihtiyaçla uğulduyor, dokunuşu çaresizlikle daha da sertleşiyor.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor, bacaklarımın arasındaki giriş uyarılmışlıkla damlıyor.

Viktor'un tenimde dokunmadığı bir santim bile yok. Ağzı göğüslerimin kabarıklıklarına yapışıyor ve tenimi sertçe emerken memnuniyetle inliyor.

Karnıma doğru ilerliyor ve buklelerimin üzerindeki gergin tene ulaştığında, ondan daha fazla inilti dökülürken etimi ısıyor.

Elleri kalçalarımın masaj yaparak inip kalkıyor ve ben çaresizlik içinde neredeyse kalçalarımı kaldırıyorum ama tam zamanında kendimi tutuyorum.

Vücudum yoğun ilgiden ve içimde oluşan dayanılmaz ihtiyaçtan dolayı titriyor.

"Sakın kıpırdama," diye emrediyor. "Uyuyormuş gibi davranmaya devam et."

Tanrım, çok zor ama itaat ediyorum.

Viktor bacaklarımı sonuna kadar açıyor. Nefesini klitorisimde hissediyorum ve dilini bekliyorum, ama onun yerine,

Bacaklarımın içini ısıyor.

Ben öleceğim.

Sanki tüm vücudum bir sinek kuşunun kanatları gibi çırpınıyor.

Sonunda parmaklarını içime sokuyor ama sonra geri çekiyor. Bir an sonra dudaklarımı uyarılmışlığımla kaplıyor ve ağzımı yalamaya ve emmeye başladığında, onu geri öpmemek özellikle zor. Dilini içeri sokmaya zorluyor ve sert darbelerini dudaklarımın üzerinde gezdirirken çıkardığım iniltiyi yutmak için tüm gücümü harcıyorum.

Ağzımı serbest bırakıyor, sonra nefesleri kulağımın üzerinde geziniyor. "Seni becereceğim ve eğer bir ses çıkarırsan ya da hareket edersen, gerçekten bayılana kadar seni becermeye devam edeceğim."

Evet. Lütfen.

Bölüm 37

Viktor

Rosalie'nin vücudu altımda yayılırken, sikim o kadar ağrıyor ki, sanki sıırıslıklam amına ulaşmak için yırtılacakmış gibi hissediyorum.

Titremesine rağmen kılını bile kıpırdatmıyor ve nefeslerini dengede tutmayı başarıyor.

Ve lanet olsun, eğer bu fantezinin ne kadar erotik olduğu taşaklarımı kasılmasına neden olmuyorsa - istediğim her şeyi yapmam için onun bilinçsiz olması.

Tanrım, düpedüz sapıkça, ahlaksız tarafımı besliyor ve beni daha fazlası için açgözlü yapıyor.

Bacaklarının arasına diz çöktüğümde parmak uçlarımı onun dolgun karnının üzerinde gezdiriyorum. Gözlerim göğüslerinin sürekli inip kalkışına, ona attığım ve tenini pembeleştiren iğnelere takılıyor. Meme uçları kaskatı kesilmiş, amcığı parlıyor ve uyarılmışlığı kışından aşağı süzölüp çarşafı ıslatıyor.

Çok güzel.

Biraz rahatlamak için sol elimi ağrıyan sikimin etrafında yumruklarken, diğer elimin parmaklarını karnının üzerinde gezdiriyorum. Başparmağımı klitorisinin üzerinde kaydırıyorum ve ıslaklığında daire çiziyorum.

Aletimin başında prekum boncukları var ve onu yakalayarak girişinin etrafına sürüyorum.

Rosalie'nin kalçaları kendini tekrar gevşemeye zorlamadan önce bir saniyeliğine gerilir.

İyi kız, moya Malen'kaya Roza.

Parmağımı içine soktuğumda, iç duvarları umutsuzca etrafımda kenetleniyor. Kendimi onun açıklığına yerleştirmeden önce sikimi pompalıyorum.

Harekete ne kadar devam edeceğini görmek istediğimden, çekmeden ve sikimi klitorisinin üzerine sürtmekten önce sadece başını içeri itiyorum. Eylemi tekrarlamaya devam ediyorum, gözlerim açgözlülükle tepkisiz vücudunun üzerinde geziniyor.

Tanrım. Bu o kadar erotik ki aklımı kaybedeceğim.

Ellerimi belinin iki yanına koyarak dizlerimi iyice açıyorum ve kıcının çatlağı taşaklarıma dayanana kadar bacaklarını daha da açmaya zorluyorum.

Damlayan uyarılmışlığının mükemmel görüntüsüyle, yavaşça ona giriyorum, kalın kolumla girişini gerdiğim her santimin tadını çıkarıyorum.

Onun açgözlü amcığının her santimini özenle yavaşça itişini izlemek vücudumdaki her kası o kadar sıkıyor ki kopacakmışım gibi hissediyorum.

Ben de aynı yavaşlıkta geri çekiliyorum, sertleşmiş aletim ona vurmak için yoğun bir çaresizlikle sarsılıyor. Tekrar içine ittiğimde, leğen kemiğimi onun hassas sinir demetine, taşaklarımı da kıcına sürüyorum.

"Blyad'," diye tıslıyorum, kendimi tutmak için
harcadığım çaba yüzünden bedenim titriyor.

Ben kendime işkence etmeye odaklanmışken Rosalie'nin nefes alışları hızlandı. Vücudu çok kötü titriyor, parmakları eklemleri beyazlaşana kadar çarşafı kavırıyor.

"Kımıldama," diye hatırlatıyorum.

İşkence edercesine yavaşça, tekrar içine giriyorum ve ona karşı öğütürken kendimi gömülü tutuyorum.

Bu kez içinden bir inilti kaçıyor, iç kasları sikimi boğuyor.

Nefesim kesilirken görüşüm bulanıklaşıyor ve sonra kalçalarım ağrıyan sikimi ona vurmaya başladığında her şey kayboluyor.

Rosalie'nin elleri yorganı daha sıkı kavradı, sırtı kamburlaştı ve dudakları sessiz bir çığlıkla ayrıldı.

Ona çok sert bir şekilde çarpıyorum, sonunda mücadeleyi kaybedene kadar hızım acımasız. Orgazmı onu parçalıyor, iniltiler dökülürken onu sarsıyor.

Rosalie'nin aldığı zevk o kadar yoğundur ki bayılır ve vücudu yatağa yığılır.

Tanrım. Lanet olsun. Kahretsin.

Gevşek vücudunu yerinde tutmak için kalçalarını tutarak ona vuruyorum. Artık rol yapmaktan çıkıp gerçek bir olaya dönüştüğünde, en yoğun orgazm ciğerlerimdeki havayı söküp atıyor. Vücudumdaki kaslar gerilirken görüşüm yine bulanıklaşıyor. Taşaklarım acıyla geriliyor, sonra kısa sert itişlerle içinde sarsılıyorum, salıverilmem içimde patlıyor ve onu dolduruyor.

Ben itmeye devam ederken Rosalie kendine geliyor, aldığım zevk o kadar yoğun ki, içimden bir kükreme kopuyor.

Orgazm o kadar uzun sürüyor ki, tüm bu zevki kaldıramıyorum. Rosalie'nin üzerine düşüyorum ve vücuduna karşı sarsılarak, coşku içinde nefes almak için mücadele ediyorum.

Kollarını ve bacaklarını etrafıma sararak vücudumu kendi vücuduna kilitliyor.

Kollarımı onun altına itmeyi başarıyorum ve kalan az gücümle onu olabildiğince sıkı tutuyorum.

Ona bakmak için başımı kaldırmadan önce otuz dakikaya yakın hareketsiz yatıyoruz. Yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve uykuya daldığını gördüğümde damarlarımdan memnuniyet akıyor.

Ben hala onun içinde gömülüyken.

Temizlik umurumda değil, onun üstünde rahatlıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Çıplak bedenlerimiz birken, uykunun beni almasına izin veriyorum.

Geçirdiğimiz yoğun öğleden sonra sonrasında Rosalie ve benim hiçbir şey yapacak gücümüz kalmadı.

Luna'yı besledim ve bize ızgara peynirli sandviç hazırladım. Kanepede oturup CSI'nin tekrarlarını izliyoruz.

Yemeğimiz bittiğinde tabakları sehpanın üzerine koyuyorum ve kanepeye uzanıp Rosalie'yi üstüme yatacak şekilde konumlandırıyorum.

"Muhtemelen yine uyuyakalacağım," diye mırıldanıyor göğsüme karşı. "Salya akabilir."

"Devam et, *moya Malen'kaya Roza*." Bir cinayeti örtbas etmeye çalışan aptalın tekini izlerken parmaklarımı sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Viktor," diye fısıldar

Rosalie. "Öyle mi?"

"Bugün için teşekkür ederim."

Başımı eğiyorum, böylece ona bakabiliyorum. "Ben de keyif aldım."

Bir ton. Bunu kesinlikle tekrar yapacağız.

Başını çeviriyor ve çenesini göğsüme yaslıyor. "Yaşadığım onca şeyden sonra bunu sevmem garip mi?"

"Hayır." Elimi yanağına götürüp yumuşak tenini okşuyorum. "Hiç de değil. Sana bilincin yerinde olmasa bile benimle güvende olduğunu gösterdim. Sanırım bunun bir şekilde yardımı oldu. Değil mi?"

Başını sallıyor, sonra çeneme bir öpücük kondurmak için vücudunu geriyor. "İyileştiriciydi."

"Güzel." Çenesinden tutarak ağzını kendime yaklaştırıyorum ve onu şefkatle öpüyorum. Gitmesine izin verdiğimde, "Ne gibi fantezilerin var?" diye ekliyorum.

"Cehennem," diye mırıldanıyor düşünürken. "Sen benim için yaşayan, nefes alan bir fantezisin."

"Benimkinin bükülmüş olmasına aldırıyor musun?"

Başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Bayıldım." Merak gözlerinden okunuyor. "Başka nelerle ilgileniyorsun?"

"Esaret." Parmaklarımı sırtında aşağı yukarı gezdirmeye devam ediyorum. "Seni bağlamak ve sana ne istersem yapmak istiyorum."

"Tamam." Gözlerinde hiç korku yok. "Başka ne var?"

"Rol yapmak benim için çok önemli. Tüm gücün bende olduğu ve senin benim merhametime kaldığın ya da tam tersinin olduğu ahlaksız bir fanteziyi yaşamak. Benden faydalanıyormuş gibi yapabilirsin."

"Yani ben seninle hıncırca oynasırken sen uyuyormuşsun gibi yaparsak hoşuna gider mi?"

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum. "Bilincin yerinde değilken seni becermek en sevdiğim şey. Fırsat doğana kadar bunu düşünmemiştim bile."

Bir kıkırdama çıkarıyor. "Kıpırdamadan durmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin."

"İyi iş çıkardın, *moya Malen'kaya Roza*," diye onu övüyorum. Gözlerim onunkilere kilitlenmişken, "Hangi fanteziler senin için yasak?" diye soruyorum.

"Aklıma bir şey
gelmiyor." "Adam
kaçırma mı?"

Burnunu kıvırıyor, sonra kıkırdıyor. "Kaçırmayı yapan sen olduğun sürece."

İ itmek daha sert ile benim sonraki Öneri.

"Seni esir alan kişinin cinsel tacizi mi?"

"Tekrar söylüyorum, beni taciz eden sen olduğun sürece benim için sorun yok."

Yüzümde ciddi bir ifadeyle "Tecavüz mü?" diye sordum.

Alnında bir çatık kaş oluşuyor, kalbim göğsümde duracak gibi oluyor, sonra "Ama seninle olursa tecavüz sayılmaz" diyor.

"Rol yap bebeğim," diye hatırlatıyorum ona. "Beni tanımadığın ve benim sadece istediğini alan ahlaksız bir herif olduğum fantezisini canlandırmak. Bu senaryo hakkında ne hissedersin?"

Rosalie kendini oturur pozisyona itiyor ve sorum hakkında gerçekten düşünüyor.

Ben de doğrudum ve elini tutarak, "Elbette sana zarar vermeyeceğim. Bunu aklından çıkarma."

"Yani birbirimizi tanıımıyormuş gibi mi davranacağız?" diye soruyor. "Hiç beklemediğin bir anda seni hazırlıksız yakalayacağım," diye ekliyorum, Bu yüzden ne olacağını biliyor. "Karanlık olacak ve seni zapt edeceğim."

Gözlerinde ısı parlıyor. "Şimdiye kadar hoşuma gitti."

Elini bırakıp parmaklarımı boğazına doluyorum. "İlk buluşmamızı yeniden canlandırmak istiyorum, ama bu sefer üç yıl beklemek yerine istediğimi alacağım." Daha yakına eğilerek dudaklarımı onun ayırık dudaklarına değdiriyorum. "Hayır diye bağırdığını duymak istiyorum. Durmam için bana yalvarmanı istiyorum."

Fısıldarken sesi ihtiyaçla titriyor, "Bunu yapabilirim. Bana yapmayı planladığın şeyle beni tehdit edersen çok ateşli olur."

Tanrım, bu işe çok meraklı.

Dudaklarını yalıyorum. "Sana söyleyeyim, eğer sessiz olmazsan seni sikimle boğacağım."

"Evet," diye nefes alıyor, aramızda oluşan arzu yüzünden gözleri parlıyor.

"Kıyafetlerini yırtarım."

Rosalie'nin dili dışarı fırlayıp çenemin üzerinde geziniyor.

Tanrım, bugün birbirimizi ölene kadar becereceğiz.

"Göğüslerini çimdikleyeceğim ve kendimi o sıkı, ıslak ateşinin içine sokacağım."

O tırmanışlar üzerine benim kucak ve öğütür aşağı üzerinde Nefes nefese mırıldandım, "Sonra ne olacak?"

"Altımda çırpınacak, durmam için çığlık atacaksın."

Kendini sert sikime sürttükçe kalçaları dönmeye başlıyor. "Külotumu yırt," diye emrediyor bana, sesi çok otoriter. Dantelleri tutarak vücudundan ayırıyorum. "Devralıyor musun, bebeğim?" Bu fikri severek soruyorum.

"Evet." Rosalie eşofmanımı önümden itiyor ve baştan çıkarıcı bakışlarını benimkilere kilitleyerek, "Sizi becereceğim Bay Vetrov ve siz de bana iğrenç şeyler söylemeye devam edeceksiniz," diyor.

Sikime gömüldüğünde, ikimiz de inliyoruz.

"Seni zorla yüzüstü yatıracağım," diye homurdanıyorum. Bana yavaşça binmeye başladı. "Ve o daracık kıcını sikeceğim."

Rosalie öne eğildi ve kollarını boynuma doladı. "Seni her derine soktuğumda bana şaplak at."

Tanrım. Islak rüyalarından fırlamış bir güne dönüşüyor.

Onu nasıl zorla alacağımı ayrıntılarıyla anlatırken, kucağımda daha hızlı ve daha hızlı zıplıyor, avuç içim seksi kıcını kırmızıya boyuyor, sonunda kemiksiz bir yığın haline gelene kadar nefes nefese kalıyoruz.

Bölüm 38

Rosalie

Yataktan kaldırılıp Viktor'un omzuna atıldığım da irkilerek uykumdan kopuyorum.

Yatak odasından çıkarken zihnimin berraklaşması bir an alıyor.

"Daha çok erken," diye yakınıyorum, bedenim çöküyor. Bir bez bebek gibi asılı duruyorum, mücadele etmeye zahmet etmiyorum.

"Gel, Luna. Anneni kaçırıyoruz," diyor Viktor ve Luna'nın onu takip etmesi için kalçasını sıvazlıyor.

Luna peşimizden gelirken yüzümü yalamaya çalışıyor ve benden kahkahalar yükseliyor. "Dur. Nefesin kokuyor."

Evden çıkarıldım ve cipin yolcu tarafına atıldım. Luna arkaya atlıyor, heyecandan dili dışarı sarkıyor.

Viktor direksiyonun arkasına geçtiğinde ona kaşlarımı çatıyorum. "Kahve bile içmedim."

"Özel jette biraz alabilirsin." Gözlerinde şakacı bir parıltıyla bana göz kırpmıyor.

Bir yere uçtuğumuzu duyunca dik oturuyorum ve emniyet kemerimi çekiyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

"Luna da geliyor mu?" "Evet. İki haftalığına gidiyoruz."

Heyecanlı bir ılık attım, neredeyse koltukta zıplayacaktım. "Bali'ye gidiyoruz!"

Cipi kapılardan geçirirken Viktor'un yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor, Joseph ve ekibi de arkamızdan geliyor.

Gğsm o kadar heyecanla doluyor ki yerimde duramıyorum, gülümsemem o kadar geniş ki yemin ederim kulaklarım olmasa kafamın etrafını saracak.

"Bunu benden sakladığına inanamıyorum," diye haykırıyorum. "Ne zaman Bali'den bahsetsem konuyu değiştiriyordun. Gitmek istemediğini sanıyordum."

"Sana sürpriz yapabilmek için gitmek istemediğıme inanmana izin verdim," diye kıkırdıyor.

"İşe yaradı."

Aman Tanrım. Hayalimdeki yerlerden birine gidiyorum.

Kpeğim ve sevdiğim adamlar.

Hayat bundan daha iyi olamaz. O kadar mutluyum ki, bu yoğun duygularla ne yapacağımı bilemiyorum.

Birden gözlerimden yaşlar boşandı ve yüzümü kapattım.

"Ne oluyor bebeğim?" Viktor arabayı hızla Yolun kenarında. "Neden ağlıyorsun?"

Beni kollarının arasına alıyor, saçlarımı öpücüklere boğuyor. "nk çok mutluyum," diye hıkırıyorum.

"Oh," diye rahatlayarak i geçiriyor. Beni geriye iterek, gözlerimi yakalamak için başını eğiyor. "O zaman istediğin kadar ağlayabilirsin."

Bir kahkaha patlatıyorum ama Viktor yanağımdan bir damla gözyaşını yalayınca kahkaham hemen kayboluyor.

Gözlerim onunkilere kilitlendi. "Her şeyin ne kadar değiştiğine inanamıyorum."

"Daha iyisi için, umarım." Bir öpücük çalmak için eğiliyor, sonra tekrar bana bakıyor.

"Çok daha iyiyim. Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Patlayacakmışım gibi hissediyorum."

Karanlık bir kıkırdamayla tekrar koltuğuna yerleşiyor ve cipi tekrar yola çıkarıyor. "Dilimde patladığın sürece sorun yok."

Şakacı bir şekilde omzuna vurdum. "Çok pis konuşuyorsun."

Kibrini gizlemeye çalışmadan, "Bayılıyorsun," diye takılıyor bana.

"Evet, biliyorum."

Bali'ye uçuş o kadar uzun sürüyor ki sekiz saat içinde yorgun düşüyorum. Luna Viktor'un onun için getirdiği oyuncakları parçalarken biz de film izleyerek ve tıkınarak vakit geçiriyoruz.

Sadece iki saat kaldığında yataktan çıkıyorum ve Viktor'un çok sevdiği açık mavi elbiseyi giymeden önce duş alıyorum.

Yatak odasına geri dönerken Viktor'un gözleri üzerimde geziniyor. "Seni bu elbisenin içinde seviyorum."

"Biliyorum."

Sırtını yatak başlığına dayayana kadar kayıyor. "Hesabına para aktardım. "Hesabına para aktardım."

önümüzdeki iki hafta, her şeyi senin ödemeni istiyorum." "Neden?"

"Böylece sana verdiğim parayı harcamaya alıacaksın."

Başımı sallayarak bir kahkaha attım. "Neden?"

Yaklaşıyor ve kollarını bana doluyor. "Çünkü seni şımartmak istiyorum, *moya Malen'kaya Roza*. Annem ve Bella Teyzem için yaptığın işlerle kendi parayı kazandığını biliyorum ama yine de seninle ilgilenmek istiyorum."

"Ne kadar transfer ettin?" Saçma bir miktar için kendimi hazırlayarak soruyorum.

"Sadece iki yüz elli."

"Oh, bu elli milyondan çok daha iyi," diyorum. "İki yüz elli milyon," diye düzeltiyor beni.

Çenem düştü. "Neden bu kadar çok transfer yaptın?!"

"Çünkü otel ücretlerini, yemeği ve diğer her şeyi ödemek zorundasınız. Birinci sınıf bir tatilin maliyeti oldukça hızlı artıyor."

Tanrım.

Viktor'a göz kırpıyorum, bu kadar parayı sindirmeye çalışıyorum. Elbette varlıklı büyüdüm ama hiç bu kadar büyük bir meblağa erişimim olmamıştı.

"Ya hesabımda dolandırıcılık varsa ve biri hesabımı çalarsa?"

Viktor bana şaka yapıyor olmalısın der gibi bakıyor. "O zaman o kişiyi bulup öldüreceğim."

Doğru.

Onun kim olduğunu unutup duruyorum çünkü benim için o sadece sevdiğim adam.

Yataktan kalkıp beni ayağa kaldırdı. "Ben duş alırken uçuş görevlisine kahvaltı için hazır olduğumuzu söyle."

"Tamam." Luna'nın beni takip etmesi için bacağını sıvazlıyorum ve önce onu besleyip su kabını dolduruyorum. Uçakta korkar diye endişelenmişim ama çok uslu durdu.

Bekleme salonuna adım atarak yerime oturuyorum ve uçuş görevlisi için düğmeye basıyorum. Mutfak bölümünden dostça bir gülümsemeyle çıktığında, "Günaydın. Lütfen kahvaltı ve bolca kahve hazırlayabilir misiniz?"

"Elbette, Bayan Manno."

Luna'nın zıplaması için yanımdaki koltuğa vuruyorum ve başını okşayarak küçük pencereden dışarı bakıyorum. Dışarısı hâlâ karanlık, bu yüzden hiçbir şey göremiyorum.

Viktor karşımdaki koltuğa oturuyor, sonra telefonunu çıkarıyor.

Bir şeyler yazarken ona bakıyorum, çekici yüz hatlarını inceliyorum.

Adam sınırlarımı zorladı ve bana pek çok şey öğretti. Antrenman sayesinde, cüssemden iki kat büyük birini bile çevirebiliyorum. Viktor onu ilk kez antrenman minderinde yere serdiğimde çok gururlanmıştı.

Gözleri benimkilere kayıyor ve sonra soruyor: "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sadece beni ne kadar güçlendirdiğini düşünüyorum."

Ağzının köşesi kalkıyor. "Sonra, sana nasıl ateş edileceğini öğreteceğim."

Kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi? Bu harika olacak."

Viktor öne doğru eğiliyor ve arkasından silahlarından birini çekiyor. Şarjörü çıkarıp namluyu kontrol ettikten sonra bana uzatıyor. "Sadece tut ve silahın hissine alış."

Kahretsin, görüldüğünden daha ağırmış.

Uçuş görevlisi tepsiyle geldiğinde silahı popomun altına sokuyorum, bu da Viktor'u güldürüyor.

Silahı saklandığı yerden çıkarıp kucağıma koymadan önce onun her şeyi bırakıp mutfağa dönmesini bekliyorum. "Onu korkutmak istemiyorum."

"Kim olduğumu biliyor," diye mırıldanıyor kahvesini alırken.

"Hala."

Kahvaltımızın tadını çıkarırken, Viktor'un onu defalarca ateşlediğini bildiğim için silaha bakmaya devam ediyorum.

Onunla öldürüldü.

Parmaklarım koyu metalin üzerinde geziniyor ve ne kadar derine inersem ineyim, korkuyu bulamıyorum.

Pilot ineceğimizi anons ettiğinde, heyecan tüm gücüyle geri döndü.

Viktor'un gözleri yüzüme yapışmış, ağzında sevgi dolu bir gülümseme var. "Bu kadar heyecanlanmana bayılıyorum."

"Yıllardır Bali'ye gitmek istiyordum," diye itiraf ediyorum. "Biliyorum. Yaptığın liste bende var."

Dudaklarım bir solukta ayrılıyor, gözlerim açılıyor. "Öyle mi?"

"Sacha'ya yatak odanı temizletmişim, hatırladın mı?" "Sacha'yı bir daha görmedim."

Viktor, "Çoğunlukla Rusya'da, o taraftaki işleri yürütmeme yardım ediyor," diye açıklıyor. "Ama listeye gelince, bundan sonra nereye gitmek istersiniz?"

"Bali'den sonra mı?" Ben soruyorum.

Uçak alçalmaya başladığında başını sallıyor.

"Kahretsin, şu anda bunu düşünemem. Önce Bali'yi deneyimlemek istiyorum. Gidip şelalelere bakabilir miyiz?"

"Evet, beşini de görmeniz için şimdiden seyahatler planladım."

Şaşırarak, "Benim hakkımda bilmediğin bir şey var mı?" diye sordum.

Yavaşça başını sallıyor.

Onu test etmek için, "İlk erkek arkadaşım kimdi?" diye sordum. "Matt adında bir herif."

Kahkahalarım kaçıyor. "Tamam, sana inanıyorum."

Uçak piste indiğinde midemde kelebeklerden oluşan bir kaleydoskop patlıyor.

Ayağa kalkıp bizi otelimize götürmek üzere bekleyen Mercedes ve şoförün bulunduğu merdivenlerden inerken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor.

Hava farklı kokuyor ve nemli. Yol boyunca güzel manzaraya bakıyorum, duygularım göğsümde dönüyor çünkü hayallerimden birini yaşıyorum.

Koltuğumda dönerek kollarımı Viktor'un boynuna doluyor ve ona olabildiğince sıkı sarılıyorum. "Çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil, *moya Malen'kaya Roza*." "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum tüm kalbimle.

"*Ya lyublyu tebya,*" diye mırıldanıyor ve ayak parmaklarımı kıvrarak ağzıma bir öpücük konduruyor.

Otele vardığımızda Viktor beni lüks binanın içinden geçirip beyaz kumların üzerine çıkarıyor.

Beyaz saten perdelerle kaplı çardakların altında oturan ailesini görünce heyecanla el sallıyorum.

"Burası çok güzel." Gözlerim mavinin mükemmel tonundaki uçsuz bucaksız okyanusun üzerinde geziniyor.

Ailesine ulaştığımızda, herkesi selamlamak için bir dakikamızı ayırıyoruz.

Ariana ve Bella'ya şakacı kaşlarımı çatıyorum.

"Geleceğimizi biliyordunuz ve bana söylemediniz."

"Viktor bize gizlilik yemini ettirdi," diye açıklıyor annesi.

Bizi yanlarına oturmaya davet etmiyorlar ve Viktor elimi tutup beni kumsalın aşağısına doğru çekerek, suya girip çıkan Luna dışında görünürde kimse kalmayıncaya kadar götürdüğünde şaşıyorum.

Viktor elimi bırakıyor ve arkama geçip bıraktığım her ayak izine basarak geri çekiliyor. Kıkırdayarak omzumun üzerinden bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Durma noktasına geldiğinde gözleri benimkilere kilitleniyor. "Her zaman arkanda olacağım, *moya Malen'kaya Roza*. Ne pahasına olursa olsun seni korumak için."

Kalbim.

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüğümde, önümde diz çöktüğünde dudaklarım aralanıyor. Elini cebine atıp küçük siyah kadife bir kutu çıkardığında gözlerim yaşıyor. Kutuyu çevirerek açıyor ve ortaya muhteşem bir elmas yüzük çıkıyor.

"Rosalie, seni gördüğüm andan beri kalbimi avucunun içinde tutuyorsun. Önünde diz çökeceğim tek kişi sensin ve şu anda dizlerimin üzerinde sana yalvarıyorum, lütfen benimle evlen."

Yumuşak kumda dizlerimin üzerine çökerek deli gibi başımı sallıyorum. "Milyonlarca kez, evet."

Ağlayacakmış gibi görüne kadar duygusal bir ifade yüz hatlarını sıkılaştırıyor. "*Ya lyublyu tebya, moya Malen'kaya Roza.*"

Pırlantayı yüzük parmağıma taktığında çenem titremeye başlıyor. "Ben de seni seviyorum."

"Yüzüğü asla çıkarma," diye emrediyor, sesi kısık.

"Söz veriyorum çıkarmayacağım."

Viktor yüzümü çerçeveliyor ve bana dünyadaki tüm sevgiyle bakıyor, ikimiz de Bali'de beyaz bir kumsalda diz çökmüşken, "Her zaman ben ve sen olacağız, *moya Malen'kaya Roza.* Sonsuza kadar."

"Sonsuza dek," diye fısıldıyorum dudaklarına, ağzımı almadan hemen önce.

Sonsöz

Viktor

On bir yıl sonra.

Oğlumuzun vaftizi için küçük bir toplantı düzenliyoruz.

Tamam, belki de düşündüğüm kadar küçük değildir. Tüm ailem ve rahipler evde olduğu için ev tıklım tıklım.

Kadınlar Roman'ın tombul yanaklarına ve kan kırmızısı dudaklarına doyamıyor.

"Oğlunu sıkı tutsan iyi edersin," diye kıkırdıyor Nikolas, çimenlerin üzerinde bifttek ızgara yaparken. "İçlerinden biri onu çalmaya çalışabilir."

"Çocuklar nerede?" Luca soruyor.

Evimi işaret ediyorum. "Oturma odasında. Sırayla oyun oynuyorlar."

Liam'ın kızı Lily verandaya çıkar ve doğruca Roman'a yönelir. "Onunla oynayabilir miyim, Rosalie Teyze?"

"Siktir," diye mırıldanıyor Liam.

"Daha on iki yaşında," diye kıkırdıyor Nikolas. "Hormonları keşfedene kadar bekle. Theresa eve bir oğlan çocuğu getirdi. Zavallıyı neredeyse öldürüyordum."

Herkes kahkahalara boğulur.

Rahiplerden sadece Gabriel, Liam ve Nikolas'ın kızları var. Gerçi bu gelecekte değişebilir. Annesine tıpatıp benzeyen küçük bir kızım olmasını çok isterdim.

Lily'nin Roman'ın elinden tutup onu yavaşça çeşmenin etrafında dolaştırmasını izliyoruz. Roman her ilginç bir şey gördüğünde duruyor ve sabırla bekliyor.

"Onunla arası iyi," diyorum.

"Annesine çekmiş," diye mırıldanıyor Liam, sesi kızına duyduğu sevgiyle dolu.

Gabriel'in kızı Alya onlara doğru yaklaşıyor ve Lily'nin diğer elini tutarak utangaç bir şekilde büyük kıza gülümsüyor.

"ocuklarınız harika bir şey yaptığında kalpleriniz de boğuluyormuş gibi garip bir şekilde sıkışıyor mu?" Liam soruyor.

Gabriel, kızının Lily'ye ısınmasını izlerken bir elini göğsüne sürterek, "Her zaman," diye mırıldanıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Rosalie sandalyelerden birine oturmak için geldiğinde sorar. Diğer kadınlar da kısa süre sonra ona katılır.

Nikolas kolunu Tessa'ya sararken, "ocuklar," diye cevap veriyor.

"Bir kızım olsun istiyorum," diyorum bifttek çevirirken.

"Herkes gidene kadar beklemen ve dua etmen gerekecek.

Roman biraz kestiriyor," diye takılıyor Rosalie bana.

"Evet, lütfen biz gidene kadar bekleyin," diye kıkırdayan Luca grubun geri kalanını güldürüyor.

Biftekler hazır olduğunda ve annem elinde büyük bir kase patates salatasıyla evden çıktığında Rosalie ayağa fırlar. "Beni çağırmalıydın anne. Kaseyi almama izin ver. Otur ve biraz rahatla."

"Beni şımartıyorsun," diye sırtıyor annem gelinine. "Bir kadeh şarabımı getirir misin? Mutfak adasının üzerinde."

"Tamam." Rosalie kaseyi masaya bırakıyor ve o eve girdiğinde ızgara işini Luca'ya devredip karımın peşinden gidiyorum.

Arkasını döndüğünde onu yakalıyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Ee, ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?" diye soruyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Bizim bir kızımız olması."

Yumuşak bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Deneyebiliriz ama size küçük bir kızı garanti edemem. Rahmim size ne verirse onu almak zorundasınız Bay Vetrov."

"O zaman bir tane bulana kadar denemeye devam etmemiz gerekecek."

Bir kahkaha patlatıyor. "Peki ya küçük bir kızımız olması için on oğlana ihtiyacımız olursa?"

"Benim için sorun değil."

Başını bana doğru sallıyor. "Sana istediğin kadar çocuk yapacağımı söylediğimi biliyorum ama on bir benim için sınırları zorluyor."

Ağızına bir öpücük konduruyorum. "Tamam, beşte duracağız." "Bunu halledebilirim."

Karıma bir öpücük daha veriyorum, sonra birden Roman'ın çığlığı duyuluyor. Rosalie'yi bırakıp dışarı koştum. Lily dizindeki kumu ovuyor ve "Düştüğün için üzgünüm" diyordu.

Oğlumun yanına çömeliyorum ve tüm ellerim sırtını kaplıyor. "İyi misin, küçük adam?"

Kokluyor ve başını omzuma yaslıyor. "Ona göz kulak olduğun için teşekkürler Lily," diyorum onu kucağıma alırken. Oğlumu göğsüme sarıyorum ve başına bir öpücük konduruyorum. "Baban sana sahip çıktı."

"Owie," diye burnunu çekiyor, sonra annesini fark ediyor ve vücudunu ona doğru fırlatıyor. "Anne!"

Rosalie gelip onu benden alıyor ve sıyrılan dizine bir öpücük konduruyor. "Daha iyi misin?" diye soruyor ona.

Dizini tekrar öpmesi için başını sallar.

"Evet, işte benim oğlum. Senden alabildiği kadar sevgi alıyor."

"İki erkeğime de sonsuz sevgi besliyorum" diyor, gözleri yumuşacık.

"Ve adamların seni sonsuz seviyor," diye mırıldanıyorum.

Etrafıma bakıyorum, ailemin ne kadar mutlu olduğunu, kahkahaların havayı sürekli doldurduğunu görüyorum.

Eğer birisi bana mafyanın ne olduğunu soracak olsaydı, cevabım şu an olurdu. Aile ve arkadaşlar. İyi günde kötü günde arkanızı kollayan, yıllar içinde kurduğumuz imparatorlukları korumak için sizinle birlikte kanını akıtacak insanlar.

Bakışlarım Rosalie ve Roman'a, hayatımın aşklarına, birlikte yaşlanacağım kadına ve bir gün bratvayı devralacak olan oğluma dönüyor.

Son.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

